

ELISABETH SEILER

HIRDESSÉTEK CSODÁLATOS DOLGAIT!

Egy Kínában szolgáló misszionáriusnő élményei II. kötet
E. Mauerhofer feldolgozásában

„Beszéljétek a pogányok között az Ő dicsőségét, minden népek között az Ő csodálatos dolgait.”
Krónikák 1. könyve 16,24.

**„Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az Ő nevét,
hirdessétek a népek között az Ő cselekedeteit!
Énekeljétek néki, zengedeztetek néki,
beszéljétek el minden Ő csodatételét.”**
Zsoltárok könyve 105,1-2.

Kínai szolgálatom – Élmények a missziói állomáson és utazás közben

Tartalom

A békevacsoza	3
Húszévi hívőség békesség nélkül	3
Méretre szabott ruhák	5
A kis nyomorék, meg a béna	5
„Aki hálával áldoz, az dicsóít engem!”	7
Egy férj, két feleség	8
A tized. Bizonyágtétel és hálaáldozat	8
A süketnéma	10
Két vágyódó lélek, meg a rablók	10
Az előkelő vidéki úr keresztelkedni akar	12
A tiszt mártírhalála	12
A hívő asszony mártírhalála	12
A Peng család	13
A titkos hívő és a vérfürdő	14
Aki keresztény hite miatt többé nem árusíthatott	15
Akit az Úr megpróbált	16
Mária hű marad	16
A patikus	17
Keresztre feszítve Jézusért	17
Kígyó az ágyban	17
Az engedelmes macska	18
Uram, adj ébredést, és bennem kezd el!	19
Ne szólj bele!	21
A katona és az Újtestamentum	21
A szűnyogháló	24
Gyermekgyilkos asszonyok	25
Wang-po és a gyümölcsstermő élet	26
Karácsonyesti ének	28
Katonák csendes napja	28
A katona gyermeke	29
A mohamedán család	30
A vak és a bibliaolvasás	32
Első üdülésünk Csíkiben	34
A csíki bálványpap	34
A rablófőnök	34
Nincs idő az igehallgatásra	35
Peng-po	36
A Liao család	37
Az imacédula	39
Vak rablófeleség	39
Első lovaglás	40
Ellopják a lovamat	41
Lovas rablótámadás	42
A csienjangi kapuőr	43
A féllábú katona	44
Menekülés Majangba	45
Utószó	46

A békevacsora

„Ha ugyanis elengeditek az embereknek eleséseiket, nektek is elengedi mennyei Atyátok azokat.” Mt 6,14.

Egyik asszony csendes hetünkön – szolgálatom közben – különösen felfigyeltem egy vak nőre. Észrevettem, hogy a belépő asszonyok, minden lépését – amiket nyilvánvalóan meg tudott különböztetni – nagy figyelemmel kísérik.

Amikor egy bizonyos személy a terembe lépett és a vak közelében helyezkedett el, ő kicsúszva a padból, tüntetően máshova ült. Sejtettem, hogy valami nincs rendben közöttük. Következő napon a megbocsátásról és megbékélésről beszéltem, és észrevettem, hogy a vak asszonyt eltalálta a hirdetett Ige. Összejövetel után hallom, hogy érdeklődik a többiektől valaki után. A keresett és számomra már ismert személy odalépett a vak asszonyhoz, aki nyomban megszólalt:

– Beszélni akarok veled. Meg kell mondanom, hogy nem szerettelek. Ha jöttél, mindig kitértem előled. Még most a gyülekezetben is. Szégyellem és megalázom magam, és arra kérlek, bocsáss meg, hogy így gyűlöltelek.

Erre a másik asszony megindult hangon válaszolt:

– Sajnos, én sem voltam mindig kedves hozzád. Meg tudnál bocsátani?

A két asszony kibékült egymással. Még hallottam, amint a vak hozzátette:

– Sosem teszem többé. Kérlek, mondd meg, hogy igazán, szívből megbocsátottál-e?

A megszólított készséggel erősítette megbékélését. Erre aztán olyasmi következett, amit Kínában először hallottam. A vak asszony ugyanis megszólalt:

– Kérlek, jöjj el hozzám ma este vacsorára.

– Ó – gondoltam magamban –, talán valami ünnepi lakoma lesz?

A másik beleegyezett és mindketten eltávoztak.

Megérdeklődtem, miből áll az ilyen étkezés. Talán valami csemegét készítenek? Akit megszólítottam, nevetve válaszolt: – A békevacsora közönséges tésztaleves. Ha valódi a megbocsátás, akkor az, akitől bocsánatot kértek, elmegy a másikhoz vacsorára; mindketten egy tálból esznek, míg az ki nem ürül.

– „Nahát! – gondoltam –, ezt a békevacsorát nálunk otthon is be kellene vezetni.”

Elképzeltem, mit éreznék egy tál tésztaleves mellett, ha nem tudtam volna szívből megbocsátani. Nem tudom, le tudnám-e nyelni a tésztát; azt hiszem a torkomon akadna. – Tehát a békevacsora tökéletes megbocsátást jelent. Másnap a két kínai asszony ragyogó arccal érkezett az összejövetelre, és egymás mellé ültek.

Sok ilyen örömben lehetett részünk. Úgy van, ahogy Isten Ézsaiásan keresztül mondja: **„...ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”** Ézs 55,11.

Hála és dicsőség az Úrnak, hogy drága Igéje ennél a két asszonynál is véghezvitte szent akaratát.

Húszévi hívőség békesség nélkül

„Ha vétkeinket megvalljuk, hű és igazságos ő arra, hogy elengedje, s bennünket minden hamisságtól megtisztítson.” 1Ján 1,9.

Már Kínába érkezésemkor feltűnt egy viszonylag fiatalasszony, aki sokszor imádkozott az összejövetelen és jó keresztyén hírében állt. Ha láttam, mindig különös érzés ejtett rabul, mintha valami nem lenne rendben nála. Az arckifejezésében kellemetlen, sötét vonás volt. Talán titkos teher nehezedett rá? Valahányszor hogyléte felől érdeklődtem, mindig azt felelte, hogy jól van és boldog. Évek teltek el anélkül, hogy valami változás történt volna. Egy napon egész barátságosan megszólított:

– Misszionáriusnő, nagyon szeretnék én is bibliásasszony lenni.

Éppen csendes hetet tartottam, azért így válaszoltam:

– Arra kérlek, maradj itt ezen a héten, utána majd megbeszéljük a kérdést.

Az asszony maradt. A hét folyamán szó került a titkos bűnökről is, s ezzel kapcsolatban, belső kényszernek engedve, így szóltam a fiatalasszonyhoz:

– Neked sincs békességed.

Megjegyzésem úgy szíven találta, hogy könnyekben tört ki:

– Nem, nincs békességem. Beszélhetnék veled?

Örömmel egyeztem bele. Nemsokára ott ültünk a szobámban, egymással szemben. Az asszony megszólalni sem tudott, csak keservesen sírt. Vele együtt sírtam. Egyszerre érezhető lett a nyomasztó teher, mely szegényre ránehezedett. Mikor végre abba hagyta a sírást, megkérdeztem:

– Mondd csak, miért nincs békességed? Nem vallottad meg a bűneidet, mielőtt keresztségben részesültél? Kínai testvéreink tudták, hogy bűnvallás nélkül senkit sem keresztelünk meg. De meg is tették ezt minden felszólítás nélkül. Hiszen semmire sem vágyódtak jobban, mint hogy bűneik terhéől szabaduljanak.

– De igen, megvallottam bűneimet – válaszolt az asszony.

– Valóban megtetted? – kutattam tovább.

– Igen – felelte. Magamban így szóltam: „Akkor, miért sírsz olyan keservesen, és mi bajod van, ha bűneidet megvallottad?”

Még egyszer, egész komolyan feltettem a kérdést:

– Igazán, minden bűnödöt megvallottad, vagy elrejtettél valamit, amit nem hoztál Isten elé?

Az asszony kitartott amellett, hogy minden bűnét megvallotta. Mivel hangjában észrevettem egy kicsi bizonytalanságot, nem engedtem, hanem addig szorongattam, míg kitört belőle:

– Minden bűnödöt megvallottam, egy kivételével.

Nem volt nehéz kitalálnom, hogy az elhallgatott bűn nyilván a legsúlyosabb volt azok közül, amiket elkövetett, azért nem tudta bevallani. És a szegény teremtés 20 évig görnyedt alatta! Hívó volt – békesség nélkül. Mekkora nyomorúság!

Ez után olyan súlyos bűnvallás következett, hogy egész testemben remegtem. Most értettem csak meg, miért nem mert ez a szegény asszony bűnével előhozakodni. Hála legyen Istennek, hogy végre mégis rászánta magát. Amikor kimerülten elhallgatott, imában hálát adtam az Úrnak, hogy teljes megváltást hozott az ő számára is. Majd ő imádkozott, és közben – magam sem tudom, hogy történt –, hirtelen Isten dicsősége töltötte be a szobát. Az Úr jelenléte oly hatalmas volt, hogy a hódolattól földre borultam. Mikor tekintetem az imádkozó asszonyra emeltem, akkor vettem észre, hogy egész arca olyan mennyei tisztaságban tündökölt, mintha távozni akarna a Földről. Így válaszolt Isten a bűnvallásra, ez volt a Megváltó békeköszöntése. Nem tudtam mást tenni, mint szent örömmel betelve hálát adni, ujjongani, dicsőíteni, magasztalni az Urat. Mindkettőnk arcát a hála könnyei áztatták.

Nagy napom, szép napom,
Lemosta Jézus vétkeimet!
Őt hallgatom, magasztalom,
Az Ő szívében örvendezek.
Nagy napom, szép napom,
Lemosta Jézus vétkeimet!

Így dicsőítette meg magát az Úr ennek az asszonynak az életében, aki 20 évig nem talált békességet. Miután ő is befejezte imáját, azt mondtam neki:

– Most már lehetsz bibliásasszony, és örülök, ha a szolgálatban mellettem leszel.

Erre sírni kezdett:

– Nem, soha nem lehetek a bibliásasszonyod. Túlságosan rossz, gonosz voltam, nem vagyok rá méltó.

– De Jézus minden bűnödöt megbocsátotta – bátorítottam –, és levette rólad a nagy terhet. Szabad és boldog vagy, megtaláltad a békességet. Most már elmondhatod másoknak, hogyan lehet békességre jutni.

Különös, míg bűnének terhe alatt élt, büszkeséggel telve jött hozzám: „Szeretnék a bibliásasszonyod lenni”, és most, miután békességet talált, úgy érezte, nem méltó erre. Örültem az alázatosságának. Ilyen módon sok ember számára áldást jelenthetett. Így került a bibliásasszonyaim közé. Önkéntelenül az jutott eszembe, amit Isten Sámuel prófétán keresztül Saulnak mond királysága boldog kezdetéről: **„Mivel kicsiny voltál a magad szemei előtt...”**

Ó, de jó dolog az Urat szolgálni a pogányok között, elmondani, hogy van örök megváltás! Áldott legyen Jézus Krisztus!

Méretre szabott ruhák

Hunan tartomány székhelyére, Csangsába kellett mennem, ott lakott az orvosunk. De nem volt már valamirevaló ruhám, amiben városban megjelenhettem, vagy az orvos asztalához ülhettem volna, akihez néha fontos személyiségek jártak kezelésre. Nem akartam senkit szégyenbe hozni. Ahhoz rövid volt az idő, hogy otthonról kérjek ruhaanyagot; oda és vissza 6-6 hétbe telt, míg a posta megfordult. Ezt az ügyet is, mint már oly sok egyebet, odavittem a Megváltó elé, Aki imádságaimat mindig csodálatosan meghallgatta.

– Drága Megváltóm – panasztam –, látod, hogy sürgősen szükségem lenne két új ruhára: egy hétköznapi és egy vasárnapi. Kérlek, segíts, hogy hozzájuthassak. – Hogy miképp tudja megtenni, arról sejtelmem sem volt. De Istennek ezer útja-módja van a segítségre.

Welsch Anna testvér ott lakott a szomszédomban. Egy napon hozzám fordult:

– Te Erzsébet, rólad mértéket vettek Csangsában?”

Csodálkozva feleltem:

– Ugyan, én nem tudok róla.

– Képzeld – folytatta Anna testvér –, küldenek nekem két ruhát, amit a saját méreteimre rendeltem; egy szót se szólnék, ha nem ismernének a varrodában; de tudják mind, hogy kicsi termetű vagyok. És most képzeld el, igazán nem tudom, mi jutott eszükbe, küldenek magas, karcsú alakra való ruhákat, amiket nem tudok használni. Légy szíves, bújj már bele.

– Én ugyan nem rendeltem ruhát – feleltem –, de ha gondolod, felpróbálhatom.

Ilyen csodát! Anélkül, hogy a szabóságban tudták volna a méreteimet, a ruhák úgy álltak, mintha rám öntötték volna.

– Ha egy kicsit leengedem – gondoltam –, olyan lesz, mintha rám szabták volna!

– Magad is láthatod – mondta Anna testvér –, rólam vettek mértéket és neked varrták a ruhákat.

De én tudtam: „Az Úr Jézus az én méreteim után varratta a ruhákat, és meg sem kellett rendelnem.” Az Úr újra megerősített abban, hogy soha nem kell és nem szabad aggodalmaskodnom. Ő mindig mindent csodálatosan elintéz. Hogy mérték utáni ruhát is tud készíteni, azt igazán nem gondoltam volna.

– Tehetnél egy szívességet – fordult hozzám most Anna testvér. – Látod, milyen jól illik ez a két ruha neked. Igazán átvehetnéd, s akkor én rendelék másikat helyette.

Szívem ujjongott az örömtől. Az egyik ruha ugyanis – sötétkék műselyem fehér csipkével – valóban szép ünnepi öltözet volt. A másik barna karton, valami kedves apró mintával. Mindkettő éppen az volt, amire vágytam: egy vasárnapi és egy hétköznapi ruha; szebbet elképzelni sem tudtam volna. Pár nappal azelőtt valahonnan pénzt kaptam, de nem tudtam, mire. Most viszont világos lett.

– Mibe kerülnek a ruhák? – kérdeztem. A testvér olyan árat mondott, ami éppen megfelelt a kapott összegnek. Milyen öröm volt látni az Úr kezének vezetését! Amire szükségem volt, mindig megadta. Soha többet és soha kevesebbet.

A doktor úrnak Csangsában igazán nem kellett szégyenkeznie miattam. De ez az Úr műve volt. Az Ő Neve csodálatos. Övé a hála és magasztalás!

A kis nyomorék, meg a béna

„Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek.” Mt 11,28.

Egy napon kedves arcú, nyomorék leányka jött imaházunkba. Szegényke térdtől lefelé nyomorék volt, úgyhogy csak a térdein tudott előre haladni. Az alsó lábszárán bőrvédőt hordott, a felfelé álló lábfeje nem tudott cipőt húzni, mivel deformált volt. A kedves, szerencsétlen leányt mindnyájan szívünkbe zártuk.

– Tudsz a széken ülni? – kérdeztük tőle.

– Jaj, nem – felelte –, csak zsámolyon.

Azonnal hoztunk egyet. A látvány, amint ült a zsámolyon, az imaházban sok embernek könnyet csalt a szemébe.

A kislány a városi szegényházból jött, ahol rajta kívül nagyon sok béna és fogyatékos tengette életét. A nyomorék leányka nagy-nagy erőfeszítések árán néhányszor megjelent az imaházban és hitre jutott. Az egyébként is finom arcvonásokon nagy változás történt. Szinte ragyogott a boldogságtól és örömtől, annak ellenére, hogy fogyatékosága miatt sokan kinevették. Nagy örömmel vett részt újra meg újra összejöveteleinken, és a jelenlevőket a szívélyes „Ping-an” köszöntéssel üdvözölte, ami azt jelenti: „békesség” vagy „békességet kívánok neked”. A könnyeinket sokszor nem tudtuk visszafojtani, amikor láttuk, hogy jön és hallottuk köszöntését. – Megtudtuk, hogy már elmúlt húszéves.

Megváltóját egyre jobban szerette és gyermeki módon bízott Benne. Titkos kívánsága volt, hogy minél előbb keresztségre bocsássuk. A keresztelendő nők vizsgáját legtöbbször a keresztelés előtti pénteken tartottuk. Egyszer csak megjelent a kis nyomorék és vidáman kijelentette:

– Jövök én is a vizsgára, mert vasárnap szeretnék megkeresztelkedni.

Kicsit már ismertük őt, de nem tudtuk, képes lesz-e helyes választ adni a feltett kérdésekre. A prédikátorok és bibliásasszonyok őt is kikérdezték a többi jelentkezővel együtt. A legtöbb hívő kínai asszony akkora örömmel mondja el válaszát, hogy az inkább valami ujjongáshoz hasonlít és nem vizsgához. Otthon soha nem hallottam hasonlót sem. A leányka olyan mély meggyőződéssel és örömmel felelt a kérdésekre, hogy megkapta az engedélyt a következő vasárnapi keresztséghez.

Nagy boldogan éppen eltávozott, mikor nyílt az ajtó, s egy asszony lépett be, aki nagyobbacska leányt cipelt a hátán. Élő terhét odaültette elénk egy székre. A leány meglepően szép volt, úgyhogy csodálkozva kérdeztük:

– Honnan jössz? Még sosem láttunk.

– Persze, hogy nem – felelte. – Béna vagyok, a szegényházban lakom, és nem tudtam az imaházba járni, mert valakinek el kellett volna hoznia, az út pedig nagyon hosszú. De én is szeretnék következő vasárnap megkeresztelkedni. Ámultan feleltük:

– De hiszen nem is ismerünk. Honnan tudjuk, hogy egyáltalán keresztségre bocsáthatunk-e vasárnap? Ismered a Megváltót?

Erre ragyogó arccal válaszolt:

– Igen, hogyne. Kérdezzetek csak, amit akartok és megtudjátok, hogy ismerem a Megváltót.

A misszionárius sok kérdést tett fel, mi pedig őszintén elcsodálkoztunk, hogy a leány – lehetett vagy 18 éves – ujjongó hangon egyik kérdést a másik után megválaszolta. A megindultságtól és örömléte miatt sírnunk kellett; sehogy nem értettük ezt a csodát, hogyan tudhat valaki ennyit Jézusról, és hogyan szeretheti Őt ennyire, aki még sosem volt összejövetelen. Látszott rajta, hogy szoros kapcsolatban van Urával és Megváltójával.

– Mondd csak – kérdeztük –, ki beszélt neked Jézusról? Honnan tudsz ilyen sok mindent Róla?

Ugyanis olvasni sem tudott. Azok közül, akik hozzánk jártak, igen kevesen tudtak olvasni. (Mi a bibliai oktatás kapcsán olvasást is tanítottunk.) A béna lányka kész örömmel felelte:

– Biztosan láttátok azt a nyomorék leányt, aki éppen most ment el. Egymás mellett alszunk a szegényházban. Mikor nemrég megtalálta a Megváltót, egy este így szólt hozzám: – Hadd, beszéljek neked Jézusról! Tudod, szeretnék téged is magammal vinni, amikor megkeresztelkedem, hogy egyszerre részesüljünk benne. Nagy érdeklődéssel hallgattam erről a Jézusról, Akit egyáltalán nem ismertem. Barátnőm éjszakáról éjszakára mesélt, úgyhogy az öregasszonyok megjegyezték: „Mit sutyorogtok örökké? Nem tudunk aludni!” Barátnőm szelíden csendesítette őket: „Nagymamikák, ne bosszankodjatok! Csak aludjatok nyugodtan. Az Úr Jézusról mesélek a hálótársamnak.” S akkor egy darabig valamennyiünknek mesélt. Az öregasszonyok egészen

megbékéltek, s többé nem szóltak semmit ellene. Tudták, hogy napközben nincs időnk egymással beszélgetni, mert a nyomoréknak sokat kell dolgoznia. Nagyon fürge, ügyes keze van, és sok értékes munkát végez, hogy megkeresse a szegényházban eltartása költségeit.

Tehát mindazt, amit ez a fiatal béna leány Jézusról tudott, hűséges ifjú nyomorék barátnőjétől hallotta. Ő is megnyitotta szívét Jézus előtt, mert barátnője boldogsága magával ragadta. Nem tudtunk mást mondani:

– Ha Isten akarja és élünk, vasárnap téged is megkeresztelünk.

A két fiatal, hűséges tanítvány keresztségét az Úr különös módon megáldotta. Ragyogó arcuk hatalmas bizonyágtétel volt testi gyengeségük ellenére is. Csodálattal állapítottuk meg újra, mit tud végezni az Úr olyan emberekkel, akik szívüket kitarják előtte.

A két örvendező leányon keresztül, akikhez hamarosan egy harmadik csatlakozott, megnyílt számunkra az ajtó a városi szegény- és öregotthonba. Összejöveleket tarthattunk ott. Nagy örömmel beszéltünk Jézusról a kitaláltoknak, és átélhettük, hogy sok szegény beteg és öreg Jézushoz talált. Mikor azután egy vasárnap a szegény, béna, vak és nyomorék, de boldog szegényházi lakók keresztség elé álltak, így szóltunk:

– Itt jön a Megváltó udvarnépe.

Örömkönyveiket sokan nem tudták visszatartani; olyan különös volt testi fogyatékos embereket ragyogó bizonyágokként ott látni a gyülekezet előtt. Csendes boldogság sugárzott mindnyájukról. A Megmentő, Szabadító, Orvos és Segítő megtalálása feletti öröm volt az alaphangja a felejthetetlen keresztlési ünnepélynek.

A Megváltó szeretett háza népét soha nem fogom elfelejteni. Áldott legyen Jézus Krisztus, aki ilyen dicsőségbe vezetett, s az ajkak gazdag gyümölcsét ajándékozta nekünk. A szegényház nyitott ajtaját továbbra is buzgón kihasználtuk, hogy még sok embert vezessünk Jézushoz. Dicsőség az Úrnak, a mi Megváltónknak!

Csodálatosak a Te útaid, nagy vagy és hatalmas és dicsőséges. Magasztalunk mindörökké! Ámen.

„Aki hálaadással áldozik, az dicsóít engem; és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Istennek szabadítását.” Zsolt 50,23.

Nehéz idő volt. A tartományt és városunkat támadás fenyegette. Becker testvér nem volt velünk, de megígérte, hogy amilyen gyorsan lehet, táviratban közli, mit tegyünk. Mindenesetre parancsot kaptunk, hogy készüljünk a menekülésre, mert a városban tartózkodó száz katona nem lesz képes szembeszállni a túlerővel. Könnyek között csomagoltuk koffereinket. Tudtuk, hogy ha a város elesik, és menekülnünk kell, szeretett hívő testvéreinket és a keresztségre jelentkezőket itt a Földön nem láthatjuk többé. Mikor a csomagolással elkészültünk, nyomott hangulatban vártuk a megígért táviratot. Vagy az lesz a helyzet, hogy azonnal menekülnünk kell, vagy megtudjuk, hogy a felmentő csapatok útban vannak és maradhatunk.

Welsch Anna testvér, aki ott volt velem, megkérdezte:

– Mit tegyünk?

Nem tudtam, mit feleljek. Hosszú ideig együtt sírtunk. Majd így szóltam:

– Tudod, mit csinálunk? Ülj a harmóniumhoz, és egyik hálaéneket a másik után fogjuk énekelni.

– Gondolod, hogy képesek leszünk erre? – kérdezte a testvér szomorúan.

– Könnyek között fogunk énekelni – feleltem –, s akkor beteljesedik az Ige, amit Aszáf mondott: **„Aki hálaadással áldozik, az dicsóít engem”**, és majd meglátjuk, mit tesz Isten.

Anna testvér leült a harmóniumhoz és játszani kezdett. Könnyeink összevegyültek a hálaénekekkel, amiket az Úr dicsőségére énekeltünk. Még hangzott az ének, amikor a várva várt távirat megérkezett. Nem tudtuk, mit tartalmaz, és reszkető kézzel nyitottuk fel. Mi volt benne?

– Maradhattok, csapatok útban.

Örömünk határtalan volt, hogy az Úr olyan gyorsan és csodálatosan közbelépett. Az Úr ma is csodát tehet. Milyen örömet és vigasztalást jelentett a tapasztalat, hogy minden helyzetben az Igére hagyatkozhatunk. Dicsőség és tisztelet a mi mindenható Atyánknak és Istenünknek!

Egy férj, két feleség

Keresd Jézust, s fényeit;
Semmi egyéb nem segít.

Meglátogattam egyszer egy családot, ahol a házigazda döntött Jézus mellett. Ennek a férfinak két felesége volt. Az elsőtől, akivel már hosszú évek óta élt házasságban, nem volt fia. De mivel a kínai számára roppant nehéz nélkülözni a névörököst, feleségül vett egy második asszonyt, a vágyva vágyott utód reményében. Kínában ez sűrűn előfordul, s a családtagok legtöbbször igen jó viszonyban vannak, feltéve, hogy a két asszony is kijön egymással. Ha a második asszonynak fia születik, oda kell adnia őt az első asszonynak, kárpótlásul azért, hogy ő a férjét odaadta. Ha a második asszonynak több gyermeke lesz, azokat maga felnevelheti. A hitre jutott kínai elmondta nekem:

– Olyan szépen éltünk a családban, míg egy feleségem volt. De mióta a másikat elvettem, a házunk valóságos pokol. A két asszony nem szenvedheti egymást. Mit tegyek?

Nem volt egyszerű tanácsot adni. A férfi megtérése azonban komoly volt, és meg akart keresztelkedni. De a misszionárius azt mondta:

– Amíg két feleséged van, nem bocsáthatunk keresztségre.

A válasz nagyon letörte a férfit. Mindkét asszonyt szerette, azok is szerették őt, s most egyiket küldje el – de melyiket? Beszélni kezdett mindkét asszonynak Jézusról és oktatta őket a Bibliából, hogy Krisztus az ő Megváltójuk és Megmentőjük is. Őszinte vágya volt, hogy Jézushoz vezesse őket. De nemcsak beszélt általában a világ Megváltójáról, hanem valóban hívő életet élt előttük.

Isten csodát cselekedett. Mindkét asszony megtért. Mennyei levegő töltötte be a házat, a két asszony sokszor együtt imádkozott. Egy napon a férj így szólt hozzájuk:

– Szeretnék megkeresztelkedni és felvétetni magam a gyülekezetbe. Hadd tudja meg mindenki, hogy Isten gyermeke vagyok. Nyilvánosan meg akarom vallani, hogy szakítottam a pogánysággal, és nem élek többé pogány módra, hanem Krisztus tetszésére. Viszont akkor egyikkötöket el kell bocsátanom.

Mikor a két asszony ezt meghallotta, sírva fakadtak. A férj azt tanácsolta, hogy keressék együtt Isten akaratát és kérjenek Tőle tanácsot. Az első asszony könnyek között imádkozott:

– Uram, tudod, hogy én voltam előbb a házban; légy segítségül, hogy itt maradhassak.

A második feleség nem kevesebb bensőséggel mondta:

– Uram, tudod, hogy én is a felesége vagyok. Házasságot kötött velem, légy segítségül, hogy itt maradhassak.

Végül a férj imádkozott és kérte Istent, mutassa meg, melyik maradjon a két asszony közül. Isten döntésének akart engedni. Hiszen mindkettőt szerette és egyikőtől sem akart elválni. A keresztelés napja egyre közeledett, de ezzel az egyik asszony elbocsátásának napja is.

Újra és újra együtt keresték az Urat, de sehogy sem tudtak döntésre jutni. Végül így szólt a férj:

– Nem marad más hátra, úgy teszek, mint ahogy a Bibliában áll. Sorsot húzunk, ki maradjon kettőtök közül.

Miután még egyszer közösen meghajtották térdüket, az első feleség húzhatott a két pálcikából. A hosszabbat húzta. Megtörtént a döntés.

Így hát a második feleségnek kellett felkészülnie, hogy hazatérjen, ami kimondhatatlanul nehéz volt számára. A férj gazdagon megajándékozta és vele ment a szülői házig. Ott mindketten keserves sírással búcsút vettek egymástól.

A férfi ismét felkereste a misszionáriust, elmondta, hogyan járt el, és újra előadta kívánságát a keresztségre. Meg is keresztelték.

Valamennyien örültünk és csodálkoztunk, milyen szeretettel és odaadással vezette a férj először mindkét feleségét Jézushoz, s utána milyen kész volt ekkora áldozatot hozni. Az Úr végezte ezt. Ővé legyen a hála.

A tized. Bizonyságtétel és hálaáldozat

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura.

Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok Rátok.” Mal 3,10.

A kínai hívőket nem kellett figyelmeztetnünk, hogy szép lenne, ha tizedet adnának. Ezt megtették, sőt ennél többet is. Ugyanúgy tudták, mint mi, ahogy a tized ótestamentumi előírás, ezért így szóltak:

– Mi újtestamentumiak vagyunk, Isten megváltott gyermekei; mi adhatunk többet is.

Otthon is hangoztatják a hívők, hogy nem akarnak törvényeskedők lenni, dehát... Sokszor csodálkoztunk a kinti hívőknek az otthoniaktól eltérő magatartásán.

Míg a tizedről beszélek, szüntelenül egy szegény asszony jelenik meg lelki szemeim előtt, aki a város kapujánál süteményt árult. Félkezű volt, és így bizonyára nem lehetett egyszerű a kalács készítése és árusítása. Nem sokat keresett, de minden este abból a kevésből, amit aznap kapott, elhozta a tizedet a missziós házba. Pedig oly szegény volt, hogy rendszeren öltözködni sem tudott. Egy este a misszionárius nő így szólt hozzá:

– Ide figyelj, többé nem fogadok el pénzt tőled. Végy magadnak egy új ruhát.

A szegény asszony sírva válaszolta:

– Csak nem akarod elvenni az örömet? Szegény megboldogult anyám ugyanígy cselekedett, és én is ki akarok tartani ebben. Semmi mást nem teszek, mint odaadom a Megváltónak azt, ami az Övé. Hiszen minduntalan kiterjeszti rám áldását és nem halunk éhen.

De néha nem maradt más a család számára, mint az el nem adott kalács. Ezekről a kis süteményektől ugyan nem lesz tele a gyomor, de mit egyenek, ha annyi pénzük sincs, hogy elegendő rizst vásároljanak?

Olyan vidéken laktunk, ahol nagyon sok szegény ember élt. Voltaképp rablóterület volt. Ezért különösen örültünk, mikor láttuk, hogy szegény hívő emberek milyen odaadással hozzák adományukat más szegények megsegítésére. Ha egy kínai hívő disznót adott el, felszólítás nélkül elhozta a teljes összeget a misszionáriushoz és megkérte:

– Vedd el kérlek a tizedet belőle a szegényeknek, az Isten országa számára.

Sok ilyen tapasztalatunk volt a missziói állomáson.

A tizeddel kapcsolatban eszembe jutnak azok az összejövetelek, amelyeket kifejezetten pogány asszonyok számára tartottunk. A pogány nőknek kedden, a hívőknek csütörtökön volt összejövetelük. A pogányok összejövetelére, mint már említettem, mindig eljött néhány keresztyén asszony, hogy bizonyosságot tegyen. Az óra elején megkérdeztük:

– Kinek volt az elmúlt kedd óta valami tapasztalata az Úr Jézussal, amit szeretne elmondani?

Valamennyi beszámoló sorra sem kerülhetett, annyian jelentkeztek. A pogány asszonyokra mély benyomást tett a sok bizonyágtétel és nem egyet közülük megtérésre indított. Egészen új dolog volt számukra, hogy beszélni lehet a Menny élő Istenével, Aki válaszol.

Valaki elmondta bizonyágtételében, hogy beteg volt és imádság által meggyógyult. A másoknak tehene, vagy egyéb állata volt beteg. A szomszédok azt tanácsolták, hívja segítségül a bálványokat, és menjen azonnal a bálványtemplomhoz a beteg állattal, hogy az el ne pusztuljon. Erre ő így válaszolt:

– Nekem már nem kell ilyet tennem; van élő Megváltóm. Elmondom neki, s Ő majd felel.

És az állat meggyógyult anélkül, hogy a bálványt megajándékozták, vagy segítségül hívták volna.

A bizonyágtételek mindig rövidek, találóak voltak, s a szív túlradó hálájából fakadtak. De nem maradt el a gyümölcs sem.

Ami különösen megindító volt ezeken az órákon, hogy bizonyágtétele után minden hívő asszony az Úr segítsége iránti nagy hálából egy dollárt helyezett a szószékre ezzel a megjegyzéssel: „Hálából az Úrnak.” Ez az áldozatkészség különösen azért örvendtetett minket, mivel tudtuk, hogy legtöbbször igen szegények, s a pénzt maguk is fel tudták volna használni.

Ezek a kedves asszonyok azonban bíztak Urukban, hogy a kevéssel is megsegíti őket. Megszégyenítő volt számunkra, külföldiek számára a kínaiaknak ez a magatartása. Milyen kicsi a hálánk az Úr iránt, amikor meghallgat bennünket! Imádkozunk mi húszszor, harmincszor is segítségért, s ha Isten nagy irgalmából közbelép, alig mondunk köszönetet – a hálaáldozatról nem is beszélve. Ha a szívek és kezek újra jobban megnyílnának a hálára, akkor – úgy gondolom – a pénzügyi szükség egy csapásra eltűnne sok gyülekezetből.

Nem kellene különféle felhívásokban az emberek szeme elé tárnunk segítőkézségük szükségességét. Jézus maga azt mondta: „**Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!**”

Nem szeretnénk Istennek olyan gyermekei lenni, akik Urukról megfélemlenek, és nem adják neki, ami az Övé. Meggyőződése, hogy több illeti Őt, mint a tized.

Isten a kedves kínaiakon keresztül sok mindenre felhívta a figyelmemet, amiért ma is hálás vagyok.

Gyakran gondolok bizonyos fájdalommal ezekre a bizonyágtévő órákra. Valahogy hiányoznak nekem. Ó, az Úr csodálatos minden cselekedetében. Örülünk az emberek iránti kegyelmének és irgalmasságának.

A süketnéma

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti.” Zsolt 23,1-3.

Lakásom a városon kívül esett, s egy kis terem volt a gondjaimra bízva. Ugyanabban a házban lakott egy szegény, fiatal, süketnéma vízfordó. Bár nem tudott beszélni, mégis mindig mindent elmondott nekem, ami a városban történt. Olvasni tudott, ismerte a jelbeszédet, s hamarosan olyan jól megértettük egymást, hogy bármit elmondott, megértettem, s én is beszélni tudtam neki Jézusról annak alapján, amit olvasott. Ez a fiatalember hitre jutott, és azonnal életével tett bizonyágot az Úrról, Aki oly drága árat fizetett azért, hogy őt, a szegény vízfordót megváltsa.

Mikor megtéréséről apja tudomást szerzett, borzasztó dühös lett, és megparancsolta, hogy a bálványokhoz imádkozzék, mint azelőtt; de a fiút nem tudta rábírní. A Megváltót akarta követni hűségesen, és hitte, hogy az Úr majd megsegíti őt.

A fiatalember szeretett volna később megházasodni, mert nem volt egyszerű dolog az állandó egyedüllét, hogy főznie is kellett. Apja kijelentette:

– Azonnal veszek neked feleséget, mihelyt elhagyod az új tanítást és ismét a bálványokhoz fordulsz.

– Ó, én Istenben hiszek, és Jézusé vagyok – válaszolta a fiú jelbeszédével. – Inkább nem nősülök, mintsem a bálványhíthez visszatérjek.

Az apa tehát „nem gondoskodott” feleségről, a fiúnak pedig nem volt elég pénze, hogy feleséget vegyen. Ezen a nehézségen keresztül a vízfordó csak érettebb lett, és élete ösztönzést jelentett másoknak is.

Egyszer felkértük, hogy a nagy összejövetelel bizonyágot tegyen. A jelbeszédével elmondott egyszerű bizonyág nagyon szólt a hallgatók szívéhez. Ott állt előttük valaki, akin látszott, hogy egyetlen vágya és célja hűséges élettel követni és dicsőíteni a Megváltót.

Szívből örültünk látva, hogy Jézus minden embert boldoggá tehet, bárki legyen az. Hála és magasztalás az Úrnak, akinek van útja és módja a segítségre, hordozásra és megtartásra.

Két vágyódó lélek, meg a rablók

A Mennyben otthonom,
Hol nincsen szenvedés,
Hol gond és fájdalom
S halál nem ismerős...

Két asszony látogatott meg bennünket, anyós és menyé, azzal a kívánsággal, hogy jegyezzük be őket a keresztségre jelentkezők közé. Egyik sem volt már fiatal, s mint özvegyek, régóta együtt laktak. Hallottak Jézusról, megnyitották szívüket, és azon igyekeztek, hogy többet tudjanak a Megváltóról és szolgáljanak neki.

Isten útjai sokszor érthetetlenek, és néha különös eszközöket használ, hogy gyermekeit közelebb vonja magához. De feltámad az ellenség is és tombol, ha a lelkek menekülnek birodalmából. A hívő asszonyokat nagy fájdalom érte egy napon: a rablók rájuk támadtak, mindenüket felgyújtották, csak pusztá életüket tudták megmenteni. Isten a nehéz órában oltalmazó kezét felettük tartotta, s nem engedte, hogy a rablók üldözzék és elveszítsék őket.

A szerencsétlenségről hallva sokat imádkoztunk a két asszonyért, hogy a nehéz próbában megálljanak. Otthon igen gyakran csak halvány sejtelmünk van arról, mit jelent a kínainak bálványairól lemondani s vállalni Jézus hűséges követését. Ma összehasonlíthatatlanul nehezebb a helyzet, mint amikor én Kínában voltam, de már akkor is láttuk, milyen következményekkel jár, ha valaki merészen, és teljesen Isten oldalára áll. Az újonnan megtérteket gyakran üldözik, megverik, megkínózzák. Hitetlen férfiak hajuknál fogva vonszolták feleségüket a bálványtemplomba, hogy ott újra imádságra kényszerítsék őket.

Mivel tudtuk, mit jelenthetett ennek a két asszonynak, hogy minden vagyonuk, jószáguk, egyetlen hajlékuk elveszett, még bensőségebben imádkoztunk, nehogy emiatt Megváltójukat megtagadják. Mikor új tartózkodási helyükről tudomást szereztünk, meglátogattuk őket, vigasztalva, bátorítva elbeszélgettünk velük, és szeretettel hívtuk, hogy látogassanak meg a városban bennünket. Úgy gondoltuk, ha elfogadják a meghívást, ezt az Úrtól való jelnek tekinthetjük, s ebben az esetben hihetjük, hogy hűségesek maradtak.

Mekkora volt az örömünk, amikor egy napon a két asszony beállított. Rögtön értesítettük Becker misszionárius feleségét, aki azonnal boldogan meg is jelent. De még mielőtt Beckerné a két látogató hogyléte felől érdeklődhetett volna, azok szólították meg kedvesen és megkérdezték, hogy van.

– Köszönöm jól, de ti hogy vagytok? – kérdezte a misszionárius felesége. – Nagy nyomorúságon mentetek át, ugye?

Az asszonyok csaknem gondtalanul feleleték:

– Mi igazán jól vagyunk.

Nagyon meglepődünk, amikor Isten dicséretét hallhattuk szájukból, hiszen minden földi vagyonukat elvesztették és hajléktalanokká váltak. Ragyogó arccal mégis azt bizonygatták, hogy jól vannak.

– Hogyan mondhatjátok, hogy jól vagytok, mikor ilyen szenvedésben volt részetek? – kérdeztük tőlük.

– Miért ne lennénk jól? – válaszolták. – Hiszen van még egy házuk.

– Vagy úgy! Ez megvigasztalt bennünket. Tehát valahol van még egy otthonuk, ahová behúzódhatnak, és elrejtve érezhetik magukat. De valahogy mégis különösnek találtuk, hogy még egy házuk lenne, ezért megkérdeztük:

– No, és hol áll ez a ház? Boldog örömmel válaszolták:

– Ott, ahová rablók nem mehetnek, hogy felgyújtsák.

– No, de hol van ilyen hely? – kérdeztük most már igazán csodálkozva.

– A Mennyben. – hangzott a válasz.

Ki sem tudom mondani, mit jelentett nekem ez a felelet. Egyedül a Szentlélek tud az embernek ilyet kijelenteni. Csak dicsérni és áldani tudtuk az Urat, hogy a két asszonytestvér nemcsak hű maradt, hanem lélekben nagyon éretté is vált. Megtanulták, hogy eltekintsenek a múlandóról. Megértettek valamit Pál szavaiból: **„Mert egy pillanatig tartó könnyű nyomorúság mindent felülmúló örök súlyú dicsőséget munkál ki számunkra, kik nem a láthatókon tartjuk szemünket, hanem a láthatatlanokon. A láthatók tudniillik ideig tartók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”** 2Kor 4,17-18. Ezért tudták veszteségükkel kapcsolatban nyugodtan mondani: „Ezt Isten így rendelte.” Most Ábrahámmal együtt várják a mennyei várost, melynek építője és készítője az Isten. Zsid. 11,10.

Alkalmunk volt a két asszonyt továbbra is bátorítani, és valamivel segíteni rajtuk, hogy élelmet vehessenek. Boldogok voltak a nekik nyújtott szeretetért; meg akarták próbálni, hogy valahol elhelyezkedjenek, és munkával keressék meg kenyerüket. Annyira még nem voltak öregek, hogy tehetetlenek lettek volna. Vidáman elbúcsúztak, de megígérték, hogy újra meglátogatnak bennünket.

Szavukat megtartották, többször eljöttek, s örültek, hogy nemsokára részük lesz a keresztségben. Keresztelési ünnepélyüket nagy belső és külső áldás kísérte. A két hívő asszony története ismét sokkal világosabbá tette, hogy az Úr nagy csodát tud tenni az emberrel, s hogy ami az első pillanatban igen nagy veszteségnek látszik, össze sem hasonlítható a belőle fakadó dicsőséggel. Pál így szól a Római levélben: **„Úgy számítom ugyanis, hogy a mostani idő szenvedései nem érdemlik meg, hogy összehasonlítsuk őket azzal a dicsőséggel, melyről értünk egyszer a lepel le fog hullani.”** Róm. 8,18.

Nekünk is újabb ösztönzést jelentett, hogy várjuk az odafelvaló házat, amihez tolvaj hozzá nem fér, sem rabló el nem ér. Igen, Jézus azokat, akik egyedül Benne bíznak, magához viszi a dicsőségbe. Magasztaljuk az

Ő mindenek felett áldott Nevét addig is, amíg oda kerülünk, ahol Ő van, mert méltó rá! Drága szent Vérével vásárolt meg minket. Övé legyen a dicsőség mindörökké!

Az előkelő vidéki úr keresztelkedni akar

Misszionáriusunk gyakran meglátogatott egy idős, előkelő vidéki urat, és beszélt neki Jézusról. Az öregúr örömmel fogadta ezeket a látogatásokat, de mindenekelőtt az üzenetet, és egy vágya volt, hogy többet tudjon Jézusról. Olvasnivalót kért, és nem telt bele sok idő, hívő lett. Fiai rossz szemmel nézték, hogy apjuk nem imádja többé a bálványokat, azonban őt semmivel sem tudták hitétől eltéríteni.

Karácsony az ajtó előtt állt. Jüancsou városban karácsonyi ünnepélyünkhöz nagy keresztelési ünnepség kapcsolódott, melyen a hitre jutott vidéki úr megkeresztelésére is sor került volna. Szívvel-lélekkel készült a nagy napra, a fiaival is közölte, hogy a városba lovagol a keresztelésre. Karácsony napján a kora reggeli órákban lovát nyergelte, mikor hozzá léptek a fiai: – Apám, csak nem indulsz a hosszú útra anélkül, hogy ettél volna? Még rosszul leszel útközben. Jöjj, együtt megreggelizünk.

Egyébként Kínában meglehetősen későn reggeliznek, kb. 9 órakor, mivel csak kétszer étkeznek naponta. Az apa, fiai kérésére visszatért a házba, hogy megreggelizzék velük. Az asztalt megterítették, felszolgálták a rizst és nekiláttak az étkezésnek. Az apa evés közben észrevette, hogy mérge van a rizsben, de sajnos már sokat evett belőle. Azonnal irtózatos fájdalmak lepték meg, amik két órán belül végeztek a hűségese mártírral.

Bár a hitvalló a vízkeresztséget nem nyerhette el, de része volt egy másikban, a szenvedés keresztségében, melyről Jézus tanítványainak beszélt, s mint győztes térhetett az odafelvaló hazába. Mit ártott neki, hogy pogány módon temették el! Hiszen ott volt már a dicsőségben! Bizony, sokan halálukkal pecsételték meg szívük tapasztalatát.

Missziói állomásunkon sok szomorú élményben volt részünk, sok könnyet hullattunk, de a zsoltáríró azt mondja: **„A kik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!”** Zsolt 126,5. És tudjuk, hogy eljön majd a drága nap, melyen **„A szemükről minden könnyet le fog törölni. A halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem vesződés nem lesz többé. Mert az elsők elmúltak.”** Jel 21,4.

Áldott legyen a mi hűségese Istenünk, Aki megvigasztal minden nyomorúságunkban és megtart hűségben, míg odakerülünk, ahol Ő is van.

A tiszt mártírhalála

Egy katonatiszt jött egyszer összejövetelünkre, és a Jézusról szóló igehirdetés hatására hitre jutott. Azonnal elkezdett nyilvánosan bizonyosságot tenni és katonáinak hívő énekeket tanítani. Egy ideig csapatával minden este végigmasírozott az utcán, és emberei harsogva énekelték ezeket az énekeket az Úr dicsőségére. Rögtön csatlakoztak hozzájuk mások is, és a kis sereg bizonyágtételén felbuzdulva eljöttek hozzánk az imaházba, ahol többen Jézusra találtak. Természetesen nagyon örültünk az Úr munkájának, mások azonban felháborodtak, és a tisztet illetékes helyen bevádolták.

Egy napon aztán csapatával együtt más városba vezényelték. Becker testvér közölte velünk rossz sejtését, hogy nem közönséges áthelyezésről van szó, hanem a hívő tisztet előbb-utóbb elteszik láb alól. És valóban, nemsokára hallottuk, hogy hitéért életével fizetett. De halálával az általa kezdett munka nem ért véget. Néhány katonája, akiknek sokat beszélt Jézusról, hitre jutott, s ők továbbvitték az üzenetet.

Nálunk, Kínában ilyen komoly volt a helyzet. Mennyi szívfájdalom, mennyi kínhalál Jézusért! Mégis volt bátorságunk előre menni.

Az üldözött gyülekezeteknek így szól az Úr: **„Ám légy hű halálig, s odaadom majd neked az élet koszorúját.”** Jel 2,10. S mint győzelmi ének hangzik a válasz: **„Testvéreink legyőzték őt a Bárány vérével, s tanúságtételük szavával, és azzal, hogy lelküket nem szerették halálig.”** Jel 12,11. Áldott az Úr Neve, Ő ad győztes erőt!

A hívő asszony mártírhalála

Gyülekezetünkben volt egy kedves hívő asszony, aki hűen követte Megváltóját, bár férjétől otthon sokat szenvedett. Gyakran kikapott tőle, mikor az összejövetelről hazament. A férj mindenáron vissza akarta téríteni őt a bálványhitre, az asszony azonban hű maradt Jézushoz, és meg is keresztelkedett.

Egy napon, amikor a gyülekezetből hazatért, férje odakötötte az ágy lábához, és vak dühében egy doronggal úgy megverte, hogy leszakadt a dereka. Felesége nyugodt maradt és így szólt: – Üss csak. Ha agyonütsz, a Mennybe jutok; de míg a lábaim bírják, a gyülekezetbe fogok járni, hogy Isten Igéjét halljam. – Ez a belső nyugalom és Jézus iránti nagy szeretet ámulatba ejthette az embert, mert abbahagyta a verést.

Az asszony se orvosi kezelést, se ápolást nem kapott. De nem is panaszkolta be a férjét sehol. Mihelyt valamennyire rendbe jött, nagy erőlködéssel és fájdalommal között elvonszolta magát az imaházba, hogy többet halljon Jézusról. Panasz nélkül szenvedett, Jézus iránti szeretetből. A testén esett sérelmeket és férje szörnyű dühkitöréseit, szidalmait türelmesen fogadta, és úgy tekintette, mint Isten nevelő eszközeit. Másoknál soha nem panaszkodott férjére. Évekig bátran, és csendben hordta szenvedését. Nekünk csak azért mondta el, mert faggattuk; tudni akartuk, miért olyan gyenge és beteges.

Később megbetegedett és úgy látszott, hogy meghal. De férje szívében még mindig nem tört meg a harag. Ó, mennyi mindenre van szükség, míg egy megkeményedett szívet az Úr szeretete megnyithat! Az asszony élete utolsó szakaszában sem volt egyáltalán szomorú. Arca ragyogott, és az öröm, hogy szeretett Urához mehet, nagyobb volt minden fájdalománál. Férjétől elbúcsúzott és kérte, kövesse ő is az Úr Jézust, hogy viszontláthassák egymást a Mennyben. Vajon látta a megnyílt eget, vagy magát az Úr Jézust? Sosem tudtuk meg, de megtisztult arccal távozott.

A férfi ebben a pillanatban összeroppan. Mit cselekedett, miért kellett feleségének miatta így szenvednie? Olyan hosszú időn keresztül nem vette észre, milyen kedves, csendes, dolgos, szorgalmas felesége volt.

Szégyennel és bűnbánattal vegyes szörnyű fájdalom tört rá. Sírni és kiáltani kezdett. Jajgatott, ahogy csak tudott. Mint üzött vad rohant végig az utcán. Teljesen kimerülve ért a misszionáriushoz és fennhangon vádolta magát:

– Drága jó feleségem meghalt, és én vagyok az oka! Kérlek, segíts, segíts nekem, hogy én is odajussak, ahova a feleségem került.

Mikor kissé lecsendesedett, megnyitotta a szívét, megvallotta minden súlyos bűnét és szívből megalázkodott vétke alatt. És ó, csodák csodája, a férfi átélhette, hogy Isten megbocsátja a bűnt, Jézusért. Az Úr segítségével új életet kezdhetett.

A férfi megtérése feletti nagy örööm mellett azonban szüntelenül arra kellett gondolnom, amit egy vers így fejez ki:

Szórd el a szeretet szirmait,
Szenvedők útjára még ma itt.
A koporsóra friss virág hull,
S az élő nem kap. Mondd miért?
Mért fukarkodsz a szeretettel
S vársz, míg egy szív a sírba tért?

Sajnos, sok családban olyan nagy a belső nyomorúság! Remélem, hogy ezeken a sorokon keresztül egyesek jobb meggyőződésre jutnak, megtérnek és megtanulnak az Úr szeretetével szeretni ott is, ahol ez nehéz. Miért várjuk meg, hogy a könyörtelen halál rázzon fel bennünket? Minden fájdalom mellett milyen elégtétel, ha tudhatjuk, hogy sok örömet szerezhettünk az eltávozottnak. Mennyi keserű könnyet felszárít ez a tudat!

Az imádságom, hogy talán éppen ezeken a történeteken keresztül sokan megtalálják a Jézushoz vezető utat, vagy azok, akik elaludtak újra felébredjenek, s az Urat ne csak tíz, hanem száz százalékgig kövessék. Örömmel adok hálát Istennek, hogy nemcsak ezeket a pogányokat kereste és találta meg, hanem még sok léleknek segíteni akar. Övé a dicsőség és a magasztalás. „Mert Ő kegyelmes, és örökké tart az Ő jósága.” Ámen.

A Peng család

Nagy öröm volt mindnyájunk számára a Peng család megtérése. Férj és feleség megismerték és megszerették Jézust, és együtt jelentkeztek a keresztségre.

Lakóhelyükön ők is sokat szenvedtek Jézusért, üldözték és bántalmazták őket, de gyermeki hittel bíztak Istenben, mert tudták, hogy minden helyzetben mellettük marad.

Pengék nagyon szegények voltak. Azon a vidéken szinte csupa hasonló sorsú ember lakott, mert rablóterületen éltek; a Peng család szegénysége azonban a többiekét is felülmúlta. Rongyokban jártak, és alig volt mit enniük. Mekkora örömet jelentett, mikor egy anyadisznót felnevelhettek, mely 11 malacot fialt! Hálát adtak Istennek a csodálatos segítségért. De a pogány szomszédok azzal fenyegettek:

– Majd meglátjátok, hogy a bálványok nem hagyják büntetés nélkül, hogy a külföldiek hitére tértetek!

Egy reggel aztán az anyadisznó 11 malacával együtt élettelenül feküdt az ólban. Ez nagy csapást jelentett, mellette pedig a pogányok gúnyolódása:

– Ti magatok vagytok az oka; látjátok, az istenek bosszút álltak. Legjobb lesz, ha újra visszatértek a mi hitünkre.

De Pengék nem tántorodtak meg. Isten kezéből fogadták ezt is, bár pillanatnyilag nem volt könnyű elviselni. Míg a pogányok kezüket csapkodták, s az istenek büntetéséről sápítoztak, Pengné teljes nyugalommal fordult feléjük:

– Nektek soha nem pusztult el még egy disznótok sem? Vagy a malacotok sosem fordult még fel?

Nem tudtak mit felelni, mert ez bizony sokszor megtörtént annak ellenére, hogy pogány mesterkedéseikkel is segíteni próbáltak. Hallva a Peng család nehézségeiről, nagyon kértük Istent, ne engedje, hogy most hátat fordítsanak Jézusnak. Mivel gyülekezeteinkben nagyon sok volt a szegény, nem tehattünk kivételt a Peng családdal, egy nagyobb ajándékkal segítve rajtuk a külső nehézségben. De a keresztelési ünnepen, amit falujukban tartottunk, sok hívő jött össze, akik mind adni akartak valamit a kedves családnak. Egy kis adományt észrevétlenül mi is hozzácsúsztathattunk az összegyűlt pénzhez, mely éppen annyi volt, hogy egy kismalacot vehettek rajta. Nem nehéz elképzelni, mekkora volt a Peng család öröme, hiszen most újra lehetett egy disznócskájuk, amit felnevelhettek.

A Peng szülőknél volt egy kis fiacskájuk is, akire olyan hatással volt a szülők Istenbe vetett hite, hogy ő is megnyitotta szívét, és Jézushoz tért. Szülei és az Úr iránti szeretetéből valamivel ő is hozzá akart járulni a családi fészket ért csapás enyhítéséhez. Tudomásom szerint sütemények árusításával próbálkozott. Egy este úgy jött haza, hogy semmit sem árult. Nem tudtak rizst venni, pedig egész nap semmit sem ettek. Akkor Isten valakin keresztül ennyivalót küldött nekik, hogy megmutassa: nem feledkezik meg Övéiről.

Ilyen feladattal Isten legtöbbször egészen szegény embereket bízott meg. Rajtuk keresztül mutatta meg másoknak, hogy élő Isten, Aki képes csodát tenni. Mi nagyon örültünk, látva, hogy a Peng család minden nyomorúságon keresztül hűen kitart és panaszkodás nélkül bízik hatalmas Urában.

Az Úr segítsége valóban csodálatos. Úgy van, mint ahogy a zsolttáríró mondja: **„Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.”** Zsolt 145,15-16.

A titkos hívő és a vérfürdő

A keresztyénüldözés hatalmas méreteket öltött. Hallottunk olyat, hogy valahol sok hívőt agyonlőttek, mert nem akarták az uralkodó osztályt a legfelsőbb tekintélynek elismerni.

Egy éjszaka fiatal hölgy keresett fel bennünket, lelki erősítés után vágyakozva. Titkos hívő volt, aki attól félt, hogy meglátják és elárulják. Mivel nem volt megkeresztelve, senki sem tudta, hogy hitre jutott, s így elkerülhette az üldözés szenvedéseit.

Nem sokkal később ez a titkos keresztyén szemtanúja volt falujában egy rettenetes vérfürdőnek. A hívőket a nyílt utcán végezték ki, ott lőtték agyon. Őt a látvány ellenére hirtelen hatalmas erő töltötte be és szorongató vágy, hogy Megváltóját nyíltan megvallja. A hívők közé sietett és hangosan kiáltotta:

– Keresztyén vagyok, hiszek Jézusban!

– Ne légy már ilyen örült – mondták neki –, hiszen téged is kivégeznek.

A fiatal teremts nem hagyta magát eltántorítani, és újra érthetően kijelentette:

– Keresztyén vagyok; hiszek Jézusban. Szeretem Jézust és követem Őt.

Minden halálfélelmét elveszítette. Abban a pillanatban egyáltalán nem érdekelt, hogy kinevethetik, kigúnyolhatják, vagy megölhetik. Egyetlen vágya volt, hogy Uráról és Megváltójáról bizonyosságot tegyen. Hiszen Jézus maga mondta: **„Vallást fogok tenni mennybéli Atyám előtt mindazok mellett, akik**

mellettem vallást tesznek az emberek előtt. De megtagadom én is azt mennybéli Atyám előtt, aki megtagad engem az emberek előtt.” Mt 10,32-33.

Bár ismételten felszólították, hogy azonnal hallgasson és távozzon el a hívők közül, ő Jézus iránti szeretetből szilárd maradt, és megvallotta Urát, míg agyon nem lötték.

Isten hatalmának milyen felséges bizonyága ez! Korábban olyan aggódva gondoltak egyesek saját érdekükre, és már a kilátásba helyezett kivégzés gondolatára is reszkettek; a Szentlélek ereje mégis képes volt egy pillanat alatt mindent megváltoztatni. Erőtlen, félénk, titkos keresztyénekből hősiek bizonyágtevők és hitvallók lettek, akik az óta megkapták a győzelmi koronát.

Ez az erő ma is munkálkodik és nyilvánvaló lesz mindenkinek, aki kész befogadni. Az én hazám is nehéz idő előtt áll. Milyen vigasztaló a tudat, hogy nem kell előre érezni erőt a mártírhálálra, hanem Urunk és Megváltónk iránti teljes bizalomban haladhatunk, tudva, hogy Ő minden napra annyi erőt ad, amennyire szükségünk van. Isteni hatalommal ruház fel. Magasztaljátok Jézus vérenek csodás erejét! Az Ő nevében és Igéjében hatalmas erő van. Ha ez az isteni erő betölt valakit, nem fog megtántorodni – jöjjön, aminek jönnie kell, akár szégyen, üldözés vagy halál –, mert hite sziklára épült.

Pál azt írja a rómaiaknak: **„Ki szakíthat el minket a Felkent szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, üldözés, ínség, meztelenség, veszedelem vagy kard? Minta hogy írva is van; Érted egész nap ölnek minket, annyiba vesznek, mint vágójuhokat.”** Róm 8,35-37.

Más missziói állomásokról ugyanilyen szomorú, vagy még szomorúbb hírek jutottak el hozzánk. Misszionáriusoknak menekülniük kellett, s még a hajóról láthatták, hogy gyülekezeti tagjaikat, akik sírva kísérték őket a folyóig, a parton agyonlőtték. De magasan minden nyomorúság felett ott áll Valaki, Akinek engedélye nélkül egyetlen gyilkos kéz sem mozdulhat, s Aki a maga idejében ki tudja mondani az isteni „megálljt”. Áldott legyen annak Neve, **„Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el.”** Zsolt 46,10.

Aki keresztyén hite miatt többé nem árusíthatott

Egy hitre jutott kereskedőnek első pillanattól kezdve igen sok szenvedésben volt része. Felesége szidta, ahogy csak tudta. Ehhez járult az is, hogy a falu pogány lakossága összebeszélte, és egyikük sem vásárolt többé a hívő üzletében. Így akarták elköltözésre kényszeríteni. Kijelentették:

– Aki vásárol valamit ebben az üzletben, azt megverjük. Őrszemet állítottak, aki ellenőrizte, tudomásul vette-e mindenki a tilalmat. Az egykor virágzó üzlet csaknem csődbe jutott. De a hívő tulajdonos nem tántorodott meg hitében. Sokat olvasta a Bibliát és örült az eljövendő dicsőségeknek, melyre készült.

Az üzlet csakhamar tönkrement és a férfinak el kellett hagynia a falut. Segítségére voltunk abban, hogy egy másik helyen szerény üzletet nyithasson. Sajnos előző lakhelyén is híre futott ennek, és az ottani pogányok értesítették a másik falu népét, nehogy kapcsolatba lépjenek ezzel az emberrel, mert keresztyén. Így aztán az új helyen is kezdettől fogva sok szenvedésben és nehézségben volt része.

De Isten hirtelen közbelépett és az egész helyzetet megváltoztatta. Emberileg kinyomozhatatlan okokból az üzlet ismét fellendült, s a kereskedő felesége, aki kézzel-lábbal tiltakozott az ellen, hogy férje Jézusban való hitét kövesse, kijelentette, hogy ő is keresztyén akar lenni. A hívő férj leírhatatlan örömmel beszélt neki Jézusról, tekintetét igyekezett az odafelvaló dicsőségre irányítani, miközben így szólt:

– Én hamarosan a Mennybe jutok. Az Úr Jézus hazavisz, s akkor minden bajnak vége lesz. A felesége is oda akart kerülni, ezért örömmel csatlakozott férjéhez. Kéz a kézben zárandokoltak most már a mennyei otthon felé, s a hit sok próbájában kölcsönösen bátorították egymást.

Sokszor mondtam, hogy missziói állomásainkon vérrel és könnyel hintett utakon járunk. Aki ezt tudja, megérti, miért kísértük oly királyi örömmel az Úr cselekedeteit. Igen, mert Ő Kínában is hatalmasnak és változhatatlannak bizonyult. Oda kellett mennem, hogy megtanuljam, milyen nagy és dicsőséges Urunk és Megváltónk van.

Eszembe juttatták ezek az események, hogy olyan idők előtt állunk, amikor a hívők nem adhatnak, és nem vehetnek. **„...hogy senki más ne tudjon vásárolni, vagy eladni, csak aki bélyegül viseli a fenevad nevét vagy nevének számát.”** Jel 13,17. De jó tudni ilyen időkben, hogy mindenestől Isten megőrző hatalmára vagyunk utalva! Hála és dicsőség Istennek csodálatos jóságáért és kegyelméért.

Akit az Úr megpróbált

„Mert az Úr megneveli, akit szeret, s megostoroz mindenkit, akit fiának fogad.” Zsid 12,6.

Egy falusi hívő fiatalember részt vett nagyvárosi konferenciánkon, és mivel ő is felvétel előtt állt, szeretne volna, ha a konferenciái ünnepélyen a többi jelentkezővel együtt megkereszteljük. De a misszionárius így szólt hozzá: – Inkább otthon, saját faludban keresztelünk meg, hogy mindazok, akik ismernek hadd lássák, hogy többé nem tartozol a pogányok közé, hanem keresztyén lettél, és Isten gyermeke vagy.

A fiatalember elfogadta a misszionárius döntését, bár igen nagy volt a vágy benne. Amikor hazatért a konferenciáról, messziről látta, hogy egész háza lángokban áll. Az Úr megengedte ezt, hogy kiderüljön, vajon a fiatal hívő valóban komolyan veszi-e a dolgot? Nagyon buzgón imádkoztunk érte és tapasztalhattuk, hogy az Úr elegendő erőt adott neki a kitartáshoz. Végül ott kereszteltük meg a falujában. Az Úr nagyon megáldotta az ünnepélyt, és felhasználta arra, hogy a pogányok szívéhez szóljon.

Mária hű marad

Utazásaim közben egy másik állomásra jutottam, ahol az első megtérő egy falusi asszony volt. Az ilyen női útnyitók sorsa sokkal nehezebb volt, mint a férfiaké. Őt is megpróbálták hajánál fogva a bálványtemplomba hurcolni és a bálvány imadására kényszeríteni. Attól félték, hogy a megharagított istenség nemcsak az asszonyon, hanem az egész falun bosszút áll majd. Nagy felháborodással magyarázták:

– Bajba sodrod az egész községet. Csapást hozol magadra és a falura ezzel az idegen istenimádással.

Az asszony mindezek ellenére hű maradt az Úrhoz. Egy idő múlva váratlanul meghalt a férje. Ezzel rettenetes üldözés kezdődött számára. Többé nem mutatkozhatott anélkül, hogy utána ne kiabálták volna: „Te gyilkos, te gyilkos!” Még saját rokonai is iszonyú vádakot zúdítottak rá, azt állítva, hogy a külföldi istenhíthez való makacs ragaszkodása miatt férje gyilkosa lett.

– Nem megmondtuk neked? – korholták a pogányok. – Az istenek most bosszút álltak, s ha vissza nem fordulsz, még nagyobb bajba kerülsz!

Szinte elképzelhetetlen, mit szenvedett és mennyit sírt ez a szegény teremtes. Akkoriban éppen egy közeli állomáson tartózkodtam, s elküldtem hozzá egyik bibliásasszonyomat: – Menj el, és sírj vele együtt. Vigasztald meg, olvass Isten Igéjéből, és imádkozz vele.

A bibliásasszony megtette, amit mondtam, és az üldözött keresztyén nő új erőt nyert, hogy továbbra is bízson az Úrban, Akibe eddig is reménységét vetette. Imában sokat gondoltunk rá, és kértük a mennyei Atyát, ne hagyja ezt a testvért bánatban, szomorúságban elmerülni.

Ekkor valami egészen váratlan dolog történt. Az özvegy egyetlen fia hirtelen meghalt. Mit jelenthetett az anyának, hogy röviddel férje halála után egyetlen fiától is el kellett szakadnia! De nem ez fáj a legjobban. Sokkal jobban gyötrődött, amikor azt hallotta, hogy mindenfelé „kétszeres gyilkosnak” nevezik. Ettől csaknem megszakadt a szíve.

Újra elküldtem bibliásasszonyomat, hogy vele sírjon, és Isten Igéjével megvigasztalja. Ő is látta és hallotta, hogy a pogányok elárasztják az asszonyt gyalázkodásaikkal:

– Te vagy az oka a szerencsétlenségnek, mely házadat érte. Az istenek bosszút álltak rajtad.

De mondhattak, amit akartak, Máriát nem tudták Jézustól eltávolítani. Jelentkezett a keresztségre, ami később meg is történt. És akkor a helyzet csodálatos fordulatot vett. Nagybátyja felkereste és így szólt hozzá:

– Figyeltelek nagy szenvedésed idején, láttam, mennyi minden mentél keresztül, s hogy Istenedhez mégis hű maradtál. Ilyen erőt bálványok nem adhatnak. Vallom, hogy Istened az élő Isten, mert nélküle nem tudtad volna mindezt elhordozni. Én is ebben az Istenben akarok hinni.

Az Úr így használta ezt a szenvedéssel próbált asszonyt, hogy éppen nagy bajában lehetett élő bizonyosság, és mutathatta meg az utat Jézushoz. Később újra felkeresett és arra kért: – Misszionáriusnő, úgy szeretnék egy kicsit segíteni a háztartásodban, hogy többet hallhassak a Bibliából. Sajnos, nem tudok olvasni, de szeretnék nálad megtanulni, hogy többet tudjak a Megváltóról. Hiszen nagy nehézségemben oly csodálatosan hordozott!

Örömmel engedtem kívánságának és magamhoz vettem őt. Segített a háztartásban, én pedig olvasni tanítottam. Így szolgáltunk kölcsönösen egymásnak. Néha-néha magammal vittem látogatásaimra is. Sok helyen tett bizonyosságot. Dicsértem az Urat csodálatos jóságáért, hogy az asszonyt minden bajából kimentette, azután a szolgálatában felhasználta. „Igen Uram, jó vagy nagyon, hatalmas és dicsőséges minden cselekedeted. Jézus, áldjuk és magasztaljuk csodálatos Nevedet.”

A patikus

Egy pogány családból származó gyógyszerész megtért, és anyja heves tiltakozása ellenére meg akart keresztelkedni. Nem sokkal később a gyógyszerész apja megbetegedett, de fia segítségével még halála előtt hitre jutott. A fiú arra kért bennünket, hogy az elhunytat mi temessük el. Nem akart apja temetésén pogány gyászszertartást, hanem olyat, amilyen a hívőknél volt szokásban. Kérte, hogy árvaházi ifjaink fúvózenekara is vegyen részt a végtisztességen.

A hitben elhunyt apa temetése nagy bizonyágtétel volt az egész község számára. Sok pogány vett részt a gyászünnepélyen. A misszionárius Jézus Krisztusról beszélt, s megmutatta a dicsőségbe vezető utat. Többen hitre jutottak, s bizonyágtételük csakhamar másokat is magával ragadott.

Jóval később az anya is követte Jézus hívását. Fiának imája gyümölcsöt termelt. Ismét megláttuk, mit jelent, ha valaki bátran kitart az Úr mellett még akkor is, ha megcsúfolásban, gúnyban, üldözésben és megvetésben van része.

Gyakran eszembe jutott: „Tulajdonképpen otthon igen könnyű hívőnek lenni.” És mégis, aligha láttam boldogabb embereket, mint a hitre jutott kínaiak.

Az imádságom, bár még sok lelket megtalálna, és bizonyágtétevé tenne az Úr úgy, ahogy ezt a fiatal gyógyszerészt megmentette és felhasználta. Áldott a hatalmas Isten, Aki nem változik.

Keresztre feszítve Jézusért

A csangsai bibliaiskolát dr. Keller vezette. Feladata az volt, hogy hívő kínaiakat képezzen, akik honfitársaik közé viszik majd az evangéliumot. A bibliaiskola már sok hű bizonyágtétevé bocsátott ki különböző helyekre, akik sok tartományban hirdették Jézust. Három fiatalember, aki sikeres vizsga után lelkészi szolgálatba készült, még pár napra hazautazott, hogy szüleitől és családjától elbúcsúzzék, mielőtt a számára kijelölt helyet elfoglalná.

Amint útban voltak az ország belseje felé, hirtelen üldözők kezébe estek, akik keresztre feszítették őket. A fiatal lelkészek három nap és három éjjel szenvedtek a kereszten függve Jézusért. Nem tudjuk elképzelni, mit jelenthetett kibírhatatlan fájdalmak között, durva hordától körülvéve elvérezni. Egyre azt kiáltották nekik:

– Ha Krisztust megtagadjátok, megmenekültök.

De hála legyen Istennek, Aki a három férfinak erőt adott a túrésre, szenvedésre és kitartásra. Háromnapi gyötrelém után, mind a hárman dicsőségesen hazatértek. Semmit sem tudnánk erről a rémtettéről, ha az üldözők egyike, látva a lelkészek hősies halálát, nem döntött volna Jézus mellett.

Sokszor tapasztaltuk, hogy újak léptek a mártírok helyébe, s hogy Isten szolgálóinak halála mindig magvetést jelentett. Hiszen Jézus megmondta: „**Bizony, bizony azt mondom nektek, ha a földbe hullatott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem.**” Ján 12,24.

Kígyó az ágyban

Gyülekezetünkhöz tartozott egy kedves hívő asszony, aki még megtérése előtt magához fogadott egy fiúcskát, hogy gondozza és nevelje. A gyermek szépen fejlődött a gondos nevelőanya keze alatt. Az asszony később feleséget is „vett” a fiúnak, s most már hárman éltek boldog családi körben. Mikor a nevelőanya hallott Jézusról, megnyitotta szívét és befogadta, mint személyes Megváltóját. Fia, akit voltaképp ő nevelt pogány hitben, fel nem tudta fogni, hogy tehetett ilyet. Ő buzgó bálványimádó volt, ezért gyötörni kezdte kedves nevelőanyját. Ha az asszony vasárnap eljött hozzánk, nem kapott otthon enni. Fia kijelentette:

– Ehetsz, ahol akarsz, de nálunk nem.

Az anya helyzete egyre nehezebb lett, de sosem panaszkodott, így mi nem tudunk az egésztől semmit. Minden vasárnap ott volt már az istentisztelet előtti imaórán, és egész nap semmit nem evett, csak egy csésze teát ivott, amit istentisztelet után szolgáltunk fel a résztvevőknek. Ez a kedves keresztyén nő azonban egyáltalán nem látta tragikusnak a helyzetét. Úgy gondolta, jó dolog, ha vasárnap böjtöl, hogy az Úr áldása még akadálytalanabban áradhasson rá.

A fiú egyre dühösebb lett nevelőanyjára, és gonosz tervet agyalt ki. Elérkezett a következő vasárnap, melyen éppen konferenciát tartottunk. Testvéreink közléről és távolról összejöttek, hogy egész nap együtt legyünk. A mi hívő asszonytestvérünk is közöttünk volt és szívből örült mindannak, amit az Úrtól nyert. Amikor este, meglehetősen későn, a hosszú úttól fáradtan hazatért és le akart feküdni, határtalan rémületére nagy kígyót talált a takarója alatt. Mivel az állat nem mozdult, azt sem tudta él-e, de ügyesen megragadta a fejénél és kihajította a szobából.

– Takarodj innen, te ördög! – kiáltotta. – Az én szobámban semmi keresnivalód!

A fiú nem számított ilyen fordulatra. Úgy gondolta, nevelőanyja a pusztá látványtól is gutaütést kap. Akkor besietett volna a szobába, hogy megnézzé mi történt, „felfedezte” és nagy jajgatás közben kidobta volna a kígyót. – Hát, ettől bizony elesett. Bár az idős asszony számára nem volt gyerekjáték ez az ijedelem, de az Úr erőt adott hozzá.

Mikor legközelebb megjelent nálunk, mindent elmondott. Így tudtuk meg, amiről eddig sejtelmünk sem volt, hogy ez a kedves asszony vasárnapról vasárnapra – noha oly nagy utat tett meg – mindig étlen maradt.

Mikor ezt meghallottam, mélyen megalázkodtam az Úr előtt, és megkérdeztem magamtól, vajon otthon az én hazámban vannak-e olyanok, akik egész napos böjtöt tartanak Jézusért? Sokszor úgy éreztem, hogy a mi kínai testvéreink hitben sokkal messzebb tartanak, mint az otthoniak. Ha olyasmiről érte őket, ami a testnek kellemetlen volt, egyszerűen azt mondták: „Ezt Isten így rendelte.” Különös hangsúlyt helyeztek erre a szóra, hogy „így”. Hadd tudja meg mindenki, aki hallja, hogy az egész dolgon nincs mit vitázni, s hogy minden úgy jó, ahogy Isten elrendelte.

Kívánnám, bár minden olvasóm magáévá tenné ezt a rövid mondatot. Nem azt értem ezen, hogy tanulják meg kívülről, hanem legyen személyes hívő életük alkotó részévé, hogy minden helyzetben elmondhassák: „Ezt Isten így rendelte.” A panaszból és zúgolódásból így lesz dicséret és magasztalás. Át kell jutnunk a panaszkodás völgyéből a hálaadás völgyébe, különben sosem sikerül igazán hálát és dicséretet mondani.

Mikor megtudtuk, hogy az asszony minden vasárnap étlen teszi meg a hosszú utat a gyülekezetbe és vissza, megkerestük a módját, hogy legalább egy kis rizst adjunk neki, úgy, hogy a többi látogató ne vegye észre. Egyik bibliásasszonyomat bíztam meg, hogy délben feltűnés nélkül vezesse szobámba és ebédeltesse meg. Megvolt rá az okunk, hogy körültekintőek legyünk. Nem akartunk „rizskása-hívó”-ket nevelni, különben azonnal tele lett volna az imaházunk rizsre vágyakozókkal. Mi olyanokat kerestünk, akik Jézus után vágyakoztak, s akik készek voltak, ha kellett, az Ő nagy nevéért nélkülözést is vállalni.

Sok mártír volt a gyülekezetünkben, akiket nem ütöttek éppen agyon, vagy nem lőtték le, de akik egész életükön át csendben tűrtek és szenvedtek. Hála legyen az Úrnak, Aki megmenti az embert. Bátorsággal és erővel ruházza fel, hogy szenvedni tudjon. Az érte vállalt szenvedés elnyeri a koronát.

„Sőt, amennyiben közösséget vállaltok a Felkent szenvedéseivel, örüljétek, hogy majd dicsőségének lelepleződések is ujjongva örvendezhettek.” 1Pét 4,13.

Az engedelmes macska

Pogány nők számára tartott összejövetelen történt. Néhány bizonyágtevő hívő is jelen volt. Hogy a kínai asszonyok jobban megértsék mondanivalómat, magammal vittem egy képet. Két hívogató kéz volt rajta, mely a hallgatóknak mintha csendben azt mondta volna: „Jöjj, jöjj!” Jézusról beszéltem, szenvedéséről és haláláról, és rámutattam, hogy a Megváltó mindenkit magához hív. **„Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek.”** Mt 11,28. Közben az asszonyokat saját nyelvükön hívogattam Jézushoz: „Láj, láj! (Jöjj, jöjj!) Jöjj a Megváltóhoz; Ő vár reád, szeret téged, segíteni akar rajtad, meg akar menteni. Meg akarja bocsátani a bűneidet. Ki akar most, ma az Úrhoz jönni? Ki szeretné most elfogadni Őt?” Senki sem mozdult. Senki nem merte döntő lépésre szálni magát.

Én viszont nem nyugodtam bele, hanem tovább beszéltem. Elmondtam a kereszt jelentőségét. Végül még egyszer hívogattam, hallgatóimat Jézusnak való teljes átadásra bátorítva. Mikor harmadszor is felszólítottam az asszonyokat, hogy kövessék a hívást, egész hangosan kiáltottam: „Láj, láj!”

Egyetlen asszony sem mozdult, de valami nem várt dolog történt. Volt egy macskám a házban a patkányok ellen, amik már az ajtómon is lyukat rágtak. Az engedelmes állat jól elbánt a kártevőkkel. A nyári meleg miatt nyitva állt az ajtó, így az én Mici cicám nyilván meghallotta odakint a hívásomat, mert gyorsan besurrant a nyitott ajtón és előre jött. A teremben halálos csend uralkodott, az asszonyok mind feszülten figyeltek, mi fog most történni. A macska felugrott eléem a pódiumra és háromszor hangosan nyávogott: „Miau, miau, miau!” ami az ő nyelvén valami ilyesmit jelenthetett: „Itt vagyok, miért hívtál?”

Az asszonyok közt nagy izgalom támadt látva és hallva, ami történt. Összedugták a fejüket, hogy megtárgyalják a macska példás szófogadását. Én pedig azt gondoltam:

– Nagyszerű! Nekem most már egy szót sem kell szólnom. Isten az én kedves kis macskámon keresztül prédikált az asszonyoknak.

Karomra véve az engedelmes jószágot, beszélni kezdtem hozzá, de úgy, hogy a többiek is megérthessék:

– Mici, nagyon örülök, hogy úgy figyeltél, olyan engedelmes voltál, és azonnal megjelentél; csak hogy most nem rád gondoltam, hanem az asszonyokra. Menj szépen vissza, nem téged hívtalak.

Letettem újra a földre, s puha talpacsáin azonnal kisurrant. Hallottam, amint az asszonyok egymás között mondták:

– A misszionáriusnő macskája alaposan megszegényített minket.

Hirtelen felpattant egy pogány nő és kijelentette:

– Én bizony nem akarok a macskád előtt megszegényülni, mintha jobban hallgatna rád és jobban szót fogadna, mint én. Tudom, hogy Jézus engem hívott, és most arra kérlek: írd fel a keresztségre jelentkezők közé. Hiszek Jézusban, és követni akarom Őt.

Ó, de nagy volt az örömöm! De még nagyobb lett, mikor egyik a másik után állt fel és szinte kórusban mondták:

– Mi is engedelmeskedni akarunk; csak nem fog a macskád megszegényíteni bennünket!?

Az Úr még egy állatot is felhasználhat, hogy megmutassa az embernek, mi az Ő szent akarata.

Hazatérve előhívtam a kis Micit, és megdicsértem: „Nagyon szófogadó voltál, most kapsz ezért egy halacskát.” – Ezt szerette a legjobban. – Vajon sejtette-e, milyen szolgálatot tett az Úrnak és nekem? Magam sem tudom. A halat mindenesetre jóízűen megette.

Mennyire igaz, hogy az Úr sok sajátos módszert használ az ember megragadása érdekében. Valósággal ujjongtam az örömtől, mikor kiderült, hogy az Úr olyan jelentkezővel ajándékozott meg, akit a hitoktatás mellett olvasni is taníthattam. Az egész eset megvidámított és felüdített. Istené a hála és a magasztalás.

Uram, adj ébredést, és bennem kezd el!

Hosszabb idő óta imádkoztunk ébredésért. Még könyvjelzőt is nyomattunk ezzel a felirattal: „Uram, adj ébredést, és bennem kezd el!” – s a gyülekezetben szétosztottuk valamennyi hívó és jelentkező között, hogy bibliaolvasás közben naponta emlékeztesse őket erre az imatárgyra.

Külső állomásunkon mi is nagy buzgalommal könyörögtünk, hogy lépjen közbe az Úr, és küldje el a nagyon várt ébredést. Valahogy mindnyájan éreztük, hogy most olyan módon adná, ahogy még soha nem tapasztaltuk. Hogy sejtésünk mennyire helyes volt, az hamarosan kiderült. Éppen pár napos nagy januári konferenciánk előtt álltunk, amikor a misszionárius szobájába lépve, valami belső kényszer hatására így szóltam:

– Nem tudom mit jelent, hogy minden olyan csendes, miközben az ébredést várjuk. Ez vagy vihar előtti csend, vagy valami másnak a jöttét jelzi.

Még együtt voltunk a szobában, amikor lélekszakadva és teljesen átizzadva berontott valaki. Egy fiú volt, aki korábban az árvaházunkhoz tartozott, utána pedig valamelyik külső állomásunkra került egy prédikátor mellé, mint segítő.

– Misszionárius – kezdte a megrémült fiatalember –, irtózatosszerű szerencsétlenség történt.

Alig tudta kinyögni a szavakat. Nagyon megrémültünk és szorongva vártuk a továbbiakat.

– Nyolcvanöt személy volt a hajón, amivel jöttünk. Az utasok többsége a konferenciára igyekezett. Hirtelen valami megmagyarázhatatlan okból felborult a hajó, s az emberek a hideg vízbe zuhantak. Mivel tudok úszni, mindent elkövettem, hogy az embereket partra segítsem. Volt, aki a megmentetteknek mesterséges légzést adott, de negyven személyt – közülük harminc a mieink közül való volt – nem tudtunk megmenteni. – Kimerülten megállt a beszédben.

A szörnyű csapás híre borzasztóan lesújtott bennünket. Isten ilyen nem sejtett módon hallgatta meg imáinkat? Alig tudtuk felfogni. Kiderült, hogy a vízbe fulltak között több asszony is volt, akiket a konferencián avattunk volna fel bibliásasszonyi szolgálatra, meg egy sereg fiatal hívő leány, akik keresztségre készültek. Azon kívül jó néhány pogány is életét vesztette, akik nem a mi konferenciánkra akartak jönni. Az eset miatti fájdalom kimondhatatlan volt. Könnyeinkkel öntöztük a konferencia helyét. Az Ellenség tombolását éreztük amiatt, hogy már oly régen imádkoztunk ébredésért. A Pokol fejedelme mindent bevetett, hogy fékezzen és akadályozzon, de hála Istennek, Jézus él és Jézus győz!

Amikor – talán így is mondhatnám – a gyászoló gyülekezet megkezdte a konferenciát, a fiatal gyülekezeti segítő felállt és elmondta, amit átélt a hajón. Ő volt az egyetlen, aki jól úszott; sok ember életét megmenthette. De jaj, hányan maradtak a folyóban, akiket nem lehetett kimenteni! Beszéde közben az egész gyülekezet zokogott. Miért kellett Istennek így szólnia? A résztvevők valamennyien Isten Lelkének közvetlen érintését tapasztalták, és bűnbánattal hozták elő szeretetlenségüket és elrejtett bűneiket.

A hajószerencsétlenség híre futótűzként terjedt az egész tartományban. Hozzá tartozók két-három napot utaztak, hogy meglássák, életben maradtak-e szeretteik, vagy sem. Szívet tépő volt látni és hallani, amint gyermekek a hosszú utazástól kimerülve, velőtrázó hangon anyjukat hívták. Apákat, anyákat, fiakat és leányokat kerestek – és sokszor hiába. Csak az érti meg, aki átélte, mekkora volt a gyermekek öröme, akik szüleikre találtak és sírva borultak anyjuk nyakába. És milyen keserű azok fájdalma és szenvedése, akik hiába kerestek.

A konferencia minden látogatója mélyen megrendült. A keresztségre készülődő leányok közül egyetlen menekült meg; ő korábban árvaházunk lakója volt. A leányiskolában elmondta, amit átélt, s ennek következtében mindazok, akik eddig halogatták a döntést, most Jézushoz tértek.

A szerencsétlenséggel hatalmas ébredés vette kezdetét. S bár ez volt a legnehezebb konferencia mindazok közül, amiket Kínában tartottunk, mégis megtapasztalhattuk, hogy Isten Lelke ott járt a sorok között. Sok pogány tört össze bűnei súlya alatt, és Jézus Krisztus vérében való hit által megmenekült.

A misszionárius azonnal kutató akciót szervezett a folyóban maradt holttestek kimentésére. Komoly nehézségekbe került, míg valamennyit megtaláltak. Mégis megtették a hozzá tartozók kedvéért, meg azért is, mivel a kínaiak számára elhordozhatatlan, ha valaki természetellenes halállal hal meg és nem lehet eltemetni. A halottak közül sokat – keresztyén szertartással – saját temetőnkben helyeztünk el. A koporsók nyitva álltak, hogy a rokonok elbúcsúzhassanak szeretteiktől. Ott feküdtek az asszonyok, akik az Úr szolgálatára szentelték magukat, és a leányok, akik életüket teljesen az Úrnak adták és keresztségre készülődtek.

A temetés lefolyását lehetetlen szavakba foglalni. Csupa gyász, csupa szív fájdalom. De azért hálásak voltunk, hogy mindet megtaláltuk, mert ez megkönnyítette a hátramaradtaknak a bánat elhordozását. Azon nincs mit csodálkozni, hogy az ébredéssel együtt igen nehéz idő köszöntött ránk. Minden felől azt hallottuk, hogy ez a bálványok bosszúja volt. A látogatók közül sokan elmaradtak attól félve, hogy őket is baj érheti.

Bennünket az Úr szeretete vigasztalt; a leghatározottabban tudtuk, hogy nem a bálványok álltak bosszút. Nem, maga az Úr volt, aki gyermekeit – bár felfoghatatlan módon – magához vette. Nagy öröm volt látnunk és hallanunk, hogy az Úr azt a fiút, aki a szerencsétlenség hírére hozta, sok ember számára áldássá tette. Csendben azt reméltük – amire ő maga is vágyott –, hogy árvaházban nevelt fiaink közül ő lesz az első prédikátor. Mikor közvetlenül a szerencsétlenség után elmondta az árváknak, amit átélt, a következmény az lett, hogy a fiúk Isten Lelkének érintésére rendezték életüket, és sokan, akik eddig még nem tudtak áttörni, hitre jutottak.

De Istennek más terve volt ezzel a fiatal gyülekezeti segítővel. Röviddel a szerencsétlenség után súlyos beteg lett, mivel a hideg vízben nagyon áthűlt, s az Úr rövid időn belül váratlanul hazavitte. Életét adta testvéreiért! Majd az Úrnál fogjuk viszontlátni őt. Nagyon fáj mindnyájunknak hirtelen hazamenetele. De a sok-sok szenvedés mellett mégis az ébredés csodálatos gyümölcseit láthattuk. Isten megerősítette, hogy

meghallgatja az imát. De arra is rámutatott, hogy az utat, módot illetően egészen Rá kell hagyatkoznunk. Isten felelt. Bánatot és nyomorúságot küldött, de meg is mentett. Boldogok, akik a bajt elszenvetették. Boldogok, akik hitre jutottak és elindultak a Bárány nyomdokán. Beteljesedett a csodálatos zsoltárvers: **„Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezék, ha kéréit hozza!”** Zsolt 126,5-6.

Ne szólj bele!

Testvéreim, a fallal körülvett Jüanesouban laktak, az én lakásom ezen kívül esett, ahol az imaházunk is volt. Egy este nagy vágyat éreztem, hogy kicsit kimenjek az utcára, és valakinek bizonyosságot tegyek Jézusról. A kínaiak ritkán fogják fel azonnal, miről is van szó, de személyes kapcsolaton keresztül könnyebben megmozdulnak, hogy eljöjjenek az imaházba, és többet halljanak Jézusról.

Amint mendégéltem egy csapat asszony hozzám szegődött, akik látni akarták, mit akarhat ez a külföldi nő este az utcán. Kissé kijebbe érve megálltam, megfordultam, kedvesen köszöntem és elkezdtem az embereknek Jézusról beszélni. Láthatóan nem volt rájuk olyan hatással, mint szerettem volna. Szemügyre vették a ruhámat, az arcomat, míg én szívemben azért esedeztem az Úrhoz, tegye meg, hogy a kínai asszonyok odafigyeljenek, és az igehirdetés megérintse őket. Legnagyobb rémületemre hirtelen egy anyakoca rontott elő, éppen a kör közepébe, mely körülöttem alakult. Ez nem volt elég, a koca elkezdte őket körülszaglászni, egyiket a másik után. Legszívesebben szép finoman oldalba rúgtam volna, hogy körümből kiségitsem, de ezzel szerfelett megbotránkoztattam volna hallgatóimat, mert a kínai családban a sertés nagy becsben van, mivel a gazdagságot jelképezi. Nem maradt más hátra, mint szívemben az Úrhoz kiáltani: „Könyörülj, Úr Jézus, légy segítségül!”

A disznó nem elégedett meg azzal, hogy az egész kört – engem is beleértve – egyszer végigszaglászta, újra előlről kezdte, végül nálam kötött ki, nekitámaszkodott a lábszáramnak, néhányszor rőfögve hozzádörgölődött, majd rátelepedett a lábamra. Cipőmet úgy odaszorította, hogy – mozdulni sem tudva – nem tehettem egyebet, mint tovább prédikáltam. – És mi történt? A kínai asszonyok szinte egy szájjal kiáltották:

– Te jó ember vagy! Békességed van, különben a disznó nem ment volna hozzád, hogy a lábad elé feküdjön.

Egyszerre megnyertem teljes figyelmüket, s az ajtó máris nyitva állt.

– Igen, békességem van – hagytam helyben –, most pedig hadd mondjam el nektek, hogy találtam meg a békességet.

Míg arról beszéltem, hogyan jöttem a Megváltóhoz, meg kellett alázkodnom Isten előtt, hogy szívemben úgy bosszankodtam a disznóra, pedig maga az Úr küldte feleletképpen segélykiáltásomra. Ismét tisztán és világosan előttem állt az a kis mondat, amit az Úr más összefüggésben tanított: „Te pedig ne szólj bele!”

Olyan új lett megint, hogy Ő imameghallgató, de a meghallgatásban nem köti magát a mi elképzelésünkhöz. Hálás szívvel tértem haza, és olyan boldog voltam, hogy találtam embereket, akiknek Jézusról szólhattam. A legszebb az volt, hogy az Ige gyümölcsöt termelt, és néhány asszonyban vágy támadt, hogy többet halljon Jézusról. Ó, Uram, nagy és dicsőséges Isten, milyen különös úton vezetsz néha! Eleinte egyáltalán nem értjük. Te tudod azonban, hogy én minden utadra – bármilyen legyen az – igent mondtam. A Te útaid csodálatos utak! Köszönöm Neked. Ámen.

A katona és az Újtestamentum

Valamelyik külső állomásunkon több katona látogatta az esti összejöveleket. Az egyik – még egész fiatal – egy napon így szólt:

– Nagyon szeretnék egy Újtestamentumot, és szeretnék megtanulni olvasni. Vágyom arra, hogy többet halljak Jézusról.

A prédikátor készséggel adott egy Újszövetséget, s a katona jókedvűen hazament. Örültünk neki, hogy ő is hallott Jézusról, mint személyes Megváltójáról.

Következő napon a fiatal katona ismét ott volt, és átnyújtotta a Bibliát:

– Itt az Újtestamentum, visszahoztam.

Meghökkenve kérdeztük:

– Miért akarsz visszamenni?

– Még nagyon fiatal vagyok – felelte. – Majd megtérek, ha megöregszem.

A prédikátor komoly hangon intette:

– Azt egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e az öregkort. Mi az igazi okod, amiért a könyvet visszahoztad?

– Nincs szükségem rá. Tessék, vedd vissza.

De közben könnyek gyűltek a szemébe. A prédikátor nem akarta elvenni:

– De hiszen annyira örültél, amikor megkaptad! Többet akartál hallani Jézusról, hogy megtanuld Őt szívből követni. Hogyan venném vissza akkor az Újtestamentumot?

– Nagyon kérlek – erősködött a fiatal katona ismét –, vedd vissza, nem bírom a bajtársaim gúnyolódását elszenvedni.

Ebből aztán megértettük, hogy bajtársai, akik vele együtt jöttek az összejövetelre, nagyon gyötörhették. Krisztus melletti döntés nélkül nem tudta elviselni a csúfolódást, ezért akart a kis könyvtől olyan gyorsan megszabadulni.

A prédikátor újra emlékeztette, hogy nem tudhatja, eléri-e az öregséget; ha Isten úgy rendelte, akár ma is meghalhat. De a katona örült, hogy a Bibliától megszabadulhat. A többi pedig nem érdekelte.

Ebben a pillanatban belépett a felettese. Még hallotta a beszélgetés egy részét. Odafordult a prédikátorhoz:

– Én viszont nagyon szeretném, ha nekem adnád az Újtestamentumot. Tanulni akarok Jézustól. Köszönettel átvette a könyvet. Aztán a tiszt és a katona eltávozott.

Este ismét összejövetelünk volt, melyen a katonák újra megjelentek. Eljött a tiszt is, és feszülten figyelt. Az összejövetel kellős közepén odakint trombita harsant. A tiszt a katonákkal együtt felugrott és kirohant. Felálltunk mi is, hogy utánanézzünk, mi történt.

– Itt vannak a rablók!

A katonákra hárult a feladat, hogy a helységet védelmükbe vegyék és leverjék a támadókat. Félelmetes éjszaka volt. Imádkoztunk és vártuk a fejleményeket. Ha a rablók menekülésre kényszerítik a katonákat, akkor valamennyien szörnyű bosszúállásra számíthatunk. Korábbi esetekből nagyon jól tudtuk, hogy ezek a szívtelen emberek milyen kegyetlen módszereket alkalmaznak. Sok helyen kifosztották a házakat, a lakosságot fogságba hurcolták, a falvakat felgyújtották. Érthető, hogy nem sokan aludtak ezen az éjszakán. Az egész faluban feszült csend uralkodott. Teljes volt a mozdulatlanság. Még egy kutya sem vakkantott, holott máskor mind, egész éjszaka ugatott.

Az én szememre sem jött álom, nem éppen a fenyegető veszély miatti félelemtől, inkább azért, mivel szüntelen a fiatal katonára kellett gondolnom, aki éppen ezen a napon adta vissza az Újszövetséget. De a katonatiszt is újra meg újra megjelent lelki szemeim előtt. Belső szorongástól hajtva szüntelen imádkoznom kellett mindkettőjükért.

A rablók nem jöttek, de nem hallottunk semmit a katonákról sem. Következő reggel kora hajnalban kimentem az utcára, és úgy gondoltam, megvárom, míg jön valaki. Reméltem, hogy az első ember, akivel találkozom, tud valami hírt mondani arról, ami az éjjel történt. Annyi bizonyos volt, hogy ha a katonákat leverték volna, a rablók már rég' itt lennének a faluban.

Kiálltam az utcán egy kő tetejére, s feszülten fürkésztem, nem látok-e feltűnni valakit.

Mikor kivilágosodott, észrevettem, hogy egy csoport bukkan fel a messzeségben. Amint közelebb értek, kivehettem, hogy férfiak hoznak valakit hordágyon. Szívemben Istenhez fohászkodtam azért, aki a hordágyon feküdt, és megindultság vett rajtam erőt.

– Úr Jézus – könyörögtem –, mondd meg, ki fekszik a hordágyon? Él még, vagy már halott? Könyörülj rajta!

Mikor a csoport egészen közel volt, láttam, hogy a hordágyon fekvő arca fedetlen, tehát még életben van. De a kendő, amivel az iszonyú sebekkel borított testet letakarták, teljesen át volt itatva vérrel, úgyhogy hangosan feljajdultam:

– Ó, Uram, könyörülj rajta!

Ki lehet ez a halállal eljegyzett ember, akit itt visznek lenn az úton? Alig akartam hinni a szememnek. Meg kellett kapaszkodnom, hogy le ne szédüljek a körül. – Az a bizonyos fiatal katona volt. Ebben a pillanatban megint hallottam, amint kijelenti: „Még fiatal vagyok; majd megtérek, ha megöregszen.”

Hangos fohászatot bizonyára meghallotta, mert fájdalomtól eltorzult arca felém fordult, és szomorúan rám emelte megtört tekintetét. Még egyszer felkiáltottam, hangosan, hogy meghallja: „Úr Jézus, könyörülj rajta, segítsd meg őt!” Szeretném remélni, hogy volt még lehetősége Jézus nevét segítségül hívni. Nagyon megterhelve mentem haza. Szívem szorongató fájdmából fel kellett oldódnom; sírva tusakodtam a fiatal katona lelkéért. Néhány óra múlva ismét kinéztem az utcára, s a téren, rémületemre, egy koporsó állt.

– Ki halt meg? – kérdeztem a körülálló katonáktól.

Minden részvét nélkül felelték:

– Magad is megnézheted.

Levették a koporsó fedelét, s a fiatal katona feküdt előttem. Akaratlanul egy versre kellett gondolnom, amit otthon gyermekkoromban sokszor énekeltünk:

Tegnap még büszkén ügetett,
Ma már egy golyó ölte meg –
Holnap pusztá sírba tér.

A katonát, aki előző nap még túl fiatalnak tartotta magát Jézus elfogadására, 24 órán belül sírba tették. Fájdalmamat, amit akkor éreztem, nem lehet szavakba önteni. Egyre kutattam a tiszt után. Imában hordtam, és bízam az Úrban, hogy megdicsőítette magát benne.

Este összejövetelünk volt. A gúnyolódó katonák ismét eljöttek, de a tiszt nem volt közöttük. Könnyeim befelé hulltak, és szüntelen zörgettem az Úrnál:

– Uram, kérlek, felelj, hol van ez a tiszt, mi lett vele?

A prédikátor már megkezdte az összejövetelt, mikor hirtelen felpattant az ajtó, és betoppant a katonatiszt. Izgatottnak látszott, s az Újtestamentumot jobbáiban tartva előre sietett, miközben megkérdezte a prédikátort, tehetne-e bizonyosságot.

– Hogyne, természetesen! – hangzott a válasz. A tiszt kiállt a gyülekezet elé, mélyen megrendülve, még mindig az elmúlt események hatása alatt.

– Mindnyájan tudjátok – kezdte –, mi történt tegnap este. Riadóztattak bennünket, hogy a rablók ellen vonuljunk. Sajnos egy asszony elárult bennünket, aki a rablókat saját házába fogadta. Irtózatosan nehéz volt a házat megostromolni, mivel a bejáratokat eltorlaszolták, és a rablók végső elszántsággal védték életüket. Mint tisztnek, élen kellett járnom, így én törtem fel az ajtót. De alig sikerült egy résnyire kinyitni, a mellemen puskacsövet éreztem, éppen ott, ahol az Újtestamentumot tartottam. Mindez villámszerű gyorsasággal történt. Életemben először az élő Istenhez kiáltottam: „Istenem, segíts!” És mi történt? A lövés nem dördült. A rabló azonnal nekem szegezte a fegyvert ugyanazon a helyen és megpróbált még egyszer löni, de megint nem sikerült. Mielőtt leteperhettem volna, még egy harmadik és utolsó kísérletet tett, hogy rám tüzeljen, s a puskacsövet különös módon ismét az Újtestamentumra irányította. Megint az ég Istenéhez kiáltottam, hogy könyörüljön rajtam, és a lövés most is elmaradt. Végre hatalmat vettem rajta. A rablók viszont, mint vad oroszlánok törtek ki a házból. Megrohanták a katonákat, és vágták, akit értek. A fiatal katonát is súlyosan megsebesítették, aki sajnos már meghalt. – Majd kezével az Újtestamentumot magasra emelve így folytatta – Ez a könyv, amit kezemben tartok, múlt éjszaka az életemet mentette meg. Ez az élő Isten könyve. Hiszek ebben az Istenben, mert találkoztam Vele, Aki megmentette az életemet. Azt akarom mondani mindnyájatoknak, szerezzetek egy Újszövetséget, és higgyetek abban az Istenben, Aki az életemet megmentette.

Jézus megáldotta ezt a komoly és megragadó bizonyoságtételt. A falu lakói és a katonák mélyen megrendültek. Utána hálaadó órát tartottunk, és megköszöntük áldott Urunknak, hogy oly hatalmasan megmutatta magát. „Uram, csodálatos vagy minden cselekedetedben és megsegíted a nyomorultat, Dicsőség Neked mindörökké!”

A szűnyogháló

A misszionáriust egyszer felkereste valaki, és elmondta, hogy nem kíván élni. Egész életének nincs semmi értelme. Nem tudna-e segítségére lenni és megmondani, van-e jobb élet az ő számára?

A misszionárius nagy örömmel beszélt arról, hogy Jézus eljött, és új életet hozott az embernek. Viszont ezért meg kellett halnia a Golgota keresztnél. Drága és szent vére folyt, hogy minden bűnünkért megfizessen.

A férfi figyelmesen hallgatta, és – ami a kínaiaknál nagyon ritka eset – azonnal megértette, amit a misszionárius elmondott, és átadta szívét Jézusnak. Közös imádságban magasztalták a Szabadítót a kereszten megmutatott csodálatos szeretetért. – A kínai számára új élet kezdődött, értékes élet, az Úr követésében. Attól kezdve rendszeresen járt óráinkra, és láthatóan semmi mást nem akart, csak az Úrnak élni.

Nem sokkal megtérése után eljött a misszionáriushoz, és így szólt hozzá:

– Mióta hívő lettem, nem tudok aludni.

– Mi van veled? – kérdezte csodálkozva a misszionárius. – Miért nem tudsz aludni? Ha valaki hívő lett, szívében békesség van, miért ne tudna akkor nyugodtan aludni?

Kínai szokás, hogy amit meg akarnak vallani, azt sokáig kerülgetik; a lelkigondozónak gyakran hosszas kérdezősködéssel szinte ki kell találnia, mi nyomja a szívüket. A misszionárius kérdezte, hogy talán ez, vagy az az oka az álmatlanságnak, de a mi emberünk egyikben sem volt vétkes. Végül így szólt hozzá:

– Meg kell mondanod, hol a baj. Tudni akarom, mi van veled, miért vagy bánatos, és miért nem tudsz aludni.

De a kínai egyre csak kesergett: „Uram, segíts! Uram, segíts!”

A misszionárius még egy látszólag igen ostoba kérdést is feltett:

– Talán azért nem tudsz aludni, mert szűnyog van a szobádban?

– Igen, igen, nagyon sok van! – felelt a kérdező.

– No, és nincs szűnyogháló? – faggatta tovább a misszionárius.

– Dehogyan, van, de éppen ez az, ami miatt nem tudok aludni.

Tehát nyomon vagyunk.

– No, de – tudakolta tovább a misszionárius – ha van szűnyogháló, miért nem tudsz aludni?

– Valahányszor este lefekszem, és a szűnyoghálót látom, nem tudok elaludni – felelt az ember.

– De hát miért nem? – kérdezte ámulva a misszionárius. – Beszél hozzád?

– Igen, igen, mindig beszél, ha ránézek, és azt mondja: „Nem vagyok a tied!”

No, végre kibökte! A misszionárius most már tudta hol szorít a cipő, és kész volt segíteni a kínain, így a következőt tanácsolta neki:

– Vidd vissza a szűnyoghálót oda, ahonnan loptad, majd meglátod, nyugodtan fogsz aludni. Mielőtt visszaviszed, menj vele a folyóhoz, mosd meg szép tisztára, és szárítsd meg a parton. Ha megszáradt, hajtogasd össze és vidd el azokhoz, akiktől eltulajdonítottad, de vigyél egy kis pénzt is magaddal a használatért. Mondd meg becsülettel, miért hozod a szűnyoghálót. Beszéld el, hogy az Úr Jézusban való hitre jutottál, ezért nem hagytad a lelkiismereted nyugodni.

A hívő kínai boldogan megköszönte, és vidáman, megkönnyebbült szívvel tért haza. Azonnal nekilátott és a misszionárius tanácsa szerint kezelésbe vette a szűnyoghálót.

Mennyire meglepődtek a tulajdonosok, szegénykék, mikor a férfi megjelent a hálóval, és még a használat árát is kifizette. – Nem fogunk eljelenteni – mondták. – Ilyen tolvajt még sosem láttunk. Nem tudtuk, hogy te loptad el a hálót. Hogy egy tolvaj magától visszavigyen valamit, amit ellopt, ez hallatlan eset. De most már mondd el, hogy jutottál egyáltalán erre a gondolatra?

Az ember elmondta, hogyan jutott hitre, és hogy azóta nem tudott aludni, mert a lelkiismerete nem hagyta nyugton. Ilyesmit ők még sosem hallottak, és őszinte szívvel tették fel a kérdést:

– Mondd már meg, hol az a hely, ahol olyan lesz az ember, mint amilyen te lettél?

A hívő kínai készséggel elbeszélte, hogyan találkozott Jézussal. Bizonyágtételén keresztül így két lelket nyert, akiket meghívhatott, és akik aztán hitre is jutottak.

Sokszor tapasztaltuk, hogy a bűnvallás másokat is megtérésre ösztönöz. Az Úr ma is tud csodát tenni. Ennek szívből örülnünk. A hívő férfi visszatért a misszionáriushoz, mindent elmondott és még hozzáfűzte: „Most sokkal jobban alszom!” Ez aztán ok volt a hálára és magasztalásra. Igen, áldott az Úr!

Gyermekgyilkos asszonyok

Külső állomáson teljesítettem szolgálatot, mikor egy napon az asszony, aki mint segítő állt mellettem, így szólt hozzám:

– Egy távoli faluban él a nagyanyám. Nem mennél el hozzá és beszélnél vele, hogy megtalálja Jézust, mielőtt meghal? Több fiatal is van ott, akik még semmit sem tudnak Jézusról.

Útra keltem, eljutottam a faluba, s a nagymamát hamarosan megtaláltam. Mikor elkezdtem vele Jézusról beszélgetni, egy fiatalasszony lépett a szobába, aki bizonyára szintén a házhoz tartozott. Barátságosan köszöntöttem, de aztán láttam, hogy más asszonyok is jönnek, sőt néhány gyermek is velük van. Hogy figyelmüket megragadjam, így szóltam:

– Ó, nektek aztán sok gyermeketek van! – Meglepetésemre azonban csak egy lány volt közöttük. Gúnyos nevetés volt a felelet, és az egyik asszony megjegyezte:

– Lehetne több is.

– No, és hol vannak a többiek? – kérdeztem.

– Eltettük őket láb alól. – hangzott a válasz. Megrettenve elhallgattam.

Láthatóan örültek rémületemnek, s egyik a másik után kezdte mesélni, hány gyermeket ölt meg. Az egyik asszony hetet sorolt fel. A házhoz tartozó fiatalasszony is többet. Borzasztóan rám telepedett az asszonyok súlyos tévelygése, és valósággal megrendített. Arról már korábban hallottam, hogy kínai asszonyok megölik a leányaikat, mert azoknak semmi értékük nincs, de ilyen szörnyűségekkel még nem találkoztam.

Mikor a szerencsétlen teremtéseknek a bűnösök Megváltójáról akartam beszélni, a ház ifjú asszonya félbeszakított:

– Ilyesmiről ne is beszélj nekünk! Én még fiatal vagyok, messze a halál. Menj az öregasszonyhoz, mondd el annak. Ő fog előbb meghalni.

Szomorúan válaszoltam:

– Egyáltalán nem tudod, meddig élsz; neked is beszélni akarok Jézusról. Hosszú utat tettem meg, hogy a falutokba jöjjek, és megmutassam nektek a Szabadítót.

De semmire sem mentem vele. Csaknem kidobott a házból, úgy feldühödött. Mondanivalóm senkit nem érdekelt, egyedül az öregasszonyt; ő viszont olyan öreg volt, hogy szinte alig tudta felfogni, mit beszélek.

Szomorúan, dolgom végezetlen távoztam. Megpróbáltam a faluban másokhoz eljuttatni az üzenetet, de mindenütt ugyanaz a nyomasztó légkör uralkodott. Bánatosan odébbálltam és kértem az Urat:

– Beszélj Te velük. Engem nem fogadtak be, rám nem hallgattak.

Mikor már vagy három napja otthon voltam állomásunkon, a velem dolgozó asszony megkérdezte:

– Voltál ugye nagyanyám falujában?

– Igen – feleltem –, talán hallottál valamit?

– Bizony – felelt izgatottan –, rettenetes dolog történt. Emlékszel még arra a fiatalasszonyra, aki nagyanyámmal egy házban lakik? Valószínűleg beszéltél is vele. Képzeld, már el is temették!

– Micsoda? – kérdeztem megrettenve. Már eltemették? Éppen vele akartam Jézusról beszélni, de ő keményen elutasított, semmit nem akart hallani. Mi történt vele?

Segítóm elmondta, hogy alig távoztam el, a fiatalasszony súlyos beteg lett. Állapota olyan hirtelen romlott, hogy számolni kellett a halállal. Lázás, önkívületi állapotban hirtelen felkiáltott, és a szoba sarkába mutatva velőt rázó hangon sikoltott:

– Jönnék, jönnék! A gyermekek, akiket megöltem, jönnék! Idejönnék az ágyamhoz és visznek a Pokolba!

Két napig tartott ez az állapot, míg végül irtózatossá vált. Elbeszélés közben fülemben csengett a fiatalasszony hangja: „Én még fiatal vagyok, messze a halál.”

Segítőmtől még megtudtam, hogy halála után az asszony arckifejezése annyira megváltozott, hogy aki látta, rémülten húzódott el:

– Hisz ez olyan, mint maga az Ördög. Zárjátok le a koporsót, hogy ne is lássuk!

Nem árt, ha az otthoniak megtudják, mi minden történik idekint, hogy okuljanak belőle. **„Isten nem hagy csúfot üzni magából, mert amit vet az ember, azt fogja aratni is.”** Gal 5,7. Jézus mindenkin könyörölni akar. Ő **„...azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet.”** Luk 19,10. De milyen szomorú, ha valaki elutasítja a Megváltót, és megveti a felkínált kegyelmet! Milyen rettenetes az ilyen ember halála! Milyen borzasztó lehet tudni, hogy a Pokolba kerül!

Isten nagyon hangosan szólt az egész faluhoz. A fiatalasszony haláláról mindenki értesült, és eltöprengtek rajta, hogy ha meg nem térnek, hasonló sorsra jutnak. Pál azt írja a Római levélben: **„Nem tudjátok, hogy ami mellé rabszolgák gyanánt odaálltok, hogy annak engedelmeskedjétek, annak rabszolgái is vagytok? Rabszolgái annak, aminek engedelmeskedtek: vagy a vétek rabszolgái, hogy meghaljatok, vagy a szófogadásai, hogy igazságosak legyetek.”** Róm 6,16. Akinek életünkben szolgálunk, halálunkkor az jön értünk. Ha az Ördögnek szolgáltunk, lelkünket – amikor szemünk lehunytuk – az ő szolgái viszik a Pokolba. De ha elfordultunk a bűn útjától, és az élő Jézus Krisztusban való hitet megragadtuk, akkor halálunk idején az Ő követői jönnek értünk, és az örök dicsőségbe vezetnek bennünket. Milyen nagy a különbség! A döntés rajtunk múlik. Az égben csak „önkéntesek” lesznek, de a Pokolban is.

Wang-Po és a gyümölcsstermő élet

Már kínai tartózkodásom kezdetén felfigyeltem egy kedves öreg hívő asszonyra. Wang-Po-nak hívták. (Wang a családi név, Po annyit jelent, mint 'né.) Imádkozó szívű misszionáriusnak ismertem őt. Meggörnyedve járt ide-oda, és bár emberileg szólva nem volt éppen a legokosabb, de szerette Jézust utánozhatatlan odaadással. Legnagyobb feladatának tekintette, hogy embereket vezessen Jézushoz. Egy napon, kézen fogva, ragyogó arccal hozott ismét egy asszonyt:

– Ez az én gyümölcsöm Jézusban.

Kissé elcsodálkoztam a kifejezésen, mert az asszony, akit magával hozott, elutasító, kemény arcvonású volt, akin nyomot hagyott a bűn. A kedves Wang-Po számára azonban ez nem volt akadály. Előre tudta, sőt, meg volt győződve róla, hogy ezek említésre sem méltó dolgok.

– Wang-Po, hogy hívják az asszonyt?

Meglepődve válaszolt, mint aki nem érti, hogy lehet ilyesmit egyáltalán kérdezni:

– Hát Wang-Po-nak! – felelte, mintha a legtermészetesebb lenne, hogy rokonait, saját törzséhez tartozókat kell először Jézushoz vezetnie, mielőtt mások megmentésére gondolna.

Akkoriban nagy volt az éhség. Hogy a bajban levőknek lehetőleg minél több alkalmat adjunk igehallgatásra, naponta összejövetelt tartottunk. Az öreg, hajlott hátú, ragyogó Wang-Po minden alkalommal kézen vezette az összejövetelre „gyümölcsét Jézusban”, hogy az illető halljon a Megváltóról, és megnyíljon előtte. Igazán örültem a másik Wang-Po-nak és megkérdeztem tőle:

– Szívesen jöttél?

– Nem – felelt az asszony komor tekintettel –, nem akarok jönni, de muszáj.

Miért volt muszáj jönnie, ha nem akart? Világos: Wang-Po imái kényszerítették. Óra után rendszerint megkérdeztem tőle: – Van békességed?

Dacosan elfordította a fejét:

– Nincs békességem, de nem is érdekel semmi.

– Akkor minek jössz? – próbáltam szeretettel faggatni. Még dacosabban felelt:

– Mondtam már neked. Nem akarok, de muszáj.

Így ment ez egy darabig. Elmondtam tizenkét bibliásasszonyomnak, akikkel éppen együtt voltam, mi a helyzet Wang-Po-val, és kértem, imádkozzanak ezért a szegény megkötözött asszonyért. Azt is a szívükbe véstem, hogy ha az öreg hívő Wang-Po magával hozta ezt a nőt, nekik is szabad számolniuk azzal, hogy Isten meghallgatja az imát; mert akire Wang-Po kiveti a hálót, az Jézushoz talál.

Bibliásasszonyaim komolyan könyörögtek, de nem történt változás. Wang-Po nem talált békességet. Néhány hét múlva munkatársaim hozzám fordultak:

– Misszionáriusnő, ennél minden hiábavaló; ma ugyanolyan kökemény, mint amikor először jött. Imádkozzunk tovább?

– Hát persze! – feleltem. – Csak imádkozzatok tovább, mert megéri. Sírtatok már érte?

– Nagyon kemény talaj! – mondták erre.

– A talaj sok helyen kemény, de könnyekkel a legkeményebb talajt is meg lehet puhítani!

A bibliásasszonyok szó nélkül visszavonultak imádkozni, és azt hiszem sírtak is Wang-Po lelkéért, mert csakhamar csoda történt. Mikor egy napon a két Wang-Po belépett az ajtón, felfedeztem, hogy a „Jézusban gyümölcsnek” egészen megváltozott az arca. Hamar összeszedtem a bibliásasszonyaimat:

– Gyertek csak előre, mutatok valami nagyon szépet!

Azonnal jöttek – még nem volt itt a kezdés ideje –, hogy Wang-Po-t lássák. Mi lehetett az oka, hogy olyan más, olyan ragyogó lett hirtelen az arca?

– Ti is imádkoztatok és sírtatok Wang-Po-ért – mondtam nekik –, jelen lehettek, mikor kikérdezem őt.

– Wang-Po – fordultam az előttem ülő asszonyhoz, aki sugárzott a boldogságtól –, van-e békességed?

Most már nem fordította el a fejét, de szemét sem sütötte le. Nem, felfelé tekintett és kezét összetéve felelte:

– Hála neked Úr Jézus, hogy békességet találtam. Hála neked Úr Jézus, hogy a Megváltóm vagy. Úr Jézus hála neked, hogy a bűneimet megbocsátottad. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten, és drága véred értem is hullott. Köszönöm Úr Jézus, hogy annyira szeretsz. Köszönöm, hogy egykor én is hozzád mehetek a Mennybe...

Mi csak álltunk és szinte alig értettük a csodát. Hullottak a könnyeink. Isten nagydolgot cselekedett. Ő nyitotta meg Wang-Po szívét, hogy megtalálja az utat Jézushoz.

– Wang-Po – kérdeztem –, mondd, mióta tudod ezeket?

– Ma reggel óta. – hangzott a válasz.

– De hogy történt? – tudakoltam tovább.

– Magam sem tudom – felelte –, valahonnan – közben ujjával felfelé mutatott – onnan fentről lejött és a szívembe tért, és most benne van.

Ó, de örültünk! Az öreg Wang-Po is úszott a boldogságban. De néhány nap múlva az újonnan megtért Wang-Po hirtelen elmaradt. Mikor érdeklődtünk utána, megtudtuk:

– Wang-Po súlyos beteg; ő is hiányol titeket.

Azonnal elindultunk, hogy meglátogassuk. Mikor odaértünk, boldog örömmel közölte velünk:

– Az Úr Jézus megmutatta nekem, hogy nemsokára a Mennybe megyek. Még egy vágyam van: szeretném, ha előtte megkeresztelkedhetnék.

Kívánságát kész örömmel teljesíteni akartuk, és gyorsan előkerítettük a prédikátort. Mikor visszaértünk a házba, szóltam az öreg Wang-Ponak, és kézen fogva elővezettem:

– Wang-Po, most keresztelik a te „gyümölcsödét Jézusban”.

Az öreg Wang-Po soha nem volt bőbeszédű, de annál többet imádkozott. Most is csak egy rövid mondatban felelt:

– Megint egy; köszönöm Úr Jézus.

Míg a haldokló Wang-Po-t kereszteltük, Isten jelenléte annyira érezhető volt és testvérünk arca úgy ragyogott, hogy azt hittük, abban a pillanatban eltávozik. De még maradt, bár csak rövid időre. Alig értünk

ugyanis haza, követ érkezett, aki közölte velünk, hogy Wang-Po meghalt. – Milyen boldog halál, ha megmentve, megszabadítva térhet valaki Jézushoz!

Következő vasárnap az öreg Wang-Po megint hozott egy újabb „gyümölcsöt Jézusban” az összejövetelre. Egyiket a másik után vezette az Úrhoz, úgyhogy nem győztünk csodálkozni. Valahányszor erre a kedves emberhalászra gondolok, mindig egy ének refrénje jut eszembe:

Mentsd, aki elmerül, óvd, aki gyöngé!

Üdvözítőnknek a vágya csak ez!

– Uram, köszönjük Neked, hogy ma is élsz és munkálkods. Hogy a sárból, bűnből ma is meg akarod menteni az embert, drága véred által. Engedd, hogy sok hívő eszközöddé legyen a lélekmentésben, mint az öreg Wang-Po. Ámen.

Karácsonyesti ének

Háború volt. Esténként sok katona jött az összejövetelünkre, hogy halljanak valamit a külföldi Istenről. Karácsony felé közeledtünk, s egy napon Jézustól azt a feladatot kaptam, hogy készüljek a karácsonyi ígehirdetésre. Mivel ez a prédikátor szolgálatához tartozott, nyugtalan lettem, s nem tudtam, mit csináljak. Viszont ha Istentől kaptam megbízást, úgy nem az én dolgom volt, hogy a továbbiak felett töprengjek. Így aztán nem lepődtem meg túlságosan, mikor a prédikátor megszólított:

– Misszionáriusnő, legyen szíves vállalja el a karácsonyi szolgálatot, valami van a torkommal, nem tudok beszélni.

Az Úr kezéből vettem a megbízást és felkészültem. Sokan jöttek a karácsonyi ünnepre, a katonák is ott voltak. Valami arra ösztönzött, hogy egy karéneket énekeltessek. Mivel a dallam kínai eredetű volt, mindenki azonnal, lelkesen velünk énekelt: „Mindenk... üdvözülhet...” Közben minden versszak előtt megneveztem egy tartományt, és egy ott található várost. Odaadással harsogták: „Hunan tih ren neng teh csiu, Jüancsou tih ren neng teh csiu”, stb.

Mikor ének közben egy bizonyos város nevét említettük, a versszak után hirtelen felállt egy katona és nagyot kiáltott:

– Ez nekem szól; én ebben a városban lakom, és én is szeretnék keresztségre jelentkezni.

Számunkra ez pompás karácsonyi ajándék volt, és örültünk, hogy az Úr ilyen egyszerű eszközön keresztül, mint ez a kínai ének, szólt a hallgatókhoz. Hála Neki érte.

Katonák csendes napja

Karácsony másnapján levél jött a katonáktól, melyben ezt írták:

– Misszionáriusnő, szeretnénk a bűneinktől szabadulni. Tudsz-e segíteni?

Mivel tudtam, hogy a katonák egész nap szabadok, így külön összejövetelt rendeztem számukra. Felállítottunk egy nagy asztalt, körberaktuk padokkal, s most itt ültek előttem ezek a katonák igazságot szomjazva, és tudni akarták, hogy lehet a bűntől szabadulni. Jézusról beszéltem nekik. Szenvedéséről, haláláról és arról, hogyan lett az én személyes Megváltóm.

A katonákat mélyen érintette, amit hallottak, és arra kértek, folytassuk az összejövetelt másnap is. Szívesen engedtem a kérésnek, és néhány napon keresztül oktattam őket Isten Igéjére. Isten Lelke nagyon megérintette a szívüket és láttam, hogy mind közel kerültek Jézushoz.

Egy napon lövészárkot kellett ásniuk, mivel újra ellenséges veszély fenyegetett. Utána eljöttek hozzám és elmondták:

– Misszionáriusnő, ma halálos veszélyben voltunk, de a te Istened megmentett minket; ezen túl Benne akarunk hinni.

Ez volt a csodálatos gyümölcse a csendes napoknak, amiket Isten oly gazdagon megáldott. A katonák minden alkalmat megragadtak Jézusban való hitük építésére, valahányszor szabadok voltak.

Egyszer ismét az asztal körül ültünk, mikor Welsch Anna testvér jött hozzám a városból látogatóba. Látni mivel foglalkozunk, örömkönyvek közt jegyezte meg:

– Kínában még sosem volt ilyesmiben részem. Olyan ez, akárcsak otthon egy csendes hét.

Boldogan számolt be Becker testvérnek. Ő aztán üzent, hogy hívjam meg a katonákat hozzá látogatásra. A katonáknak örömet szerzett, hogy Becker misszionáriust felkereshették. Ő pedig úgy elámult, látva a katonák hitét, hogy egy kis levélben közölte velem: véleménye szerint mind érettek a keresztségre.

Nagy volt az öröm. Meghívtuk tehát a katonákat a kereszteleési ünnepélyre, amit általában főállomásunkon, a városban szoktunk tartani. De ők azt mondták:

– Ott szeretnénk megkeresztelkedni, ahol az Urat megtaláltuk.

Ezt a kérést természetesen örömmel teljesítettük. Nagyon kedves alkalom volt. Sok katonát kereszteltünk.

– Boldogok vagyunk, hogy megtaláltuk az üdvösséget – mondták. – Most háborúba kell mennünk, és nem tudjuk, visszatérünk-e valaha.

A többiek, akiket bajtársaik bizonyágtétele szintén magával ragadott, ugyancsak átadták magukat Jézusnak, és búcsúzásnál megjegyezték:

– Ha visszatérünk a háborúból, mi is megkeresztelkedünk! – Sajnos egy sem tért vissza közülük.

A katona gyermeke

Az egyik hitre jutott katonának, aki megkeresztelkedett, s most háborúba kellett mennie, volt egy kilenc év körüli kislánya, aki részt vett egyik női órán, ahol az Úr vigasztalásáról beszéltem. Összejövetel után a kicsi odajött hozzám, nagy szemével rám tekintve megkérdezte:

– Misszionáriusnő, mondd csak, nincs szükségem nekem is a vigasztalásra? Tudod, a nagymamám, aki elkísért bennünket, útközben meghalt.

– De igen, gyermekem – feleltem –, neked is szól a vigasztalás.

– Misszionáriusnő – folytatta a leányka –, képzeld, mikor az anyukám mosott, jött egy golyó és eltalálta, most ott fekszik megsebesülve a kórházban, és nem jöhet többé velünk. Hát nincs szükségem ezért is a vigasztalásra?

– Dehogynem, édes gyermekem – feleltem részvétellel –, bizony szükségem van rá.

Csodálkoztam, milyen jól megértette az igehirdetést. De még nem volt kész a mondókájával, azért folytatta:

– Nézd csak, misszionáriusnő, nekem most mindig a katonák után kell gyalogolnom, és ők olyan gyorsan menetelnek, hogy sokszor nem tudok velük lépést tartani. Apám párszor már el akart adni menyecskének, mivel látta, hogy nem bírom az állandó menetelést. De én nem engedtem, hogy eladjon. Inkább sebesre gyalogolom a lábamat, minthogy eladjanak. Hát nem szorulok ezért is vigasztalásra?

Úgy sajnáltam ezt az aranyos kislányt, de nem tudtam, mit tehetnék érte.

Egy napon felkeresett az apja és elmondta, hogy már többször megpróbálta eladni kislányát menyecskének, mivel nem veheti a szívére, hogy vele menjen a háborúba. De a leány kiabált és védekezett:

– Apám – könyörgött –, adj inkább a misszionáriusnőnek, hadd maradjak nála. – Most azért jöttem – folytatta az apa –, hogy megkérjelek, vedd magadhoz a gyermekemet. Ha talán évek múlva visszatérek, akkor ismét elviszem.

Megkérdeztem Becker misszionáriust, aztán magamhoz vettem a kicsit. – Ó, hogy ragyogott a szeme, mikor Jézusról beszéltem neki! Imáit hallva csodálkoztam, milyen bensőséges kapcsolatban volt a Megváltóval. Bár a válás fájdalmas volt, az apa határtalanul örült, hogy leánykája otthonra talált nálam. Én is hálás voltam, hogy a kicsi ott maradhatott, és nem kellett éjjel-nappal, hőségben, fagyban, esőben a katonákkal menetelnie.

A kedves gyermek rendkívül figyelmes volt, s egy napon így szólt hozzám:

– Misszionáriusnő, ismerek egy katonacsaládot, akik nem mehettek a többiekkel, mert éppen kis gyermekük született. Mihelyt tudnak, a csapat után mennek. De gondold el, ezek még nem hívők. Hadd vigyelek oda téged, hogy ők is megtalálják Jézust!

Azonnal felkerekedtünk, hogy megkeressük ezeket az embereket és elvigyük hozzájuk az evangéliumot. Hamar megtaláltuk őket. Beszéltem nekik Jézusról és a nagy csoda megtörtént: megtértek, elfogadták Jézust

személyes Megváltójuknak. Mielőtt a háborúba vonultak, férj és feleség megkeresztelkedtek. Ó, milyen csodálatos is az Úr! A kis gyermekeket is használni tudja szolgálatában.

Kedves leánykám később az árvaházba került, ahol iskolába járhatott és képezhette magát, hogy az Úrnak alkalmasabb szolgálója legyen.

A mohamedán család

Egy napon levelet kaptam a városból. Becker misszionárius írta. Azt kérdezte, hajlandó lennék-e egy mohamedán menekült családot valamennyi időre házamba fogadni, míg tovább költözhetnek. Előkelő úrról lenne szó, két feleséggel, három felnőtt gyermekkel, s még néhány közeli rokon. Férőhelyben nem volt hiány; az viszont aggasztott, hogy a mohamedánok magatartása nem jelent-e majd valami módon akadályt a szolgálatomban. Mert mindenkinek, aki hozzám jött, el kellett haladnia az imaház előtt, s ez a beszállásolt mohamedán családot illetően kissé kényes dolognak tűnt. Tudtam, hogy a mohamedánok igen elutasítóak és radikálisak tudnak lenni. – Nem tehettem egyebet, az egész ügygel az Úr elé járultam és tanácsot kértem tőle. Világos vezetést várva így szóltam:

– Drága Uram, kérlek, mondd meg, mit tegyek. Ha nekem adod ezeket a mohamedánokat, hogy Hozzád vezessem őket, akkor kész vagyok a befogadásukra.

Az Úr világos igennel válaszolt. Akkor megnyugodtam, és azonnal írtam Becker testvérnek, hogy küldje őket, vállalom. A család hamarosan meg is érkezett. Nagyon hálásak voltak, hogy helyet kaptak valahol. Az előkelő, kissé idősebb úr nagyon udvarias volt; de első felesége meggyőződéses mohamedánnak tűnt. Borzasztó fanatikus volt. Mikor néhány nap múlva észrevette, hogy a fiatalok szívesen jönnek az összejövetelre, ideges lett és kijelentette:

– Képtelen vagyok itt maradni. Induljunk innen azonnal. Ez nagyon veszélyes hely.

A második feleség, meglepetésemre, ugyancsak szívesen jött az összejövetelre, és a rokonok közül kettő meggyőződéses keresztyén volt. Mivel Jézus ígéretet tett a családra vonatkozólag, meghívtam őket a szobámba – kivéve persze az első feleséget –, ahol mindennap bibliaórát tartottam.

A fanatikus asszony azonnal tudomást szerzett ezekről az alkalmakról, és rettentően félt, hogy valamelyik családtagja krisztushívő lesz. Egyre gyúrta a férjét és szüntelen panaszkodott: – Mennünk kell, innen el kell mennünk.

Én pedig könyörögtem:

– Úr Jézus, látod, mit csinál ez az asszony. Te nekem adtad ezeket a mohamedánokat. Viszont ha most továbbmennek, lelkiileg még nem olyan érettek, hogy vállalnának Téged. Kérlek, tégy valamit, hogy az asszony ne tudjon elmenni.

Röviddel ez után hallottam, hogy az első feleség súlyosan megbetegedett. Orvost kellett hivatni, hogy megvizsgálja. A doktor lebeszélte arról, hogy a közeljövőben továbbmenjen. Az utazásra egyelőre gondolni sem lehetett, mivel állapota nagyon komoly volt. Bár sajnáltam az asszonyt, az Úrnak mégis megköszöntem, hogy olyan gyorsan felelt. Mikor gyógyulófélben volt, ismét alkalom adódott, hogy beszéljek vele. Sajnos, azt kellett tapasztalnom, hogy hitéhez görcsösen ragaszkodik, sőt azt állította, hogyha Mohamed visszatérne a Földre, Jézusnak szolgálnia kellene őt. Semmivel nem lehetett megközelíteni. Mihelyt kissé jobban lett, kezdte megint a régint:

– Mennünk kell, veszélyes ez a hely, mennünk kell. Nem bírom itt tovább.

– Uram, kérlek – könyörögtem újra –, szánd meg már ezt a szegény asszonyt. Ugye, nem engeded, hogy az egész család elmenjen miatta éppen most, amikor többen közülük egyre jobban megszeretnek Téged, és úgy látszik, hogy döntés előtt állnak?

Az Úr azonnal meghallgatta imámat. Az asszony magas lázzal ismét ágynak esett, s a kihívott orvos csak ismételni tudta, amit első alkalommal már megmondott. Várniuk kell, míg az anya teljesen felépül. A két felnőtt leány, valamint a második asszony és ennek fia, és természetesen a két hívő családtag nagyon örült, hogy továbbra is maradhattak. Szorgalmasan, mindennap látogatták szobámban a bibliaórát, és az imaházban tartott összejöveteleket.

A második feleség egy napon közölte velem, hogy hisz az Úr Jézusban és átadta magát Neki. Mekkora öröm! A többiek semmit sem tudtak erről a titokról. Nem sokkal később a fia keresett fel:

– Misszionáriusnő, hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Hiszek Benne, és követni akarom Őt.

Ó, de boldog voltam! Most azonban felvetődött a nehéz kérdés: – Mit szól az apa, ha megtudja?

A fiú eltökélte, hogy mindenképpen odamegy hozzá és megvallja, hogy keresztyén lett. Egy kicsit szorongtam, mert nem tudtam, vajon hogy reagál az öregúr fia és második felesége hitbéli nézeteinek megváltozására. Ő maga sem a bibliaórákat, sem az összejöveteleket nem látogatta eddig. Békét akart a családban, ezért mindentől elhatárolta magát, hogy vitába ne keveredjen első feleségével.

Mikor elérkezett az esti összejövetel ideje, úgy döntöttem, hogy – mivel az Igét amúgy is a prédikátor hirdette – egy kis látogatást teszek a családfőnél, előkészítem fia vallomására, és megpróbálom kipuhatolni az érzelmeit. Előtte az egész ügyet Jézus kezébe tettem, majd elindultam, hogy felkeressem a ház fejét. Előzékeny udvariassággal fogadott és szobájába vezetett.

– Nagyon örülök – kezdte –, hogy itt lehetünk Önnél. Gyermekeim mind nagyon boldogok. Még soha ilyen boldogoknak nem láttam őket.

– Igen – feleltem –, én is észrevettem, hogy gyermekei vidámak és örvendezők; és Ön bizonyára nem akarja útfát állni gyermekei boldogságának? – próbáltam egy kicsit továbblépni.

– Ó, egyáltalán nem! – válaszolta ez a finom ember élénken. – Soha nem akarok akadály lenni gyermekeim boldogságában.

Megpróbáltam még mélyebbre menni:

– Tudja miért oly boldogok a gyermekei?

– Nem – felelte –, ez számomra is rejtély; de annyit tudok, hogy ilyen boldognak egyáltalán nem láttam még őket, mint itt, az Ön házában.

– Kedves Uram – haladtam óvatosan tovább –, én megmondhatom Önnek, mi az oka gyermekei boldogságának.

Csodálkozva közelebb húzódtam, hogy semmit el ne szalasszon abból, amit a rejtély megoldásáról mondok.

– Nézze – magyaráztam –, gyermekei Jézus Krisztusról, az élő Isten Fiáról, a Menny és Föld Teremtőjéről hallottak; és mióta megnyíltak Előtte és hisznek Benne, azóta ilyen örvendezők. – El akarná vágni ennek a boldog meggyőződésnek az útfát?

– Soha nem tenném! – hangzott a határozott válasz. – Ha gyermekeim ebben a hitben ilyen boldogok lettek, maradjanak meg ebben.

Kimondhatatlanul örültem a beszélgetés kimenetelének, és udvariasan elbúcsúztam, csodálva az öregúr finom jellemét.

– Szerencse, hogy az első asszony nem hallotta a beszélgetést – gondoltam magamban, mikor meglegedetten visszatértem a szobámba. Összejövetel után a fiú felkereste apját és közölte vele döntését, hogy mostantól kezdve, mint keresztyén, Jézus követésében akar élni.

– Örülök, hogy olyan boldog lettél – mondta az apa. – Maradj meg abban, amit hiszel.

A fiú örömmel újságolta nekem apja válaszát, én pedig elárulhattam neki a nagy titkot, hogy anyja is hisz Jézusban és szívébe fogadta Őt. Ez mindenestre csodálatos hír volt a fiatalember számára. A két leány ugyancsak hamarosan döntött Jézus mellett, és Isten boldog, meggyőződéses követői lettek.

Eljött az idő, mikor a családnak tovább kellett utaznia. Hogy a kapcsolat meg ne szakadjon, megadtuk egy külső állomásunk címét azon a vidéken, ahová készültek.

Még egy búcsúlátogatást tettem az öregúrnál, vittem magammal egy Bibliát és azt mondtam:

– Kedves N. úr, nagyon szeretnék egy emléket adni Önnek, hogy itteni tartózkodásáról túl hamar el ne feledkezzék.

Ezzel átnyújtottam a Bibliát, amit tisztelettel elfogadott. Nagyon meghatóta, hogy szent könyvet kapott ajándékba, és kérésemre megígérte, hogy mindennap olvasni fogja.

– A legjobban annak örülnék – tettem még hozzá –, ha hamarosan egy levélke jönne Öntől, amiben azt írná, hogy egész házával az Urat kívánja szolgálni.

Hűségesen imádkoztam az egész családjáért, s azon a külső állomáson keresztül megtudtam, hogy az első feleség az odaérkezés után rövidesen meghalt. A gyermekek most már szabadok voltak, hogy nyilvánosan keresztyéneknek vallják magukat és megkeresztelkedjenek. Az apának semmi kifogása nem volt ellene.

Hosszú-hosszú idő múlva levélke jött az öregúrtól, amit izgalomtól reszkető kézzel bontottam fel. Vajon mit ír?

– Kedves Misszionáriusnő! Még egyszer nagyon köszönjük, hogy Önnél lakhattunk, s hogy szabad volt Önnél Isten Igéjét is hallanunk. Most közölhetem Önnel azt az örömet, amire várt, és amiért imádkozott: „Én, és az én házam az Úrnak szolgálunk!”

Mély hálával térdre borultam, dicsértem és áldottam csodálatos Uramat, Aki hatalmasan kijelentette Magát. Az Ige ismét valóra vált, amit második kiutazásom előtt kaptam az Úrtól: „Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért...” Ézs 55, 5 Hódolat és dicsőség a mi Urunknak!

A vak és a bibliaolvasás

Valamelyik külső állomáson megjelent összejövetelünkön egy pogány, aki vak volt. Istentisztelet után odalépett a prédikátorhoz:

– Ó, de szeretném Isten Igéjét olvasni, bárcsak láthatnék!

A prédikátor elmondta, hogy Jézus ma is tud vakot gyógyítani, mint annak idején, mikor a Földön járt. De először mindig lelkileg akar az emberen segíteni. Nem lenne értelme látó szemekért imádkozni, mielőtt az Evangélium számára megnyílna.

A vak nagyon szívére vette, amit hallott. Kereste Jézust és hitre jutott; de a kívánság, hogy látni tudjon, és a prédikátorral együtt Bibliát olvashasson, megmaradt. Nagyon buzgón imádkoztunk érte, és Jézus meggyógyította. Megnyílt a szeme, boldogan tanult olvasni, és bizonyosságot tett az Úrról.

Szorgalmasan járt az összejövetelekre, sokszor imádkozott, s a Megváltót hűségesen követte. Mikor megtanult olvasni, buzgón forgatta szeretett Bibliáját. Később ismét eljutottam erre a külső állomásra. Meg akartam látogatni a meggyógyult vakot, hogy vele örvendezzek. Útközben egy kis fiút láttam, aki mihelyt észrevett, rohant a „vak” háza felé és hangosan kiabált:

– Vigyázz, jön! Vigyázz, jön!

El sem tudtam képzelni, mit jelentsen ez, de azt sejtettem, hogy valahogy velem van kapcsolatban és igyekeztem a fiú után. Amint közvetlenül mögöttem beléptem a „vak” házába, néhány férfit találtam ott, akik az asztal körül ültek. Mindnek kártya volt a kezében, csak a „vaknak” sikerült gyorsan az asztal alá dugnia. Amikor beléptem, éppen sürgősen kinyitotta a mindig kéznél levő Bibliát, hogy félrevezessen. Ó, de örültem volna, ha ezt az embert összejövetel tartása közben találom! Micsoda bizonyosság lehetett volna honfitársai számára, mint Isten különös kegyelmének részese. Ehelyett összehívta szomszédait, és nap, mint nap kártyázott velük.

– Hogyhogy kártyázol? – kérdeztem.

– Nem játszottam – hazudta, és úgy tett, mintha már régóta a Bibliát olvasta volna.

Szomorúan fordultam a meggyógyult emberhez:

– Idehallgass, Jézus nem azért adta vissza a szemed világát, hogy kártyázz. Térj meg és kezdj újat, különben attól félek, Jézus megengedi, hogy vakságod visszatérjen.

Sajnos, nem hallgatott arra, amit mondtam. A játék kedvesebb lett számára minden egyébnél. Nem akart szakítani velem. És Isten egy napon újra elvette a szeme világát.

Mélyen megrendültünk, mikor Isten ítéletét láttuk. Igen, Ő látóvá tehet, és újra vaksággal sújthat. Ő a mindentudó és a mindenható Isten. Segít és megment, de nem hagyja megcsúfolni magát. Alázzuk meg magunkat mély hódolattal Előtte, és őszinte, igaz szívvvel szolgáljuk Őt!

Első üdülésünk Csikiben

Allomásunkon igen nagy volt a hőség és megerőltető a munka. Nyáron legjobb lett volna a hegyekbe menni, hogy egy kicsit kipihenje magát az ember, és a csendben új erőt gyűjtsön az előtte álló őszi és téli munkához. Sokáig imádkoztunk, mutasson az Úr valami jó helyet, mivel nem lehetett egyszerűen bárhol üdülni. Legtöbb hegyi faluban igen otthonosan mozogtak a rablók. Végre hosszas keresés után Csikiben, egy hegyi faluban kisebb házat ajánlottak, melyben még összejövetelel helyiség is volt.

– Ez nagyszerű – mondta Becker misszionárius –, akkor utazunk.

Bár hallottuk, hogy ebben a faluban is vannak rablók; Becker testvér mégis szilárdan hitte, hogy sikerül valamilyen megállapodásra jutni velük. Vidáman útra keltünk: Becker misszionárius és felesége, a férfi, testvérek és a misszionáriusok. Mikor meglehetősen hosszú utazással elértük a szép hegyi falut és megmutatták a házat, Becker misszionárius gyelmezett minket:

– Testvérek, még ne csomagoljátok ki a holmitokat. Először meglátogatom a rablófőnököt, hogy lássam, maradhatunk-e vagy sem.

Természetesen nagyon imádkoztunk, hogy maradhassunk, mert ellenkező esetben mindenre elkészülhettünk, nem utolsó sorban a halálra, s akkor aztán a nyaralást nagyon drágán fizettük volna meg. A misszionárius leverten tért vissza és közölte velünk:

– Még ne csomagoljátok ki. Nem fogadott a főnök, de nem tudom miért. Viszont van velünk egy tanító az árvaházból, aki rokona a rablóvezérnek. Azt remélem, talán rajta keresztül elérhetünk valamit. A tanító azonnal indult, hogy megtegye, amit tud, és megkérdezze rokonától elutasító magatartásának okát.

Odaérve barátságosan köszöntötte a rablófőnököt, aki ugyanolyan barátságosan fogadta őt.

– Itt járt nálad a misszionárius – kezdte a fiatalember –, és engedélyt akart kérni tőled, hogy szabadságát zavartalanul itt tölthesse. Miért utasítottad el? Voltaképpen úgy illett volna, hogy te jöjj a misszionáriushoz és keresd vele a kapcsolatot, nem pedig fordítva.

– Tudod, az volt a helyzet – válaszolt a rablóvezér –, hogy a misszionárius éppen ópiumszíváson kapott néhány férfival együtt. Persze, hogy lehetetlen volt beengednem, különben meglátta volna. Csak ezért nem tudtam fogadni; de nagyon örülnék, ha itt töltenének a szabadságotokat.

A tanító visszatért és jelentette Becker misszionáriusnak a tényállást. Felcsillant hát a remény, hogy kipakolhatunk. Becker testvér még egyszer nekiindult, hogy felkeresse a rablófőnököt, aki ez alkalommal a legbarátságosabban fogadta, és házába vezette. De ez a nagy barátság még nem jelentett megegyezést. Voltaképp most kezdődött a tárgyalás arról, befogadják-e a misszionáriusokat vagy sem. Becker testvér, aki olyan jól ismerte a kínaiakat, tudta, hogy a kínai nagy megbecsülésnek tekinti, ha tiszteletre méltó kora iránt érdeklődnek. – Ebben a tekintetben nálunk otthon más a helyzet.

A rablófőnök sugárzó örömmel számolt be koráról, s most kiderült, hogy ugyanolyan idős, mint Becker testvér. Ez aztán jelent valamit Kínában!

A rablófőnök megölhet, akit akar, rokont vagy idegent, nem számít. Természetesen senki nem örül annak, ha ilyet tesz, de nem tudják megakadályozni. Ellenben ha valaki egy évben született vele, azzal semmit nem tehet, az az ő lao-ken-je. „Lao” azt jelenti: idős, „ken” pedig gyökeret jelent. Aki tehát ugyanabból a gyökérből való, ő biztonságban érezheti magát. Az azonos kor jelentősége meghalad minden rokoni kapcsolatot. A rablófőnök azonnal a misszionárius tenyerébe csapott és ünnepélyesen kijelentette:

– Te az én lao-ken-em vagy.

Ez a befogadásnál is többet ért. Becker testvér ragyogó arccal tért vissza.

– Testvérek, nyugodtan kipakolhattok. Teljes biztonságban vagyunk. Semmi bajunk nem történik. A rablófőnök és én egy évben születünk.

A hír futótűzként terjedt az egész faluban, hogy a misszionárius és a rablófőnök lao-ken. Így aztán nagyon szép és kellemes szabadságunk volt. Összejöveteleket is tartottunk a „mi” termünkben, amire a falu lakóit is meghívtuk. Hallgatóink között sok olyan kínai volt, aki távolból, a hegyekből jött közénk, hogy meghallja, amit még sosem hallott.

A csiki bálványpap

A kis hegyi faluban egy bálványpap is tartózkodott. Meglátogattam, vittem neki egy Újtestamentumot és kértem, hogy naponta olvassa. Nagyon megköszönte, és megígérte, hogy megteszi.

Szavát meg is tartotta, s amikor legközelebb meglátott, elhívott magához és azt mondta:

– Légy oly jó és szólj a misszionáriusnak, hogy vegye meg a házamat. Akkor még több embert hívhat az összejövetelre. Feleségem és én, meg egy kis unoka, mi hárman élünk már csak az egész családból; a többiek mind meghaltak. Látod, mekkora a házunk. Minek ez nekünk? Vegye meg a misszionárius.

– Ó, ezt meg sem említem a misszionáriusnak – feleltem –, mert bizonyosan nem venné meg. Nézd csak – próbáltam megmagyarázni –, mi a Jézus Krisztusról szóló Evangéliumot prédikáljuk az embereknek, és azt mondjuk, hogy ne imádjanak bálványt többé. Te pedig bálványpap vagy, és pontosan az ellenkezőjét hirdeted. Bizonyára belátod, hogy a kettő összeegyeztethetetlen egy és ugyanabban a házban. Ezért a misszionáriust meg sem kell kérdezmem.

Ő azonban tovább kérlelt és biztatott, hogy ideküldhetnénk valakit az embereink közül, aki a missziót képviselné a faluban.

– Amíg bálványpap vagy – mondtam –, nem jövünk a házádba. Erről szó sem lehet.

A férfi nem hagyta magát elriasztani. Szorgalmasan olvasta tovább az Újtestamentumot. A faluban hamarosan fiók-állomást létesítettünk, és egy prédikátort küldtünk oda. A bálványpap felkereste a prédikátort és megkérte, oktassa őt az isteni igazságokra. A prédikátor örömmel engedett a kérésnek, így aztán tél folyamán sokszor együtt ültek, olvasták az Újszövetséget, a prédikátor pedig magyarázta. A bálványpap hitre jutott. Amikor egy hideg téli estén megint együtt voltak és lábukat felrakták az izzó faszénnel fűthető „lábzsámolyra”, Isten Igéjének buzgó olvasása és a prédikátor magyarázata közben észre sem vették, hogy cipőjük meggyulladt. Csak amikor már nagyon forró volt és lábuk is égni kezdett, akkor kaptak észbe. Még az erős égett szagra sem figyeltek fel.

Kicsit mosolyogtunk, mikor a történetet hallottuk, de természetesen örültünk, hogy olyan buzgón el lehet merülni az isteni dolgokkal való foglalatosságba, hogy közben akár a láb is leéghet. Az ilyen ember valóban komolyan veszi a dolgot. Igen, az Úr csodát tehet, és szétronthatja az ördög bástyáit. Neki semmi sem lehetetlen. Áldott legyen az Ő csodálatos Neve.

A rablófőnök

Szabadságunk vége felé járt, és én megkérdeztem Becker misszionáriust, nem maradhatnánk-e Welsch Anna testvérrel kicsit tovább, hogy asszonycsoportunkkal evangelizáljunk. Szívesen beleegyezett, mi pedig rögtön nekiláttunk a munkának.

Látogatásaink közben valahol elárulták:

– Misszionáriusnő, a hátsó szobában ül a rablófőnök. Ő is hallgatja, amit mondasz.

Igyekeztem hangosan beszélni, hogy jól megértse. Mikor a következő házba léptünk, hogy ott is bizonyosságot tegyünk Jézusról, a rablófőnök szintén ott ült, és mindent végighallgatott, amit mondtunk. Ilyen módon körbejártuk az egész falut, a főnök pedig lépésről-lépésre követett, anélkül, hogy szemünk elé került, vagy valamit mondott volna.

De később, mikor végigmentem a falun, eléim állt és megkérdezett:

– Idehallgass, hány hívőnek kell lenni egy faluban, hogy fiók-állomást alapíthassatok?

– Hát, legalább néhánynak – feleltem.

– Jól van – mondta –, üdvözlöm a misszionáriust, mondd meg neki; és közöld vele, szeretném, ha itt fiók-állomást nyitna, hogy az emberek megjavuljanak.

Készséggel megígértem, hogy továbbítom az üzenetet, de magamban kacagtam ezen a kijelentésen és így válaszoltam:

– Főnök, hallgass csak, mondanék neked valamit. Ha te Jézushoz jössz és hiszel Benne, akkor a faluban sokan élő hitre fognak jutni.

– Na, jó – válaszolt –, szeretnék én is hinni, dehát ópiumszívó vagyok.

– Akkor menj el, kérlek a fővárosba a misszionáriushoz – tanácsoltam. – Ő majd segít, hogy abba hagyj az ópiumszívást. – Sajnos, én nem tudok segíteni – feleltem –, mivel a szükséges eszköz nem áll rendelkezésemre, és nem is tudnám olyan jól alkalmazni, mint a misszionárius.

Valóban nem tudtam volna őt jól kezelni, mert míg otthon lakott, nem ellenőrizhettem. Mindenesetre közöltem Becker testvérrel a rablófőnök kívánságát, hogy szeretné, ha falujában fiók-állomást létesítenék. Visszaüzent és arra kért, mondjam meg a főnöknek, ahogy ezt belátható időn belül meg tudná tenni. Még arra kért, vigyem el a mellékelt szájharmonikát a rablófőnök kisfiának.

Amikor a rablót felkerestem, az éppen ópiumos állapotban volt. Az asztalon ott hevert mellette a töltött revolver. Akkor belépett négyéves kisfia, elvette az asztalról a pisztolyt és elkezdett az arcom előtt hadonászni vele, úgyhogy egészen megijedtem. Nagy szerencsémre hamarosan megjelent a rablófőnök felesége, és a veszélyes fegyvert feltette a szekrény tetejére. Áadtam az asszonynak a misszionárius ajándékát és üdvözlését. Ő átvezetett egy másik szobába és mesélni kezdett szomorú életéről. Ő már a harmadik felesége volt a főnöknek. Portyázás közben rabolta el és hozta a városba. Beszélhettem neki Jézusról; nagy örömmel megértette, és el is fogadta. Később megkeresztelkedett.

Egy napon megtudtuk, hogy a rablófőnök a városba jött, mert az ott állomásozó generálissal – aki halálos ellensége volt – békepoharat akart üríteni. A generális küldött neki egy nagyon udvarias meghívást, de ez sajnos ez csak közönséges csapda volt. Az ünnepi lakoma után a rablófőnököt börtönbe zárták. Még megengedték, hogy feleségét és gyermekét magához hívassa és elbúcsúzzon tőlük. Az asszony az értesítésre a lehető leggyorsabban a városba sietett. Férjét éppen akkor vezették elő, és hangos trombitaszó mellett durva katonai csapat hurcolta végig a városon. A feleségnek majd a szíve szakadt meg, mikor látta, hogy még néhány szót sem válthat a férjével. Csak egy búcsúpillantás és már el is tűnt. Röviddel ezután a városon kívül agyonlőtték.

Következő éjjel eljöttek a legényei, megkeresték főnökük holttestét, és hazavitték, hogy eltemessék. Mi később elhagytuk a falut; egy prédikátor ment oda, hogy a fiók-állomást gondozza, és tovább missziózzon.

Nincs idő az igehallgatásra

Egyik külső állomásunkon, mely négy napos járőrföldre feküdt, sok hívő lakott, akik arra kértek: tartsak csendes hetet náluk, mivel a város túl messzi volt ahhoz, hogy az ottani alkalmakon vegyenek részt. A férfiaknak négy napig tartott egy út, a legtöbb asszonynak legalább nyolc kellett hozzá. Igen örültek annak, hogy egyszer náluk is több napon keresztül szólhat Isten Igéje. Miután megbeszéltem az ügyet a misszionáriussal, útra keltem.

Sok-sok fáradtság után elértem az állomást, és felkerestem a hívőket, hogy érkezésemet bejelentsem és meghívjam őket a csendes hétre. Így jutottam egy hívő asszonyhoz, aki közölte velem:

– Én nem érek rá.

Szomorúan válaszoltam:

– Ó, én akkora utat tettem meg, hogy eljőjtek, te nem érsz rá, pedig hívő vagy! Jöjj el, kérlek!

– Nekem annyi a munkám, hogy lehetetlen elmennem – felelte.

– Hát akkor küldd el, kérlek a menyedet. – mondtam.

– A menyem sem tud elmenni. Sok a dolgunk.

Milyen kár, ha valakinek nincs ideje Jézus számára. Sajnos otthon is tapasztaltam, hogy vannak emberek, akiknek soha nincs annyi munkájuk, mint egy evangelizációs, vagy csendes hét idején.

Nos, megkezdtük a csendes hetet. Sokan jöttek távolról, közelről, és nagy volt az örömünk. De minden öröm mellett fájdalommal gondoltam arra az asszonyra, aki nem ért rá eljönni.

És akkor történt valami. Az Úr maga szólt az asszonyhoz, mégpedig olyan módon, ahogy nem is sejtettük. Azon a napon, mikor csendes hetünk kezdődött, az asszony egyik pillanatról a másikra béna lett – nyilván agyvérzést kapott –, és olyan tehetetlenné vált, hogy még enni sem tudott egyedül. A menyé úgy ápolta, mint egy kis gyermeket. Istennek ilyen hangosan kellett szólnia. Nagyon megrendültünk, mikor hallottuk. Az asszony soha többé nem gyógyult meg, s végül a betegség következtében meg is halt.

Isten, Aki látja a szív elrejtett dolgait, tudja, mi van az emberben; de nem akarja egyszerűen elveszíteni; hanem, jóságával, irgalmával közeledik hozzá, megmentését munkálja. Ki akarja segíteni a bajból. De aki megveti Őt, ahhoz hangosan és hatalmasan beszél. Sokszor tapasztaltam Kínában, hogy Isten ott sokkal világosabban szólt – úgy értem, több jelet használt – mint itthon, hogy a kínaiak láthassák és megérthessék: van élő Isten!

– Milyen kár, hogy az asszony oly hirtelen megkeményítette a szívét!

Nem kellett volna meghálnia, ha a jó utat választja. Vegyük szívünkre mindnyájan Pál szavait: **„Tekints azért Isten jóságos és szigorú voltára, az elesőkkel szemben Isten szigorúságára, veled szemben jóságos voltára, ha ugyan a jóságosságnál megmaradsz, egyébként téged is kivágnak.”** Róm 11,22.

Peng-Po

Állomásunkon a bejáratnál lakott egy kapuőr. Pengnek hívták. Ennek a Pengnek nagyon kedves, egyszerű felesége volt. Földi bölcsességgel nem rendelkezett, de ez a Peng-Po Isten szeretett gyermeke volt.

Amikor megismertem, rögtön észrevettem, hogy komoly imádkozó.

Még a kínai nyelvtanulás idején megkérdeztem, nem akar-e imádkozni értem, hogy lehetőleg gyorsan és jól megtanuljam a kínai nyelvet. Olyan nagy örömmel és odaadással vállalta, hogy valaki egyszer azt mondta:

– Neked igazán olyan imasegítség van, mint senki másnak.

– Hogyhogy? – kérdeztem csodálkozva.

– Peng-Po annyiszor imádkozik érted, ahányszor kinyitod a szádát!

Ha a kapuőr nem lehetett a posztján, akkor felesége fogadta a látogatókat, és vagy a férfi vagy a női vendégszobába vezette őket. De a kedves Peng-Po oly rosszul látott, hogy csak a hang után tudta megítélni, férfi vagy nő áll előtte.

A látogatóknak – tökéletesen mindegy volt, kik azok – azonnal Jézusról kezdett beszélni. Alkalmas és alkalmatlan időben bizonyoságot tett arról, ami számára a legfontosabb volt. A pogány asszonyok néha vitába szálltak vele:

– Csak be akarunk kukkantani, hogy lássuk, mi a helyzet nálatok. A tanításaidra nincs szükségünk. Mi a bálványokat imádjuk, és nem óhajtunk hallani a te Istenedről.

Ha a vendégek semmit nem akartak hallani Jézusról, akkor Peng-Po elénekelt nekik egy szép éneket, amiben benne volt az evangélium. Egy éneket mindenki szívesen meghallgatott. Ha a kedves Peng-Po-t énekelni hallottuk, mindjárt tudtuk, hogy már megint „kivetette a hálót” valakire. Alig találtam Kínában még egy olyan buzgó asszonyt, mint Peng-Po. Egyetlen lehetőséget sem szalasztott el kihasználatlanul, és mindennek örült, amit az Úr cselekedett.

Peng-Po egy napon súlyos beteg lett. Mikor meglátogattam, így szólt hozzám:

– Ne imádkozz tovább azért, hogy meggyógyuljak. Az Úr Jézus megmondta nekem, hogy hazavisz. De azért imádkozhatsz, hogy valóban felkészülve térjek hozzá.

Szívesen teljesítettem ezt a kívánságát. S akkor egyszer csak ragyogó arccal hozzám fordult:

– Ó, mennyire örülök, hogy az égbe mehetek, és ott Jézust láthatom! De tudod, valaminek még külön is örülök.

– No, és minek? – kérdeztem.

– Tudod – folytatta –, ajándékot viszek a Megváltónak.

Elképzelni sem tudtam, mire gondol Peng-Po, de együgyű hitében nem akartam megzavarni. Azért kissé vonakodva kérdeztem:

– Peng-Po, ugyan mit viszel magaddal a Megváltónak?

– Hogy mit viszek magammal a Megváltónak? – ismételte az asszony boldogan. – Huszonkét lelket viszek. Mindet én vezettem az Úrhoz, és mellettük lehettem, amikor meghaltak. Valamennyien végig hűségesek maradtak.

Szememből kicsordult a könny, mikor ezt hallottam. Mélyen megszégyenülve éreztem magam. Hogy mit tett az Úr ennek az asszonynak egyszerű bizonyágtételén keresztül!

– De vannak ám még többen is – folytatta –, csakhogy ők még élnek. Őket később vihetem a Megváltó elé.

Nem sokkal ezután a kedves Peng-Po Urához tért. Sok-sok ember vett részt a gyászünnepélyen. Egyébként az a szokás, hogy csak a hozzátartozók sírnak a koporsónál; de itt, csodálkozásomra, sokan léptek a ravatalhoz, köztük tekintélyes férfiak, és hullott a könnyük. Egyiktől részvételleljesen megkérdeztem:

– Te is Peng-Po rokona vagy?

– Igen is, meg nem is. Ez az asszony mutatta meg a Jézushoz vezető utat. – válaszolta.

Ott sírt egy városi tanító is. Ő is azok közül való volt, akiket Peng-Po Jézushoz vezetett, s rajta kívül még sokan voltak ilyenek.

– Micsoda dicsőségben lesz része Peng-Po-nak – gondoltam. Megaláztam magam a kedves elköltözött sírja mellett. Bűnbánatot tartottam a felett, hogy az Úr engem nem tudott mindig ilyen isteni egyszerűségben használni.

Csodálatos az Úrnak élni, s magunkat egészen és teljesen kiszolgáltatni. Csodálatos az Urat a pogányok közt szolgálni. Úgy szeretném, ha valamennyi olvasóm vágyat kapna, hogy minden tőle telhetőt megtegyen a pogánymisszióért, s vagy maga menne pogányföldre, vagy helyettes után nézne, hogy a pogányok száma minél előbb beteljen. Kedves Olvasók, kérlek, segítsetek valamennyien!

Hála és magasztalás Neked mindenképp felett való Isten, hogy az embereket Fiad drága vérével megvásároltad és Lelekedet adtad nekik, hogy itt kegyelmed dicsőségének magasztalására éljenek. Dicséret és hódolat illet Téged mindörökké! Ámen.

A Liao család

„Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadóik elől.”
Zsolt 17,7.

Mint utazó testvér, egyik külső állomásunkon megismerkedtem egy kedves családdal. A Liao szülők komoly hívők voltak. Két fiuk és két menyük szintén. Mind a hatan megkeresztelkedtek, és a gyülekezetbe tartoztak. Valamennyi hívő családtag keresztelezskor kapott bibliai képe ott függött a lakásban. A látogatók könnyűszerrel megállapíthatták, hogy hat hívő lakik a házban. Milyen szép bizonyágtétel! Liaoék egészen az Úrnak éltek, támogatták a szegényeket, és tevékenyen részt vettek a gyülekezeti munkában.

Egy napon támadók törtek a faluba, akik két férfit kerestek: a bírót, meg egy Liao nevű hívőt. Mind a kettőt meg akarták ölni. A bírót hamarosan megtalálták, és könnyörtelenül kivégezték.

– Most még a gazdag Liaot, a hívőt kell kézre keríteni! – kiáltották és továbbcsörtettek azzal a szándékkal, hogy Liaot is kivégzik, és javait elfoglalják.

A Liao családnak valóban volt egy kis birtoka, de különösebben nem voltak gazdagok. Ebben az időben a halálra keresett családapa ágyban fekvő, súlyos beteg volt. Megtudta, hogy támadók érkeztek a faluba, de sem ő, sem családtagjai nem sejtették, hogy őt keresik. Liao apa magához hívta feleségét és így szólt hozzá:

– Nézd, én itt fekszem súlyos betegen, és úgyis meghalok. Te viszont menj el a gyerekekkel, a fiúkkal és az asszonyokkal, nehogy bajotok legyen, ha a támadók idejönnek. Én Isten kezében vagyok. Csak az történhet velem, amit Ő megenged. Felesége elszomorodott:

– Annyi éven át együtt éltünk, és milyen szép volt, különösen mióta hívők vagyunk – és most elhagyjalak? Nem, képtelen vagyok erre; itt maradok.

A támadók megérkeztek. A szép tágas ház megnyerte tetszésüket, úgyhogy mindjárt belépéskor kijelentették:

– Itt fogunk lakni, itt étkezünk, itt lesz az éjjeli szállásunk.

Liao feleségétől azonnal megkérdezték:

– Hol a férjed?

– Beteg a férjem, ágyban fekszik.

– Hogy hívják?

– Liao – hangzott az asszony őszinte válasza.

– És téged hogy hívnak? – faggatták tovább a durva fickók.

– Az én nevem is Liao – felelt bátran az asszony.

– Keljen fel a férjed és menjen a dolgára – parancsolták a támadók.

– Nem tud felkelni – magyarázta az asszony –, olyan beteg, hogy lábra se tudna állni.

– Azt majd mindjárt megnézzük – mondták a férfiak, és indultak a hálószobába, ahol a beteg feküdt. Amint a szobába léptek és a beteg Liaot meglátták, azonnal megértették, hogy a szerencsétlen nem tud felkelni. Valami könyörületféle fogta el őket, elhagyták a szobát és így szóltak:

– Hát igen, férjed súlyos beteg; nincs értelme felkelésre kényszeríteni – de mi azért itt maradunk ebben a házban, míg meg nem találjuk azt az embert, akit keresünk. Az étkezésre ne legyen gondod, magunk főzünk, ti is kaptok belőle. Tyúkjaid vannak?

– Igen – felelt az asszony –, kint az ólban. – A gazdák ugyanis, hallva a támadók disznó-és tyúklopásairól, állataikat bezárva tartották.

– Ó, hiszen még nincs este – jegyezték meg a támadók –, a tyúkoknak ilyenkor nem az ólban a helye. Majd kiengedjük őket, és vigyázunk, nehogy ellopja valaki. Amíg mi itt lakunk, a ti tyúkjaitokból nem kell nekünk egy darab sem. Disznóid nincsenek?

– De igen – válaszolt Liaoné –, kinn az ólban. – Megijedt, hogy a disznóit is firtatták. Csak nem akarják valamennyit levágni?

– Na, majd a disznókat is kiengedjük egy kicsit a szabadba – mondták a támadók. – Este meg majd behajtjuk.

Így is tettek. Egész tartózkodásuk alatt gondoskodtak róla, hogy Liaoék tyúkjait és disznóit mindig pontosan kiengedjék, és este behajtsák. Liao rizsét ették, de az asszonynak is adtak belőle, és igazán megindító módon gondoskodtak a szegény betegről.

Amikor az idősebb fiú mit sem sejtve be akart lépni a házba, a harcosok rögtön elcsípték. Azonnal előkerítették Liaonét, akinek igazolnia kellett, ki az érkező.

– Ő az idősebb fiam – szolt az asszony.

– Hogy hívják?

– Liao – hangzott a válasz. Erre a fiatalembert elengedték. Valamivel később megérkezett a kisebbik fiú is. Ugyanaz a jelent játszódtott le, és annak ellenére, hogy a támadók már négyszer hallották a Liao nevet a házban, Isten olyan csodálatosan elterelte a figyelmüket, hogy egyszerűen nem jöttek rá: éppen ezt a nevet keresik.

Mindennap kivonultak a hívő Liao keresésére. Már az egész falu tudta, hogy akit a támadók keresnek, az nem más, mint tulajdon beteg házigazdájuk, de senki sem vezette nyomra őket.

A keresési akció kb. 14 napig tartott, de „Liaot” sehol sem találták. Végül elment a kedvük a további kutatástól, közölték Liao feleségével:

– A bírót megtaláltuk és megöltük, de a másikat, a keresztyén Liaot, akit szintén meg akartunk ölni, nem találjuk sehol. – pedig mindennap ők vitték az ételt neki!

Az anya két fiát a széna közé rejtette a különös igazoltatás után, és naponta abból az ételből vitt nekik, amit a harcosok lenn a konyhában főztek. A fiúk féltek ugyanis, hogy elhurcolják őket.

Mikor a harcosok felkerekedtek, a háziasszonynak hálából két mosdótálat adtak, amit loptak valahol. A tyúkoknak, disznóknak semmi bajuk nem esett.

A támadók elvonulása után az egész falu fellélegzett. Valamennyien örültek, hogy Liaot nem találták meg. És most nagy hálaadó istentisztelet következett a gyülekezésben. Mindenki boldog volt, hogy drága testvérük elhurcolását, kivégzését Isten nem engedte meg. Ez az esemény újra megmutatta nekünk, hogy nagy az Isten megőrző hatalma. Hiszen a támadók az általuk keresett áldozat házában laktak, aludtak és ettek, és ugyanakkor ok gondoskodtak róla a legkiválóbb módon.

Ami még különösen fontos lett számunkra: Isten meg tud menteni anélkül, hogy használná a hívők szükséghezvalóságát. A harcosok legalább négyszer hallották azt a nevet, amit 14 napig fáradhatatlanul kerestek, és mégsem hallották! Isten eléri célját szükséghezvalóság nélkül is. Minden az Úr lábai alá van vetve. Dicsőség ezért, tisztesség, és hálaadás a csodálatos szeretetért és segítségért, amit oly emlékezetessé tett számunkra.

Az imacédula

Sokszor tapasztaltuk, hogy ha a kínaiak elfordulnak a bálványoktól és Krisztusban való hitre jutnak, nagy vágyat kapnak az imádkozásra. De mivel félnek, hogy az élő Istent valami illetlen kifejezéssel esetleg megbántják, kéri, hogy tanítsuk őket imádkozni. Először bibliai Igén, vagy egy énekversen szemléltetjük az imádságot, melyekkel Jézus nevét segítségül hívhatják, és ilyen módon kapcsolatba kerülnek Vele. Ezeket a leírt imádságokat az újonnan megtértek, akik olvasni tudnak, magukkal viszik otthonaikba. A hívők házában itt-ott megtalálhatók ezek a cédulák a falon. Mikor a támadók a faluba érkeztek, hogy az egész környéket felkutassák az előbb említett Liao miatt, megtörtént, hogy az egyik katona éppen egy nemrég megkeresztelt asszony házába lépett. A falon ott függött az imacédula. Az asszony nagyon megijedt; attól félt, hogy életébe kerül, ha a poroszló észreveszi a keresztyén szöveget. Sürgősen el akarta tüntetni, de a férfi éppen abban a pillanatban lépett a szobába. Elkapta az asszonytól a lapot, és elolvasta az imádságot.

– Milyen szép olvasmány – mondta –, hagyd nyugodtan a falon!

Az asszonyt ez szíven találta. Mélyen megszégyenült.

– Abban a nagy veszélyben forogtam, hogy ezzel a cselekedetemmel megtagadom a Megváltót. – gondolta, és rögtön megalázta magát az Úr előtt.

Isten még a kereszt ellenségei által is meg tud szégyeníteni bennünket. Az emberektől egyáltalán nem kell félni. Semmi kárt nem tehetnek bennünk, ha az Úr nem akarja. Mennyire komoly és mégis vigasztaló a zsoltáros szava: „**Világosságom és segítségem az Úr, kitől félnék? Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék?**” Zsolt 27,1.

Vak rablófeleség

Bibliásasszonyommal egy napon látogatás közben egy rabló házához kerültünk. A házigazda felesége vak volt. Elmondta, hogy korábban látott, de egy súlyos szembaj következtében hirtelen elvesztette szeme világát, és nem lehetett segíteni rajta. Sok pénze ráment, hogy a bálványoktól próbáljon segítséget szerezni, de minden hiábavaló volt.

Mi Jézusról beszéltünk az asszonnak, elmondtuk nagy csodáit, amiket cselekedett, hogy még a vakokat is látóvá tette. Bizonyosságot tettünk arról, hogy Jézus ma is ugyanaz, ma is sok csodát tesz, mi magunk is sokszor szemtanúi voltunk ennek. Kértük, látogassa összejöveteleinket, ahol többet hallhat erről a Jézusról.

Nagy volt az örömünk, mert az asszony elfogadta a meghívást. Férjének nem volt ellenvetése, tehát nem kellett tőle félnie. Az asszony örült az evangéliumnak, és befogadta Jézust, mint személyes Megváltóját és Megmentőjét. Isten boldog gyermeke lett.

A szemét azelőtt egyáltalán látni sem lehetett, mert nem tudta kinyitni. Imádkoztam vele, és Jézus nevének segítségül hívása után levettem a kendőt. Az asszony felnyitotta a szemét, két szép nagy szem tekintett csodálkozva rám, majd boldog nevetéssel mondta:

– Látok!

Kibeszélnetlenül boldogok voltunk valamennyien; sírtunk az örömtől, és hálát adtunk a nagy Megváltó csodálatos segítségéért. Az asszony tudta, hogy férje – mint mindennap – este meg fogja látogatni, s már előre örült, mekkora lesz a meglepetése. Megkért bennünket, hogy mi ne szóljunk semmit, hadd lepje meg ő a férjét. Szívesen teljesítettük a kérést. A férj, megérkezésekor semmit sem láthatott rajtunk, de azért körülálltuk az ágyat, mert tanúi akartunk lenni a hatásnak.

A férj odalépett az ágyhoz, átadta a magával hozott körtét, és nagy szeretettel érdeklődött az asszony hogyané iránt.

– Köszönöm – mondta az asszony – jól vagyok. Képzeld, ismét látok. – Aztán kinyitotta szép szemét, mely valósággal ragyogott.

A férfi annyira megrettent, hogy összecsuklott az ágy mellett és úgy kiáltotta:

– Nem akarok tovább rabló lenni! Hinni akarok abban az Istenben, Akiben te hiszel. Ő legyen segítségül, hogy más emberré lehessenek. A te Istened az igaz Isten. Ő az élő Isten. Benne akarok hinni már most.

Nagy öröm volt számunkra, hogy a férj is hitre jutott – két boldog ember tért haza. Az asszony teljesen megváltozott attól kezdve, hogy szemét a nagy Orvos megnyitotta. Hálát adtunk, és magasztaltuk a dicsőség Urának, Jézus Krisztusnak Véréért. Áldott az Ő szent Neve!

Első lovaglás

Becker misszionárius egy napon így szólt hozzánk:

– Tanuljatok meg lovagolni, mert háromnapos út vár ránk!

Háromnapos út és még sosem ültünk lovon! – A kertben vettük az első lovaglós leckét. Volt ott sírás és jajgatás! Minden fánál le kellett hajolni, ha nem akartuk, hogy Absolon története megismétlődjék. Lassan azonban megszoktuk és egyre jobban ment.

Csakhamar indulnunk kellett a hosszú útra. Háromnapos szerencsésen kiállott utazás után másik tartományba jutottunk, ahol egy kis pihenésre volt lehetőségünk. Mellesleg elláttuk a munkát ezen a missziói állomáson és látogattunk. Minden jól ment, mikor észrevettük, hogy kevés a váltópénzünk, nem tudjuk az embereket kifizetni. Váltópénz nélkül itt létezni sem lehet. Becker testvér megkérdezte:

– Ki lenne hajlandó visszamenni Jüancsouba, hogy pénzt hozzon?

Pénzt szállítani nem volt egyszerű dolog. Rablóterületeken kellett áthaladni, és ezek az emberek legtöbbször előkerültek, ha pénzt szimatoltak. A férfitestvérek kijelentették, hogy nagyon elfoglaltak. Tehát a nők közül kell valakinek mennie.

– Majd én elmegyek – mondtam. Becker testvér alig akarta hinni, hogy én vállalkozom erre a nem olyan egyszerű feladatra, de álltam a szavam és megígértem, hogy a lehető leggyorsabban visszajövök.

Az Úr őrizetéért való könyörgéssel útra keltem. Eleinte minden jól ment, de amikor a szállásra értem, vagyis egy itteni fiók-állomásra, a kényelmes, szép rugós ágyak, amikben idejövételünkkel aludtunk, már nem voltak sehol.

– Túladtunk az öreg bútorokon – mondta a ház gondnoka. – De majd lekasztok neked egy ajtót, és azon alhatsz.

Forró nyár volt, ezért egy lepedőn kívül semmi nem volt nálam, sem paplan vagy más egyéb, amit magam alá teríthettem volna. Beburkolóztam hát a lepedőbe, és úgy aludtam a lekasztott ajtón. Kissé más volt, mint a szép, puha, rugós ágyban. A saját ágycsészéit nem kínálta fel a kínai, de ennek voltaképp örültem a poloskái és bolhái miatt. A hátam és derekam viszont alaposan megérezte ezt az éjszakát. A második és harmadik állomáson sem volt jobb a helyzet; ennek ellenére baj nélkül hazaértem. Azt éppen nem mondanám, hogy a harmadik nap különösen élveztem az utazást. Akkor már alig éreztem, hol vannak a csontjaim. A ló sem szokott hosszú utakhoz, és a nyereg alatt sebes lett a háta. – Mit tegyek most? – Elkészítettem a pénzt, hogy amikor lehet, indulni tudjak. A ló háta azonban a kenőccsel való kezelés ellenére oly sebes volt, hogy nem mertem még egyszer nekivágni a háromnapos útnak. Viszont arra gondoltam, hetekig is eltarthat, míg az állat újra egészséges lesz. Nem maradt más hátra, kulikat fogadtam gyaloghintóval, a ló pedig kötőféken jött mellettünk. Egyszer csak megállított valaki és figyelmeztetett:

– Ez a terület nem biztonságos, fogadj katonákat, rablók vannak az úton.

Felfogadtam tehát néhány katonát, és ottani szokás szerint kifizettem annak az összegnek a felét, amiben megállapodtunk. – A másik felét akkor szokták kapni, mikor elbocsátják őket. Mihelyt rablóterületre értünk, a katonák kijelentették:

– Nem megyünk tovább, veszélybe kerülhetünk.

– De hiszen még nem vagyunk a célnál!

– Hiába – válaszolták –, add ide a pénzünk másik felét és bocsáss el minket, mert a továbbmenetel nagyon veszélyes.

Ilyesmit még életemben nem hallottam, hogy az ember katonákat fogad a maga védelmére a rablók ellen, s azok cserbenhagyják, mihelyt egy kis veszélyt sejtjenek. A katonák eltűntek, otthagytak kulijaimmal együtt a veszélyes zónában. Nagyon buzgón imádkoztam, hogy Isten terjessze ki oltalmazó kezét felettünk. Magamban eltűnődtem, mit fognak tenni ezek a katonák, hiszen a fizetésüknek csak a felét kapták meg. Mihelyt túljutottunk a rablóveszélyen, a katonák hirtelen újra felbukkantak és megígérték, hogy továbbkísérnek. Itt a képzelet kevés, ezt át kell élni. Ez nem mindennapos esemény. Szerencsére! Most aztán nem mondhattam, hogy nem adok több pénzt, el sem küldhettem őket. Attól kezdve hűségesebben jöttek mellettem egészen a célig. De nem is volt több rablóveszély az úton.

Megint megtanultam valamit. Szívből hálát adtam hű Kísérőmnek és Oltalmazómnak a bajban, hogy a pénzzel együtt jól megérkeztem. A rablók nemcsak pénzemet vehették volna el, hanem – mint túszt – engem is foglyul ejthettek volna.

Sok okunk van hálára és magasztalásra. A jóságos, kegyelmes, irgalmas Isten oly nagy szeretettel veszi körül gyermekeit. Boldog voltam, mikor megérkeztem. A testvérek persze nagyot nevettek, mikor látták, hogy gyaloghintóval jövök, és a ló ott poroszkál mellettem. De mégis örültek, hogy minden jól sikerült.

Áldott legyen az Úr hűsége, mely naponta megújul. Dicsőség és magasztalás a Seregek Urának, a dicsőség Királyának.

Ellopják a lovamat

Lovon azért más az utazás, mint gyaloghintón. A lóháton utazó mindenütt megállhat, beszélgethet az emberekkel, míg a kulik boldogok, ha a gyaloghintót a lehető leggyorsabban rendeltetési helyére viszik. Legtöbbször egy-két nap alatt elértük a fiók-állomást. Ebben az időben nagyon nehéz volt a helyzet. A kormánycsapatok és a rablók harcban álltak egymással. Végre a kormánycsapatok menekülésre kényszerítették a rablókat. Mikor a katonák meglátták lovamat az árvaház istállójában, úgy gondolták, hogy bizonyosan a rablófőnöké és magukkal vitték. Steibe misszionárius éppen jelen volt és tiltakozott:

– Hagyjátok, ez a ló a mi misszionáriusnőnké.

– Kizárt dolog – felelték a katonák –, egy ilyen szépen ápoltságú ló nem lehet a misszionáriusnőé, csakis a rablófőnöké, éppen ezért elvisszük.

A misszionárius rögtön elszalasztott hozzám egy árva fiút, s azt is megüzente, melyik utcába vonult a csapat a lovammal. Próbáljak meg, amilyen gyorsan csak lehet, a másik oldalról eléjük kerülni. Nagyon könyörögtem, segítsen az Úr, hogy a lovam felismerjen, s a katonák elhiggyék, hogy az enyém. Mikor a másik oldalról kerülve végigmentem a szűk utcán, éppen szembe jöttek a lovammal. Az állat az út menti fűvet harapdálta.

– Ó, – gondoltam –, hogy fogja ez legelészés közben a hangom meghallani? Úr Jézus, légy segítségül, hogy ide figyeljen!

– Male – kiáltottam hangosan kínai nyelven –, ide gyere!

Lovam azonnal felkapta a fejét. Mihelyt megpillantott, nyihogni kezdett és abba nem hagyta, míg hozzám nem ért. Átöleltem a nyakát, fejemet odahajtottam hozzá és kínaiul hangosan örvendeztem:

– Na, végre megvagy! De örülök, hogy megtaláltalak!

A katonák elcsodálóztak:

– Hát ez valóban a te lovad?

– Bizony – feleltem –, magatok is láthattátok, különben nem jött volna ide hozzám, és nem engedné, hogy megpaskoljam.

– Hát, ha a te lovad, akkor vidd.

És elbocsátottak. Hála legyen Istennek, hogy lovamat ilyen csodálatos módon visszakaptam. Az Úr tudta, hány helyre visz még ez a ló az Ő örömeire és az enyémre. Dicsőség az Úrnak!

Lovas rablótámadás

Egyszer más tartományba kellett mennem, ahol amerikaiak laktak. Parancsot kaptak, hogy állomásukat hagyják el, ezért megkértek bennünket, menjünk át hozzájuk egy kis üdülésre, és egyúttal a munkát is elláthatjuk. Becker misszionárius megígérte. Néhány testvér is velünk jött a nagy útra, többek között egy férfi, aki nemrég jött Németországból és nem sokat értett kínaiul.

Mikor kissé kipihentük magunkat, Becker testvér így szólt:

– Erzsébet testvér, kísérje, el kérem ezt a férfitestvért. A szomszéd tartományba kell mennie, Magának pedig a közelben lesz szolgálata egy fiók-állomáson. Éppen együtt mehetnek. Biztonságosabb így abban az esetben, ha rablók jönnének. A testvér még nem tud kínaiul, és nem tudna mit kezdeni velük.

Nekem kellett tehát a férfitestvérral mennem, hogy megoltalmazzam. Erre aligha lettem volna képes, a vidék pedig nem volt biztonságos. Szerencsére eljött egy prédikátor a fiók-állomásról, hogy elkísérjen bennünket. Így hárman aztán nyugodtan nekivághattunk. Közösen is Isten oltalmazó kegyelmére bízunk magunkat és ellovagoltunk. Az én lovam gyorsan ügetett és szeretett élen járni. A másik, amelyen az újonnan érkezett testvér ült, valamikor nyilván molnár ló lehetett, mert csak akkor haladt, ha egy másik előtte járt. (A rizst akkoriban még lóval őröltették.) A fiók-állomásról érkezett prédikátorból csakhamar semmit sem láttunk, mivel lova nem bírta az iramot.

Még alig haladtunk valamit, mikor észrevettük, hogy szemből jöve egy halottat hoznak. Rémulten kérdeztem:

– Ki az illető? Miért halt meg? Hol halt meg?

A halottat vivők elmondták, hogy útközben rablók támadták meg őket. Kényszeríteni akarták, hogy a rizst, amivel a vásárra készültek, a rablótanyára szállítsák. Ez a férfi itt, egy nagycsaládos apa, vonakodott a rablók parancsát teljesíteni, erre ott helyben agyonlőtték. – Korán reggel még vidáman indultak, hogy estére a nagyon szükséges kis keresettel hazatérjenek – s e helyett a halott édesapát viszik haza.

Ilyen élmény mindjárt utunk kezdetén! Félni kezdtem. Egyszer csak észrevettem, hogy lovam egyre nyugtalanabb, mintha veszélyt érezne. Reszketett és habzott. Csalhatatlan bizonyítéka volt ez annak, hogy rablók vannak a közelben. Lovam mindig azonnal észrevette. Rövid kantárszárra fogtam, lábammal átkulcsoltam a reszkető állat törzsét amilyen szoroson csak tudtam, mert rossz sejtelem gyötört, és Istenhez kiáltottam segítségért és megmentésért. A testvérnek hátrakiáltottam:

– Kérem, maradjon kellő távolságban a lovamtól!

Visszakiáltott:

– Kik jönnek ott velünk szemben?

– Jaj, a rablók! – feleltem.

– Mit tegyünk – kérdezte rémulten –, meneküljünk?

– Nem, csak azt ne – feleltem –, különben hamar golyót röpítenek belénk.

– Dehát akkor mit? – sürgetett tovább.

– Imádkozni és átmenni közöttük – adtam ki határozottan az utasítást.

Megfordulásra gondolni sem lehetett, az út keskeny volt. Jobbra szakadék, balra sziklafal. Pontosan ezen a kritikus helyen leselkedtek a rablók! Már felbukkantak az útkanyarban. Lovam felágaskodott és megpróbált két hátsó lábán visszafele menni. Valósággal függtem rajta, és kezemmel-lábammal átkarolva tartottam. „Még két lépés visszafelé – futott át az agyamon –, és lezuhanunk a szakadékba.” Isten nagy szeretete azonban megőrizte a szerencsétlenségtől. Igazat mond a 34. zsoltár: „**Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.**”

A rablófőnök látta, milyen veszélyben forgok, odavágtatott, megragadta a még mindig ágaskodó lovam gyeplőjét és lehúzva négy lábra állította. Csodálatos, hogy Isten éppen a rablófőnököt használta fel.

Nagyon udvariasan megköszöntem:

– Köszönöm Önnek, Főnök úr, hogy a lovammal együtt kisegített a bajból.

– Nagyon megijedt a lovad – viszonzta hasonló udvariassággal.

– Azt hiszem attól, hogy meglátott titeket” – jegyeztem meg.

– Ó, akkor majd elvezetem a csapat mellett – kínálta fel a rablófőnök készségesen.

A banditák gyilkos fegyvereikkel sorfalat álltak és csodálkozva nézték, hogy főnökük minden további nélkül elvezet előttük.

– Köszönöm szépen! – mondtam barátságosan biccentve hol jobbra, hol balra. Mikor elhaladtunk a rablók mellett, a főnök megkérdezte: – Hova igyekszel?

Legszívesebben egy szót sem szóltam volna, mivel nem tudtam, nem rejtőzik-e valami ravasz szándék a kérdés mögött. De nem tehettem egyebet, meg kellett mondanom.

– Üpingbe megyek.

– Ó, akkor légy egész nyugodt – felelete. – Tiszta az út odáig, elzavartuk a rablókat.

– Higgye, aki akarja – gondoltam magamban, miközben udvariasan megköszöntem a segítségét, s még megkértem, engedjék már át a mögöttem jövő férfit is, mert együtt vagyunk.

– Hogyne, persze, mehet ő is veled. – nyugtatott meg a rablóvezér. És folytattuk utunkat.

Lovam borzasztó nyugtalanul és idegesen viselkedett, míg ez a félelmetes ember tartotta kantárszáron. Mihelyt szabadnak érezte magát, nem lehetett többé féken tartani. Elvágatott, és két órán keresztül úgy nyargalt, mint egy üzött vad, míg a célállomáson az istállóba nem került. Semmi szolongatás, semmi csitítás nem használt. A kétórás vágóban annyira összerázott engem is, hogy a végén úgy éreztem, egy ép tagom sem maradt.

Ez volt életem legnehezebb lovaglása. Az állat úszott a verejtékben, és csak az istálló biztonságában tért lassan újra magához.

Következőnek a fiatal testvér futott be, és együtt vártuk a prédikátor érkezését, aki teljesen megizzadva és látható megkönnyebbüléssel ugrott le lováról, amikor bennünket megpillantott.

– Hála Istennek, hogy itt vagytok, hogy életben vagytok!

Megkérdeztem, hogy talán látott vagy észlelt valamit útközben.

– Miért, ti semmit sem láttatok? – kérdezte csodálkozva.

Nem feleltem, hanem újra megkérdeztem, mi történt vele.

– Rablók voltak az úton, és mikor észrevettem őket, borzasztó félelem fogott el miattatok, mivel sehol nem láttalak benneteket. Csak arra tudtam gondolni, hogy bizonyára elcsíptek titeket. De hála, hála Istennek, hogy itt vagytok!

Térdre esett és könnyek között adott hálát az Úrnak megmentésünkért. Mi is mellé térdeltünk, bekapcsolódva Isten dicsőítésébe, hogy megköszönjük a csodálatos menekülést. Milyen világosan megmutatta ismét az Úr, hogy emberek nem tehetnek olyat, amit Ő meg nem enged, sőt egy rablófőnöknek is szolgálatba kell állnia, hogy megmentse a szerencsétlenségtől.

Dicsérünk téged mindenható, jóságos, irgalmas és nagy Isten, hatalmas Úr, golgotai győztes Hős, Aki legyőzted az ellenséget! Magasztalva légy mindörökké!

Ez volt egyik legsúlyosabb élményem, pedig sokszor voltam veszélyben rablók között. Szinte ugyanazt elmondhatnám, amit Pál 2Kor 11,26-ban: „...mert sokszor jutottam utazásokon, folyókon veszedelmekbe, rablók támasztotta veszélyekbe...” De az Úr csodálatos megmentő kegyelmét újra és újra tapasztalhattam. Átsegített mind e mai napig. Övé a hála és a magasztalás.

A csienjangi kapuőr

„...elhozták hozzá mindazokat, akiknek mindenféle betegség gonosz bántalmakat okozott, akiket kínok leptek meg, s ördögök tartottak megszállva, akik holdkórosok, gutaütöttek voltak, és meggyógyította őket.” Mt 4,24.

Egyszer alkalmam nyílt testvéri látogatásra a szomszédos munkamezőn. Utazás közben betértem egy összejöveteli házba. Két törekeny kis öreg fogadott, egy szegény kapuőr meg a felesége. Az asszony jóformán alig látott, mégis olvasta a Bibliát, sőt meglepetésemre elég gyorsan tudott olvasni.

Érkezésem utáni napon én tartottam volna az összejövetelt. Éjszaka hirtelen arra ébredtem, hogy valaki hangosan beszél. „Igazán nem tudom, mi lehet itt” – gondoltam még félig kábultan. Amikor rájöttem, hogy ez a kapuőr hangja, megnéztem az órát és megállapítottam, hogy két óra van. „Mit tud ez az ember hajnali kettőkor ilyen hangosan és behatóan magyarázni?” – csodálkoztam, és egyre erőlködtem, hogy megértsek valamit a falon átszűrődő hangokból. Hosszas fülelés után kivettem, hogy a férfi imádkozik. Mikor áment mondott, a felesége folytatta. – Igazán megszégyenültem. Törékeny emberek éjjel két óraker lelek megmentéséért könyörögnek! „Ha ezek ilyen korán elkezdik a tusakodást, akkor itt valaminek történnie kell a gyülekezetben” – gondoltam.

A két ember lángoló szeretete nem maradhatott gyümölcstelen – Isten sok szolgája tanulhatna valami értékeset tőlük! Az első érkezők még jóval az összejövetel kezdete előtt gyülekezni kezdtek csendes áhítatban. Először egy ragyogó arcú asszony lépett be.

– Micsoda hívők ezek! – állapítottam meg boldog meglepetéssel. Hiszen ezek még jobban ragyognak, mint a mieink. – Barátságosan üdvözöltem az érkezőt és megkérdeztem, hogy van. – Teljes közvetlenséggel elmesélte, hogy megszállott volt és démonok tanyáztak benne.

– De ezek itt – rámutatott a kapuőr házaspárra – kiimádkoztak abból az állapotból; ezért vagyok ilyen boldog. Bűneim megbocsáttattak, és szabad vagyok Sátán hatalmától. A Gonosz eltávozott. De nemcsak én vagyok ilyen boldog. Majd mindjárt meglátod, jönnek még mások is!

Sosem maradhat elrejtve, ha megszállottak szabadulnak. Az asszony bizonyágtétele magával kellett hogy ragadjon másokat is, különösen olyanokat, akik hasonló bajban voltak, és szenvedtek Sátán hatalma alatt.

Ismét belépett valaki sugárzó tekintettel a terembe. Udvarias köszöntés után tőle is megkérdeztem, hogy van. Hasonló választ kaptam. Még sok ilyen extra-boldog érkezett, akik valamikor megszállottak, elveszettek, tévelygők voltak. Mind vallotta, hogy ők a kapuőr házaspár gyümölcsei.

Itt ült előttem a két öreg, beteg, gyenge, törékeny ember. Isten szemében vezérek voltak, papi szívvel. Bár sok ilyen ember volna! Most értettem meg, miért árad ilyen boldogság és békesség minden jelenlevőből. A két hűséges lélek imájának hatalma volt ez, akik az egész gyülekezetért felelősséget éreztek, és minden éjjel két óraker felkeltek, hogy Isten karját megmozdítsák. Itt igazán öröm volt evangéliumot hirdetni a várakozással telt lelkeknek. Ismét olyan tudatossá lett bennem, amit Jézus tanítványainak mondott: **„Lássátok, fennhatóságot adok nektek, hogy kígyókon és skorpiókon, s az ellenség minden hatalmán tapossatok, úgyhogy semmi sem fog nektek ártani. Luk 10,19.**

Tehát itt, Hungcsiang közelében ismét felcsillant egy darabka az Apostolok Cselekedeteiből. Milyen csoda, amikor megszállottak szabadulnak a kötelékekből! És valamennyien azt bizonygatták: „Ők ketten könyörögtek ki minket.”

Következő éjjel két óraker újra felébresztett a két hűséges imádkozó hangja. Lélekben magam előtt láttam a sok ragyogó arcú embert, aki mind a kapuőr házaspár szolgálatán keresztül találta meg Jézust, személyes Megváltóját.

Milyen csodálatos is a mi Urunk, Aki életét adta a Golgota keresztnél az egész emberiségért, Aki vérét hullatta bűneink bocsánatáért, „hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Milyen meglepő lesz majd az örökkévalóságban, ha az üdvözültek között olyanokkal találkozunk, akik a legsúlyosabb megkötözöttek közé tartoztak. Igen, Jézus azért jött, hogy a megkötözötteket feloldja és ezt meg is tette. „Dicséret, tisztesség, hála és magasztalás Neked, a leghatalmasabbnak mindörökké.”

A féllábú katona

„...hanem azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, hatalmat fogtok kapni, s tanúim lesztek...” Csel 1,8.

A háború idején történt. Emberek ezreinek kellett elhagyni otthonukat és a legszükségesebb holmijukat mentve menekülni, hogy valahol új otthont találjanak. Sokan zörgettek nálunk olyanok, akik már ötven napja voltak úton. Abban reménykedtek, hogy az ország belsejében új létalapot teremthetnek. Legtöbben hátukon cipelték fekhelyüket, mivel sosem tudták, hol fogják álomra hajtani fejüket. Így érkezett hozzánk egy szegény ember a feleségével. A férfi harctéri katonai szolgálatban elveszítette a fél lábát. Hosszú időt töltött kórházban, s ott hallott Jézusról, Akit elfogadott személyes Megváltójának. Kórházból való elbocsátása után feleségével együtt menekülnie kellett. Mankón járt, hátán cipelve saját és felesége fekhelyét és ezen kívül egy csomó traktátust. Ugyanis mihelyt megtért, elkezdett Jézusról bizonyosságot tenni.

- Hála Istennek, hogy elvesztettem a lábamat – szokta mondogatni.
- Micsoda? – kérdezték az emberek csodálkozva. – Te hálát adsz Istennek, hogy csak egy lábad maradt? Ezért igazán nincs mit hálát adni.
- Dehogynem! – folytatta a férfi zavartalanul. – Ha nem veszem el a lábam, nem kerülök kórházba, akkor nem találkozom Jézussal, Megmentőmmel és Megváltómmal.

Ilyen módon sok embernek tehetett bizonyosságot, és hallgatóinak mindig traktátust osztogatott. Felesége még nem volt hívő, és sehogy sem tudta megérteni, hogy férje inkább egy köteg traktátust visz magával, mint az ő szép ruháit, amikért annyira aggódott.

De a férje megnyugtatta:

- Végy magadra, amennyit csak tudsz, a többivel pedig ne törődj. Ha egyszer olyan helyre jutunk, ahol tanyát üthetünk, veszek neked egy malackát, azt majd felneveled és kapsz az árából új ruhát. De most, mikor annyi a bánat és a fájdalom és a háborúban olyan sok ember pusztul el mindent meg kell tennem, hogy az embereket Jézushoz vezessem. Ez az egyetlen, ami segít rajtuk.

Bár keresztségben még nem részesült – csak jelentkező volt –, amerre járt mindig mindenütt Jézusról beszélt, és ahol csak alkalma nyílt rá, osztogatta a traktátusait. Mikor mindet szétszította, felkeresett egy gyülekezeti házat, hogy új olvasnivalókat szerezzen. Felesége elégedetlen volt, és oda sem figyelt, mikor férje másokkal beszélgetett.

Így került a házaspár 50 napos keserves vándorlás után a városunkba. Eljöttek hozzánk. Nagy volt a férfi öröme, amikor megígértük, hogy szívesen tovább oktadjuk Isten Igéjében. Tetőtől talpig hívő ember volt, aki csak a Megváltónak élt.

Feleségét is nagyon szerette, sokat beszélt neki Jézusról, még akkor is, ha nem szívesen hallgatta, és kisebb munkákért kapott keresetéből vett neki egy malacot.

- Mihelyt a kismalac megnő, eladjuk, s akkor újra megkapod a ruháidat. De egyszer neked is végig kell hallgatnod, amit Jézusról mondok. Most nem saját magamról beszélek, hanem az Isten Fiáról, Akiről Isten azt mondta: „**Őt hallgassátok!**” Mt 17,5.

Az asszony nem nagyon fogta fel, miről van szó. Azt hitte, az van a Bibliában megírva, hogy a férjét kell meghallgatnia. Hát csakugyan összeszedte magát, hogy a férjét meghallgassa. Sokáig tartott, míg rájött, hogy a férje nem önmagára gondol, mikor Jézusról beszél. Végre megértette az Evangéliumot és hitre jutott. Odaadása mindenesetre akkor kezdődött, mikor a disznót eladta és megkapta az új ruhákat. Őszinte kereső lélek lett, és lassan-lassan belátta, hogy férje nem tehetett másként, el kellett otthonról menekülniük. Nagy-nagy örömünkre egyszerre részesültek keresztségben.

Ó, annyi megköszönni valónk van mindazokért, akik nehéz helyzetükön keresztül lettek Isten gyermekei.

Menekülés Majangba

Mikor tartományunkban kitört a háború és új kormány került uralomra, nehéz helyzetbe kerültünk. Egy idegen misszionáriusnő is volt közöttünk, aki abban a veszélyben forgott, hogy fogságba kerül. A misszionárius engem bízott meg, hogy kísérjem Majangba. Inkább nyomasztó, mint örvendetes volt a kilátás, hogy rablóterületen kell átutaznunk. Mégis, az idegen misszionáriusnő Majangban biztonságba került volna. Én viszont azt az intést kaptam ima közben az Úrtól, hogy ne menjek Majangba. Ezért buzgón könyörögni kezdtem:

- Uram, akkor végezd Te el, hogy ne kelljen mennem.

Eljött a vasárnap és mi még otthon voltunk. Tovább imádkoztam:

- Úr Jézus, mutasd meg egész világosan, mit tegyek. Légy segítségül!

Tudtam, hogy nem kell mennem, de isteni beavatkozás nélkül nem rázhattam le magamról feladatomat. Istentisztelet kezdete előtt a prédikátor felírta a táblára a témát: „Puh-csü.” Elámultam, mikor elolvastam, hiszen tudtam, hogy a prédikátornak sejtelve sincs belső küzdelmemről. „Puh-csü” ugyanis azt jelenti „ne menj”. Egész órán erről a két szóról beszélt: „Ne menj!” Különféle példákat hozott a Szentírásból, ahol Isten egyeseknek megparancsolta, hogy ne menjenek. Elöttem teljesen világos lett, mi a dolgom; de hogy viselkedjem a feletteseimmel szemben? Az volt a feladatom, hogy segítsek ennek a testvérnek a

megmentésében. Mivel hamarosan újabb ellenséges betöréssel kellett számolnunk, a testvérnek a lehető leggyorsabban el kellett hagynia városunkat. Nem tudtam, mit tegyek. Jézus nem mozdult, s elérkezett az indulás ideje. „Úr Jézus, látod, hogy mennem kell. Kötelességem, hogy engedelmességek, pedig tudom, hogy Te azt mondtad: ne menjek. Nem akarok engedetlen lenni Veled szemben; kérek, adj egy Igét és őrizz meg, ha mégis mennem kell.” Ekkor Hóseás 2,3-at kaptam: **„Mondjátok meg testvéreiteknek: „Népem!” és nővéreiteknek: „Van irgalom!”** – Ó, de boldog lettem; tudtam tehát, hogy kegyelemben vagyok. Ő megbocsátotta, ha mégis mennem kell. Így nyugodtan útra keltem. Bensőleg azonban tudatában voltam, hogy Isten nem ok nélkül mondta: „puh-csü”. Komoly oka lehetett rá. A misszionárius egész családjával utánunk akart jönni, hogy biztonságban legyenek velünk együtt. Megkért bennünket, hogy Majangba érkezésünk után hozzuk rendbe a konyhát, és készítsünk el mindent az ottani tartózkodásra. Isten egész utazás alatt fölöttünk tartotta oltalmazó kezét és minden baj nélkül megérkeztünk Majangba. Éppen azon fáradoztunk, hogy a lakást kicsit rendbe hozzuk, mikor értesítést kaptunk, hogy azonnal térjünk vissza. Majang nagy veszélyben van. Ez volt, amit az Úr már jó előre tudott, ezért akart visszatartani bennünket. Azonnal gyaloghíntőt küldtek értünk. Következő nap kora reggel indultunk, de rendkívül nehéz körülmények között. Egyik oldalon az előrenyomult ellenség, másik oldalon a leselkedő rablók. Katonai kíséret nélkül nem utazhattunk. Ez rengeteg pénzbe került, de azonnal cselekednünk kellett. Isten kegyelméből nehézség nélkül visszakerültünk az állomásra. Az Úr irgalmasan ránk tekintett, és megőrzött bennünket. Visszatérve hallottam, hogy valaki megjegyezte:

– Mégis a testvérré kellett volna hallgatni. Ugyanis nem sokkal az után, hogy a várost elhagytuk, kapták a hírt, hogy Majang ellenséges kezekben van. Ott nagyon hamar fogságba estünk volna, de az Úr nem engedte meg. Megtanultuk ebből az eseményből, hogy nincs más út, mint az Úrnak feltétlenül és azonnal engedelmességni. A megtapasztalt nehézségek viszont segítettek előrejutni a belső növekedésben.

Magasztaltuk az Urat, hogy csodálatosan megmentett. Boldogok és hálásak voltunk, hogy továbbra is szolgálhatjuk Őt. Én külön is hálás voltam Megváltómnak a vigasztaló Igéért, amit Tőle kaptam. Még ma is bátorítást jelent, ha rá gondolok: **„Mondjátok meg testvéreiteknek: „Népem!” és nővéreiteknek: „Van irgalom!”** – Bizony csodálatos, hogy naponta ebből az irgalomból élhetünk.

„Dicső Megváltóm, szerető Üdvözítőm, hála, magasztalás, dicsőség és hódolat Neked. Ámen.”

Utószó

Miért írtam le élményeimet?

Már évekkkel ezelőtt kértek, hogy jegyezzem fel mindazt, amit az Úrnak való szolgálatban tapasztaltam, de mindig azt válaszoltam: „Nincs rá megbízatásom.”

Körülbelül három évvel ezelőtt szerettem, akik a missziói órákon hallották beszámolóimat, sürgetni kezdtek, hogy írjam le ezeket a tapasztalatokat, hadd szolgáljon másoknak is erősítésül a hitben. Akkor megkérdeztem az Urat, Tőle jött-e ez a kérés, vagy sem. Ha az Ő szent akarata, akkor kérem, tegye egészen világossá előttem. Úgy válaszolt, hogy egymás után háromszor ösztönzött embereken keresztül: jegyezzem fel történeteimet.

Abban az időben én tartottam a házi áhítatokat egy üdülőben, s a bibliai szöveggel összefüggésben megemlítettem egy kínai eseményt. Utána a vendégek közül valaki így szólt hozzám:

– Erzsébet testvér, ezt feltétlenül jegyezze fel, vagy ha nem tudja leírni, mondja hangszalagra.

Valamivel később – nagy csodálkozásomra – a házigazda leánya fordult hozzám:

– Erzsébet testvér, ha jövő télen becsukjuk a házat, nem vállalom munkát, mint eddig; szerzek egy hangszalagot, s itt tartózkodásom alatt felveszem az élményeit. Télen azután leírom és korrigálom.

Arról nem tudott semmit, amit a vendég mondott nekem. Ajánlatát úgy fogadtam, mint a második feleletet Isten kezéből, de szívemben nyugtalan lettem: vajon az Úr akarata-e, hogy mondanivalómat ez a leány írja le és korrigálja. A magnókészülék csak ott tartózkodásom utolsó napján érkezett meg, és hibás volt. Ebben világos vezetést kaptam. Egy ideig csend volt az egészről, én pedig nem mertem saját kezdeményezésből kézbe venni az ügyet. Mikor azután egy nagy svájci konferenciáról hazafelé tartottam, így szól a férfitestvér, aki elkísért:

– Erzsébet testvér, végrendelkeztél már?

Meglepődtem a kérdésen, és vidáman felnevettem:

– Hát igen, azóta kész a végrendeletem, mióta az első matracos ágyat magaménak nevezhetem. Mikor megkaptam, egyszerre gazdagnak éreztem magam, mert Kínában szalmazsákon aludtam.

A testvér azonban komolyan felém fordult:

– Egyáltalán nem ilyen végrendeletre gondoltam. Mondd, igazán mindent magaddal akarsz vinni a sírba, amit Isten átélned engedett? Az utódokra semmi sem maradhat abból?

Ez volt tehát a harmadik felelet az Úrtól. Pillanatnyilag nem is tudtam, mit válaszoljak. Csak később mondtam annyit a testvérnek:

– Telibe találtál!

Világosabb üzenetet nem kaphattam volna. Most még egy dolog foglalkoztatott. Nem foghattam neki egyszerűen az írásnak anélkül, hogy a misszió vezetőségétől hozzájárulást ne kaptam volna. De ezt az ügyet is Isten kezébe helyeztem. Ő, Aki egész életemben oly csodálatosan vezetett, minden további nélkül magára vehette ezt a kicsi gondot is. Én egy szót sem akartam szólni, hanem csendben várni, míg az Úr intézkedik. Nemsokára Liebenzellben jubileumot ünnepeltünk, ahol 50 éves szolgálat után én is jelen lehettem. Az ünnepélyen felszólítottak, mondjam el Coerper lelkész úr kabátjának a történetét. Mikor befejeztem, két jelenlevő lelkész egyszerre kiáltott:

– Erzsébet testvér, leírni, leírni! Ez könyvbe való!

Itt volt hát a nyitott ajtó. Minden gátlásom eltűnt. Maga az Úr adta a feladatot, hogy Vele kapcsolatos élményeimet elmondjam, és elkészítsem a „végrendeletemet”. – Ne értem, hanem Őérte történten.

Azt sem tudtam, hogy kezdjek a feladatnak. Szemem egyre romlott, s bár az élmények még világosan emlékezetemben voltak, de nem tudtam, vajon lassan fogyó erőmmel fel tudom-e még jegyezni őket. Az a testvér, aki végrendeletem ötletét felvetette, azt javasolta, hogy menjek egy időre Svájcba, és otthonában, ahol szüleinél szinte minden évben szabadságom egy részét üdüléssel töltöttem, mondjam élményeimet hangszalagra. Ő segítségemre lesz, magára vállalva a lejegyzés és korrigálás munkáját.

Ezt az ajánlatot Isten rendezésének tudtam tekinteni, és azonnal Svájcba indultam, ahol sok-sok élményemet hangszalagra mondtam. Nem volt könnyű feladat a történeteket hangszalagról leírni és úgy átdolgozni, hogy lehetőleg természetesek és mégis olvasmányosak legyenek. Mindenesetre szívből köszönetet mondok ennek a testvérnek, feleségének és mindazoknak, akik a nagy munkában közreműködtek.

Még egy dolog van a szívemben, amit meg kell mondanom. Ha történeteim talán azt a benyomást keltik az olvasóban, mintha mindig az engedelmesség útján jártam és minden kívánságom teljesült volna, úgy nem akarom elhallgatni azt sem, hogy életemben sok sikertelenség, sok hiány és törés volt. De mennyei Atyám nagy jószágával mindig helyreigazított. Egyszer kőlépcsőről engedett leesni, máskor megengedte, hogy ujjamat törjem, odakint Kínában, ahol orvosi segítség közelben-távolban nem volt található. **„Urunknak hosszútűrését a menekülés alkalmának tartásatok...”** 2Pét 3,15. De sokszor adtam szívből hálát az Úrnak azért, hogy nagy türelméből nem vetett el, pedig sokszor megszorítottam egyéni életemmel. Isten megmutatta, hogy Róma 7-en keresztül meg akar szabadítani kegyes énemtől. Senki nem jut Róma 8,1-be, aki Róma 7-en nem ment át. Róma 8,6/a; 7/a és 8-ban ismertem meg igazán alapvető romlottságomat, de az Úr könyörült rajtam, és meghallgatta Róma 7,24. szerinti kiáltásomat. Mindörökké magasztalhatom csodálatos szabadító és bűnbocsátó kegyelmét.

Noha Isten iskolája sok keserű könnyembe került, tudom, hogy megérte; **„A jelenben ugyan egy fenyítés sem látszik örvendetesnek, hanem bánatot kelt, utólag azonban az igazságosság békével teli gyümölcseivel fizet azoknak, akik gyakorlása alatt állnak.”** Zsid 12,11.

Azért imádkozom, hogy az itt elmondott élmények ne pusztán dokumentumok legyenek régi missziói időkből, hanem ösztönözzék a kedves Olvasót, hogy egyedül és teljesen Istenben bízzék, hogy megtapasztalhatta: Jézus ma ugyanúgy valóságos és jelenlevő, mint valaha. Igen, a mi dicsőített Urunknak magasztalás, tisztelet és hódolat mindörökké. Minden változik, Jézus megmarad, Áldjuk szent Nevét!

Elisabeth Seiler